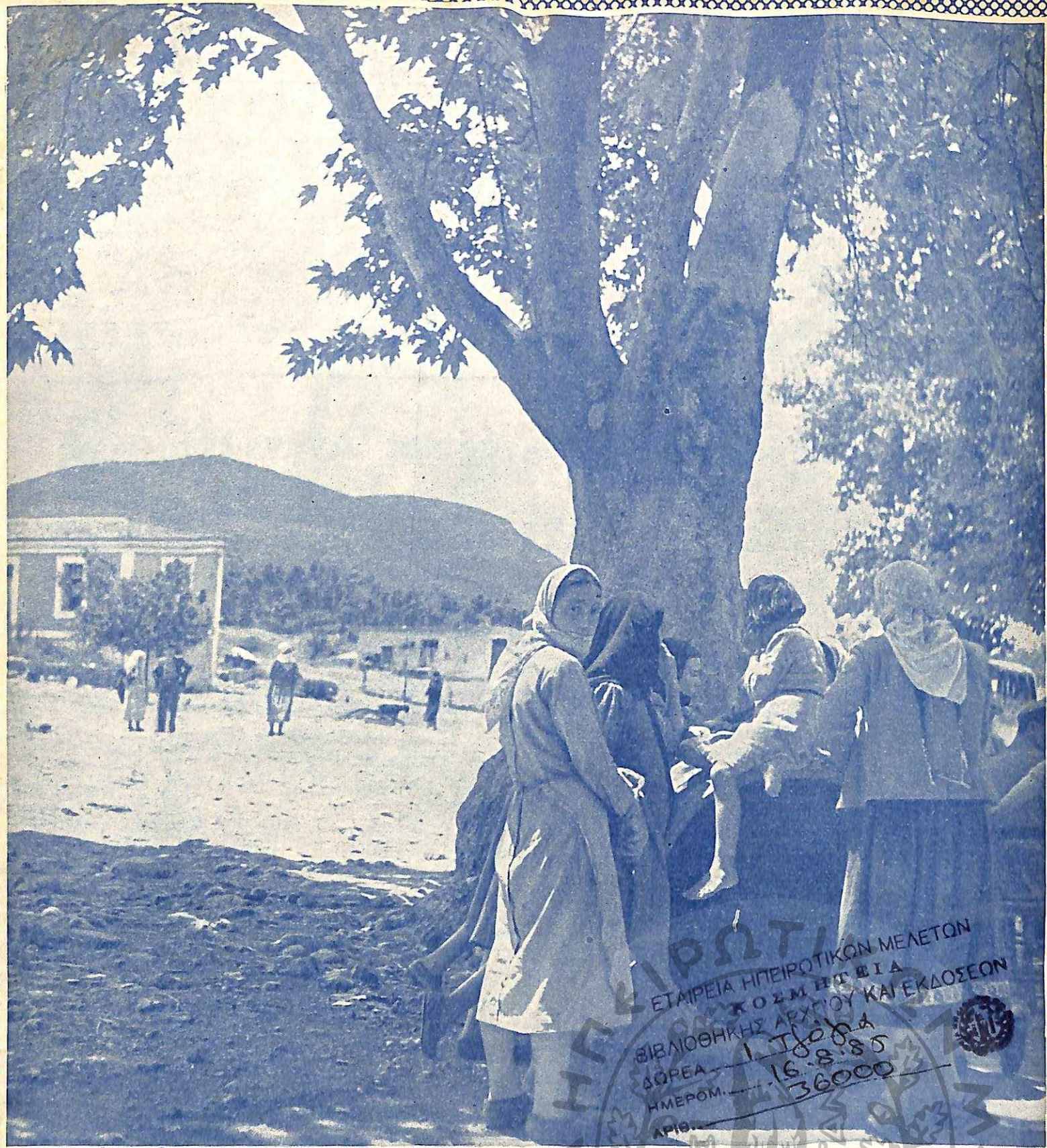

ΝΕΟΡΕΤΕ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 27
 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939 - Δ'.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς ὑπερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΘΗΝΑΙ	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος) Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094	ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160 — 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100 ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50 ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας Ἀμερικῆς Δολ. Αἰγύπτου Λίρ. 1 6
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ : Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ» Ὁδὸς Λεωχάρους 19	Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω- τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητος) : ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300
Ἀριθ. Τεύχ. 27 — 15 Ἀπριλίου 1939 ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ	ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ» Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος
Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ- ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.	

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα με ὅσα ἔχουμε πῇ ἐπανειλημμένως
μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὠρί-
σθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγίτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπα-
νεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶ-
ται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἓνα ἔτος
(συνδρομὴ ἑτησίᾳ) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160
δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς
μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ιδιώτας ἡ συνδρομὴ
εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μετὰ
χρονικὰ διαστήματα πού θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς
Ἐφορείας, Ἐταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γε-
νικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δι-
καίου ἡ ἑτησίᾳ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρό-
τερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μι-
κροὺς συνδρομητὰς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώ-
τας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη
συνδρομὴ των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ
δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιὰτὶ εἶναι
ἀδύνατον ἡ παρακολούθησις των μέσα σὲ χιλιά-
δες συνδρομητὰς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν
τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὡσάκις
ἐμβάζουν οἰονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυ-
δρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα
ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύν-
σεως των καὶ τὸ τὶ ἐκπρὸσωπεῖ τὸ ἀποστελ-
λόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσις
πού μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταὶ μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:
Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διευθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ
Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν
καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδή-
ποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεο-
λαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἀπλῶς πρὸς τὸ Πε-
ριοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε
πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς
Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Κα-
ραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσωτερικοῦ μέχρι Δραχμῶν . . .	100.000.—	Κεφάλαιον Καταθετῶν . . .	Δρχ. 3.300.000.000
Ἑξωτερικοῦ » » . . .	500.000.—	» Ἀποθεματικὸν . . .	280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς
ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιῶνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχεται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπάρδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορότερον μέσον
οἰκονομίας.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΜΕ ΓΑΛΗΝΗΝ ΚΑΙ ΠΙΣΤΙΝ

Τὰ διεθνή γεγονότα τῆς περασμένης ἑβδομά-
δος δὲν ἀντιπροσωπεύουν βέβαια κάτι τὸ αὐτο-
τελές, κάτι δηλαδή πού νὰ μὴν ἔχη σύνδεσιν ἄμε-
σον μετὰ τὰς μεταβολὰς πού ἔχουν προηγηθῇ εἰς
ἄλλα σημεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ μετὰ τὴν γενικωτέ-
ραν εὐρωπαϊκὴν κρίσιν. Ὅμως ἡ αἴσθησις ἀπὸ
τὰ γεγονότα αὐτά, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦτο ἰδιαι-
τέρως ζωηρά. Καὶ εἶναι πολὺ φυσικόν. Γιατὶ ἐξε-
δηλώθησαν τόσον κοντὰ μας καὶ εἰς μίαν περιο-
χὴν πού δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει μόνον ὡς γεωγραφία.

Οἱ Ἕλληνες — καὶ λίγο πολλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι
λαοὶ τῆς ἰδικῆς μας περιοχῆς — ἐξακολουθοῦμεν
νὰ εἴμεθα αἰσθηματῖαι, εἰς μίαν ἐποχὴν ἔντονα
ἀντισταθηματικὴν. Αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ φαίνεται καὶ
νὰ θεωρῆται μειονέκτημα καὶ καθυστέρησις. Εἴ-
ναι ὅμως ἰδιότης τοῦ ψυχισμοῦ μας. Κάτι πού
δὲν ἀποβάλλεται, οὔτε ἀλλάζει, καὶ πού ἂν ἦτο
δυνατὸν ν' ἀλλάξη θὰ ἐπαύαμε νὰ εἴμεθα αὐτοὶ
πού εἴμεθα. Ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἰδιότης μας αὕτη
ἔγινε ὅχι μίαν φορὰν μόνον εἰς τὴν ζωὴν μας ἀφορ-
μὴ νὰ δοκιμάσωμεν ἀγωνίαν καὶ λύπην. Ἀλήθεια
εἶναι ἀκόμη ὅτι τὸν αἰσθηματικὸν τρόπον μετὰ τὸν
ὁποῖον προσδενόμεθα εἰς τὰς ἰδέας μας τὸν ἐπλη-
ρώσαμε πολλὰς φορές μετὰ ἀπογοητεύσεις καὶ πι-
κρίας. Ὅμως τὸ ὅτι ἐμείναμε πάντα οἱ ἴδιοι, αἰ-
σθηματῖαι καὶ ὄνειροπόλοι καὶ ἰδανισταί, εὐσυγ-
κίνητοι, πηγαῖοι καὶ ἀνθρώπινοι, ὅσον ὀλίγοι
λαοὶ εἰς τὸν κόσμον, ἐξηγεῖ περισσότερον ἀπὸ
κάθε ἄλλο τὸ γεγονός, ὅτι δημιουργοῦντες ἴστο-

ρίαν συνεχῶς, ἀπὸ τρισήμισι χιλιάδες χρόνια, μετὰ
ὅλον τὸν ὄγκον τῆς πείρας πού ἐβάρυνεν ἐπάνω
μας, δὲν ἐπαύσαμεν νὰ εἴμεθα λαὸς νέος, γεμᾶ-
τος αἰσιόδοξον ὀρμὴν, νεανικὰ εὐτολμος, μετὰ τὴν
ψυχὴν πάντοτε εὐαίσθητον καὶ γόνιμον εἰς ὠραί-
ους ἐνθουσιασμούς.

Ὀλίγοι λαοὶ κατανοοῦν σήμερον, μετὰ ὅσην
διαύγειαν κατανοοῦμεν οἱ Ἕλληνες, τὴν αἰτίαν
καὶ τὰς πηγὰς τῆς σημερινῆς κρίσεως τῆς Εὐ-
ρώπης καὶ τοῦ Κόσμου. Ὀλίγοι λαοὶ γνωρίζουν
ὅσον ἡμεῖς τὰ σπέρματα τῶν ἀδικιῶν καὶ τῶν
πικριῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐβλάστησεν αὕτη ἡ κρί-
σις. Ὀλίγοι λαοὶ καταδικάζουν ὅσον καταδικά-
ζομεν ἡμεῖς τὰς ἀδικίας αὐτάς. Ἀκριβῶς ὅμως
ἐπειδὴ μᾶς ἐδόθη πληθωρικὴ ἡ ἱκανότης τῆς κα-
τανοήσεως, μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ διακρίνω-
μεν, ὅτι μίᾳ κατάστασις ἀδικίας δὲν θεραπεύε-
ται οὔτε ἐπανορθοῦται μετὰ τὴν συσσωρευσιν νέων
ἀδικιῶν. Ἡ ἐπίγνωσις δὲ ὅτι κάθε νέα ἀδικία
συσσωρευομένη, περιπλέκει καὶ ὀξύνει τὴν κρί-
σιν καὶ κάμνει ἀκόμη περισσότερον δύσλυτα τὰ
προβλήματα, πού ἀντιμετωπίζει ἡ Εὐρώπη καὶ
ὁ Κόσμος, καθορίζει μόνη καὶ τὴν θέσιν μας ἀπέ-
ναντι τῆς σημερινῆς κρίσεως.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀπειλεῖ κανένα. Δὲν διεκδικεῖ
τίποτε ἀπὸ κανένα. Ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εἰρηνικὴ συν-
εργασία τῶν λαῶν, εἰρήνη καὶ συνεργασία λαῶν
ἐλευθέρων καὶ κυρίων τῆς τύχης των, μέσα εἰς
τὰ γεωγραφικὰ καὶ ἔθνηκα των ὅρια, ἰδοὺ τὸ ἴδι-

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

Ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον δημοσιεύοντες ἐν συνεχείᾳ τὴν διάλεξιν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλ. Κανελλοπούλου τὴν γενομένην τὴν 4ην Ἀπριλίου ἐ. ἐ. εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» πρὸς τὰ μέλη τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων.

Ἡ διάλεξις αὕτη πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ὑπὸ πάντων, κυρίως ὅμως ἀπὸ τοὺς βαθμοφόρους τοῦ Σώματος, διότι δι' αὐτῆς ὁ ἀκάματος ἐργάτης τῆς Ὀργανώσεως παρέχει πιστὴν τὴν εἰκόνα τῆς ἐργώδους κινήσεως τῆς συντελεσθείσης μέχρι σήμερον καὶ χαράσσει τὰς προγραμματικὰς κατευθύνσεις διὰ τὸ μέλλον.

Συναγωνισταὶ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ Συναγωνίστριαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν,

Ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες μοῦ κάματε τὴν τιμὴ νὰ μὲ καλέσετε γιὰ νὰ σὰς μιλήσω. Καὶ σήμερα ἡ ἰδία πρόσκλησις ἔρχεται ἀπὸ μένα πρὸς σὰς. Δύο εἶναι οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἐσκέφθηκα, ἂν καὶ πλείστοι ἐκ τῶν Συναγωνιστῶν καὶ Συναγωνιστριῶν λείπουν εἰς τὰς Ἐπαρχίας των, δύο εἶναι οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ ἐπεβάλλετο αὕτη ἡ νέα ἐπικοινωνία μεταξύ μας. Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω ὅλους καὶ ὅλες γιὰ τὴν ἔως τώρα συνεργασίαν μας ἀπὸ τότε, ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος περίπου μηνός, ἀφ' οὗτο ἀνέλαβα προσωπικῶς τὴν Διοίκησιν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν. Γνωρίζουμε ὅλοι πολὺ καλὰ τοὺς λόγους πού μὲ ὤθησαν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὕτη, διότι πολλὰς φορὰς μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία σὲ ἐπὶ μέρους συγκεντρώσεις μας νὰ σὰς τοὺς ἀναπτύξω. Ἐνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους λόγους ἦταν ἡ φύσις τῆς συνθέσεως τῆς Δ.Α.Σ., ἡ ὁποία

νικὸν τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ ἰδανικοῦ αὐτοῦ ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν ἐδίστασε νὰ υποβληθῇ εἰς θυσίας. Καὶ ὁ κόσμος γνωρίζει ἂν αἱ θυσίαι αὗται ἦσαν σκληραί. Ἐὰν οἱ μεγάλοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης κατάρθωναν νὰ εὗρουν μέσα των ἀρκετὴν δύναμιν, ὥστε νὰ υποβληθοῦν εἰς μικροτέρας θυσίας ἀπὸ ἐκεῖνας εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθημεν ἡμεῖς, ἡ ὄψις τοῦ Κόσμου καὶ ἡ ὄψις τοῦ μέλλοντος τῆς Εὐρώπης θὰ ἦτο ἄλλη. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῆς ὕλικης δυνάμεως δὲν συμβαδίζει πάντοτε μὲ τὴν ἀνάτασιν τῶν ψυχῶν. Αὐτὸ τοῦλάχιστον εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ συμπεράνῃ κανεὶς παρακολουθῶν τὰ γεγονότα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Ἡ Ἑλλάς ἤλπισε, καὶ δὲν ἀπώλεσεν ἀκόμη τελείως τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Εὐρώπη θὰ συνέλθῃ. Ὅτι οἱ λαοὶ τῆς θ' ἀντιληφθοῦν τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὴν αὖθυσσον τῆς ἐρημώσεως εἰς τὴν ὁποίαν φέρονται καὶ θὰ ὀπισθοχωρήσουν εἰς τὸ χεῖλος τῆς πρὶν κατακρημνισθῇ ἀνεπανορθώτως, ὅτι γενεαὶ γενεῶν ἀνήγειραν μέγα καὶ ὠραῖον ἐπὶ αἰῶνας. Ἐλπίζει ἀκόμη καὶ θέλει νὰ κρατηθῇ αὕτη καὶ ἡ ἰδική μας περιοχὴ τοῦ Κόσμου μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀπειλουμένην πυρκαϊάν, ἐὰν ἡ ἀνάφλεξις δὲν θὰ ἔχῃ προληφθῇ τελικῶς.

ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους διεκδικούντας γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς των τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ τόπου καὶ συνεπῶς ἔχοντας τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἀποστολὴν μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ὀργανώσεως. Ὡς εἶναι ἐπόμενον, τὰ μέλη τῆς Δ.Α.Σ. εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν διαφωτιστικοὶ πυρῆνες τῆς Ε.Ο.Ν. Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους. Τὰς ἀντιλήψεις μας, τὰς ἀντιλήψεις ὅλων τῶν Συναγωνιστῶν περὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ περὶ τῶν ἐπιστημῶν ἐν γένει τὰς γνωρίζετε, διότι πολλὰς φορὰς μὰς ἐδόθηκεν ἡ εὐκαιρία νὰ τὰς ἀναπτύξωμεν. Γνωρίζετε ὅτι τὸν ἐπιστήμονα ἡμεῖς δὲν τὸν θέλομεν ὥς ἐπαγγελματίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην ὥς μέσον βιοποριστικόν. Ἀλλὰ τὸν ἐπιστήμονα τὸν θέλομεν ὥς κοινωνικὸν λειτουργὸν καὶ τὴν ἐπιστήμην σοφίαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ συνόλου. Γνωρίζετε ἐπίσης ὅτι ἕνας ἀκόμη λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον ὠθήθηκα στὴν ἀπόφασιν αὐτήν, ἦταν ἡ λίαν διαδεδομένη φήμη ὅτι εἰς τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτήρια τοῦ Κράτους οἱ Ἕλληνες σπουδασταὶ καὶ οἱ Ἑλληνίδες Σπουδαστρίες προτιμοῦσαν τὴν κόκκινη σημαία τῆς Μόσχας ἀπὸ τὴν Γαλανόλευκην Σημαία τῆς Ἑλλάδος. Ἡ φήμη αὕτη ἦτο πολὺ ἐπίμονη. Τόσον ἐπίμονη, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ παρασύρῃ ὅσους δὲν ἐγνώριζαν τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς καὶ ὅσους δὲν εἶχαν περάσει ἀπὸ αὐτές. Καὶ ἔτσι ἐπιστεῦετο γενικὰ ἀπὸ ὅσους, ἐπαναλαμβάνω, δὲν εἶχαν περάσει ἀπὸ τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς, ἐπιστεῦετο ὅτι αἱ Ἀνώταται Σχολαὶ δὲν ἐπίστευαν στὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἑθνους μας καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ καθενὸς μας. Δὲν ἐπίστευαν δηλαδὴ στὸ γεγονός, ἡθικο-πνευματικὸ καὶ ἱστορικὸ γεγονός, τῆς Ἐπαναστάσεως

τὴν περίπτωσιν ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἐλπίδες τῆς θὰ διεψεύδοντο, τὴν ἀντικρύζει γρηγοροῦσα μὲν καὶ ἀγρυπνος, ἀλλὰ μὲ ἡρεμίαν καὶ μὲ γαλήνην. Ἄν τὴν προσβάλλουν, ἂν ἐπιβουλεύθουν αὐτὸ πού κατέχει καὶ πού κατέκτησε σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν, μὲ θυσίας καὶ μὲ αἷμα, τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς, εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ἐκδαπανηθῇ εἰς ἄλλας τόσας θυσίας καὶ εἰς ἄλλο τόσον αἷμα διὰ ν' ἀμυνθῇ. Εἶναι δὲ εὐτυχὴς διότι εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἐπάρκειαν ἀντικειμενικῶν δυνατοτήτων διὰ τὴν ἀμυνάν τῆς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὕλικης συγκροτήσεως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ψυχῆς. Εἶναι ἡνωμένη ὥς εἰς ἄνθρωπος. Ἡ πολεμικὴ τῆς δύναμις, χάρις εἰς τὰς θυσίας καὶ τὴν ἐργασίαν πού κατεβλήθη, εἶναι ἀρτία. Ἡ δύναμις τῆς ζωϊκῆς τῆς θελήσεως εἶναι ἀκαταγώνιστος. Ἄν βλέπῃ καθαρὰ τὰς θυσίας πού τὴν ἀναμένουν καὶ ἂν μαντεύῃ τὴν ἔκτασιν τῆς προσπαθείας πού θὰ χρειασθῇ ἴσως νὰ καταβάλῃ, ἡ πίστις τῆς διὰ τὴν ἑκβασίν καὶ τῶν θυσιῶν καὶ τῆς προσπαθείας εἶναι ἀπαρασάλευτος, διότι ἀπαρασάλευτος εἶναι ἡ πεποίθησις τῆς εἰς τὸ δίκαιόν τῆς καὶ ἡ δύναμις τοῦ δικαίου εἶναι ἀκαταμάχητος.

Κδς.

τῆς 4ης Αὐγούστου. Καὶ συνεπῶς, κατὰ φυσικὸν λόγον, δὲν ἀνεγνώριζαν ἐπίσης ὅτι ἕνας καὶ μόνος δικαιούται νὰ εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἑθνους αὐτοῦ, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Τότε πρὸ αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἐσκέφθη καὶ ἀφοῦ ἐπῆρα τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀπεφάσισα ν' ἀναλάβω αὐτοπροσώπως τὴν Διοίκησιν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν. Τότε εἶδα φυσικὰ αὐτὸ πού ἤξερα, δηλαδὴ ὅτι ὄχι μονάχα αὐτὰ τὰ ὁποία ἐλέγοντο δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο, παρὰ εὐσεβεῖς πόθοι ἀτίμων συκοφαντῶν, ἀλλ' εἶδα ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει ἀπόφασις μέσα εἰς τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς, νὰ μὴν ὑποστελῶμεν ποτὲ τὴν Σημαία πού ὑψώσαμε, τὴν Σημαίαν τῆς 4ης Αὐγούστου, τὴν Σημαίαν μὲ τὸν διπλοπέλεκυν, δηλαδὴ τὴν μοναδικὴν Σημαία πού ἐκπροσωπεῖ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα. Καὶ αὐτὸ τὸ γεγονός τὸ διεπίστωσα κατὰ τὸν πλέον πανηγυρικὸν τρόπον, τὸ διεπίστωσα πρὸς τιμὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι συγκροτοῦν τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς καὶ εἰς πέισμα παντὸς δειλοῦ καὶ παντὸς προδότου, ὅστις θὰ ἤθελε νὰ πιστεύῃ τὸ ἀντίθετον. Βέβαια τὸ ἔργον δὲν ἐτελείωσε ἐδῶ μὲ τὴν διαπίστωσιν αὐτήν. Ἐπειδὴ, ὅπως εἶπα, εἴσθε μοιραίως οἱ πυρῆνες οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ ἐξελιχθῇ εἰς τὴν ἡγεσίαν τὴν πνευματικὴν τοῦ Ἑθνους καὶ ἐπειδὴ ἐπίσης εἰς σὰς ἀποβλέπει ἡ Ὀργάνωσις κατὰ μέγα μέρος, γιὰ νὰ τὴν ἐφοδιάσῃ μὲ τὰ στελέχη, τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκη, γι' αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς Διοικήσεως δὲν ἔληξεν ἐδῶ, ἀλλ' ἀντιθέτως μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω σήμερα ὅτι εἰμαι ἀποφασισμένος κατὰ τὸν πλέον κατηγορηματικὸν τρόπον νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ποτὲ τὴν Διοίκησιν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ νὰ παραμείνω πάντοτε ὁ ἴδιος εἰς αὐτήν. Καὶ ἔτσι ζητῶ ἀπὸ σὰς νὰ μὲ ἀκολουθήσετε εἰς μίαν προσπάθειαν, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ τεθῇ ἡ Διοίκησις τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὅλης αὐτῆς προσπάθειας, μιάς προσπάθειας πού δὲν εἶναι μιάς ἢ δύο ἡμερῶν, ἀλλ' ἡ ὁποία θὰ συνεχίζεται πάντοτε εἰς τὸν τόπον αὐτόν, μιάς προσπάθειας τὴν ὁποίαν θὰ ἐμπνέῃ καὶ θὰ καθοδηγῇ ἡ πνοὴ τοῦ Σωτῆρος τῆς Ἑλλάδος, ἡ πνοὴ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Καὶ γνωρίζετε πάρα πολὺ καλὰ ὅτι αὕτη ἡ προσπάθεια δὲν θὰ μείνῃ ἀπλὴ προσπάθεια, ἀλλὰ θὰ καταλήξῃ εἰς μίαν μεγαλειώδη νίκην, εἰς τὴν ὁποίαν ὀδηγεῖ ὁ σκληρὸς ἀγὼν μας, εἰς μίαν νίκην, ἡ ὁποία δὲν θὰ εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα μέγαλον θρίαμβον τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας. Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν βαδίζομεν μὲ τὴν στερρὰν πεποίθησιν διὰ τὴν Νίκην. Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν μὰς δίδει δύναμιν ἕνα μόνον πρᾶγμα: Ἡ πίστις μας εἰς τὴν Ἰδεολογίαν καὶ ἔχουμε ἕνα μόνον ὄπλον: Τὴν πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν ἔχετε, συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαι, ἀπὸ διπλα σὰς ἄλλες 500.000 ἀπὸ νέους καὶ νέες τῆς Ἑλλάδος. Μαζὶ μὲ αὐτὰς καὶ μὲ αὐτοὺς ἀποτελοῦμεν ἕνα καὶ μόνον Ἑθνος. Τὸ Ἑθνος τὸ Ἑλληνικόν. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ μὲ αὐτὰς ἔχομεν σύμβολον τῆς ἐνότητός μας καὶ τῆς πίστεώς μας ἕνα μονάχα: Τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων. Καὶ μὰς ἐμπνέει μία καὶ μόνον Ἰδεολογία: Ἡ Ἰδεολογία ἡ Ἑθνικὴ μας, ἡ ὁποία δὲν εἶναι παρμένη ἀπὸ κανένα ξενικὸ σύστημα, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς πηγὰς τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται κατὰ τρόπον ἀπόλυτον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Χώρας μας καὶ εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἀρύεται τὴν δύναμίν τῆς ἀπὸ τὴν συνείδησι

τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῶν πεπρωμένων τοῦ λαοῦ μας, καὶ ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν καὶ μόνην λέξιν, πού γνωρίζετε, τὴν λέξιν: «Ἑλληνισμός».

Ἔτσι εἴμεθα ἄρρηκτα ἐνωμένοι εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, τὸν κοινὸν διὰ τὸν κοινὸν σκοπὸν καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον Ἀρχηγόν: Τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Λαοῦ, τὸν Ἰωάννη Μεταξᾶ. Καὶ ἀποτελοῦμεν ἕνα σύνολον, μίαν Νεολαίαν, προερχομένην ἀπὸ ἕνα Λαόν, ἀφοῦ ἀπὸ ἕνα Λαὸν μιά μονάχα μπορεῖ νὰ προέλθῃ Νεολαία.

Ἡ Νεολαία αὕτη μαζὶ μὲ ὅλο τὸ Ἑθνος ἀποτελεῖ ἕνα ἐνιαῖο σύνολο, τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἡγέτου τῆς, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν ἐκφρασίαν τῆς ἀκολουθίας, εἶναι ὁ μοναδικὸς τῆς φορεὺς καὶ ἐκφράζει κατὰ τρόπον αὐθεντικὸν καὶ μοναδικὸν τὴν θέλησιν τῆς ἀκολουθίας. Τὴν ἀκολουθίαν τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν ἀποτελεῖ τὸ Ἑθνος ὁλοκλήρον καὶ ὁ ἡγέτης, ὅπως γνωρίζετε, εἶναι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Μεταξὺ ἡγέτου καὶ ἀκολουθίας μία μόνη σχέσις μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ, ἡ σχέσις τῆς ἀπολύτου πίστεως.

Τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐγκαθίδρυσεν ἡ Ἑθνικὴ Ἐπανάστασις, ἀποτελεῖ τὸ λαοκρατικώτερον τῶν ὑπαρχόντων συστημάτων, δεδομένου ὅτι διὰ τοῦ ἡγέτου ἐκφράζεται ἡ θέλησις ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ καὶ κατὰ τρόπον ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἐπὶ προγενεστέρων συστημάτων οὐδέποτε κατωρθώθη νὰ ἐκφρασθῇ κατὰ τρόπον ἐνιαῖον ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἀντιθέτως οἱ ἐκπροσωποῦντες ταύτην ἐξεπροσώπων τὸ πολὺ μίαν μερίδα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Τὰ συστήματα ἐκεῖνα κατέρρευσαν, γιὰ τὴν ἔπαυσαν ν' ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς μας καὶ ἔπαυσαν νὰ ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητα. Τὸ τονίζω αὐτό, διότι ἔχει ὅλως εἰδικὴν σημασίαν δι' ἡμᾶς καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι, ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ συστήματος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ, ὁμιλοῦμεν διὰ κάθε ἄλλο σύστημα τὸ ὁποῖον ὑπάρχει, πλην τοῦ συστήματος τῆς 4ης Αὐγούστου. Εἰς τὸ σύστημα αὐτὸ ἡ ἀκολουθία καὶ ὁ ἡγέτης ἀποτελοῦν μίαν ἐνότητα, ἕνα ἐνιαῖο σύνολον, τοῦ ὁποῖου σύμβολον ὑπάρχει, ὅπως ἐπάνω εἰς τὸ οἰκοδομήματα κυματίζει ἡ Σημαία, σύμβολον, λέγω, ὑπάρχει ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς. Τὸ Κράτος λοιπὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶναι φορεὺς τῆς ἱστορικῆς συνειδήσεως τοῦ Ἑθνους, τῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν ἐπιδιώξεών του, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκφράζει κατὰ τρόπον ἀπόλυτον καὶ αὐθεντικὸν τὴν θέλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸ Κράτος αὐτὸ ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουν εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ μας, εἰς τὴν κατοχύρωσιν τῶν δικαίων καὶ τῶν συμφερόντων του. Καὶ μεταξὺ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ἕνα τὸ ὁποῖον εἶναι πρωταρχικόν εἶναι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνατροφῆς καὶ διαπαιδαγωγήσεως κάθε νέας γενεᾶς, δεδομένου ὅτι τὸ Κράτος αὐτό, τὸ ὁποῖον, ὅπως εἶπαμε, εἶναι φορεὺς τῆς λαϊκῆς θελήσεως, αὐτὸ καὶ μόνον ἔχει τὸ δικαίωμα, καθ' ὃ αὐτὸ καὶ μόνον ἔχει τὴν εὐθύνην τοῦ μέλλοντος, αὐτὸ καὶ μόνον ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον. Καὶ μοναδικὴ ἐξασφάλισις τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ εἶναι ἡ Νεολαία, καὶ συγκεκριμένως ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἡ συμμετοχὴ τῶν Τμημάτων τῆς Ὁργανώσεώς μας εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς τελετὰς τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα, ἡ τήρησις τῆς τάξεως ἐν τῶς τῶν ἱερῶν Ναῶν ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ ἡ ὑπὸ τῶν συντεταγμένων Τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. παρακολούθησις κατὰ τὰς περιφορὰς τῶν Ἐπιταφίων καὶ τῆς Ἀναστάσεως, ὑπῆρξε πράγματι ὑποδειγματικὴ. Οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ βαθμοφόροι ἐξετέλουν τὴν ἀνατεθειμένην αὐτοῖς ὑπηρεσίαν μετὰ ζηλευτὴν πειθαρχίαν, λεπτότητα συμπεριφορᾶς ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκαμάρωνε μετὰ συγκίνησιν τὴν παρουσίαν τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ναῶν. Καὶ ἠκούοντο δίκαιοι οἱ ἔπαινοι τῶν ἐκκλησιαζομένων διὰ τὴν Ὁργάνωσιν, ἡ ὁποία εἰς τὸ ἀναμορφωτικὸν ἔργον τῆς ἑταξέ πρώτον τὴν ἐμπέδωσιν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μελῶν τῆς τοῦ συναισθηματος τῆς θρησκείας, τὸ ὁποῖον τόσον στενὰ εἶναι συνυφασμένον εἰς τὸν Ἑλληνα ἀνέκαθεν μετὰ τὴν ἔννοιαν τῆς Πατρίδος.

Διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. αἱ δύο αὐταὶ ἔννοιαι ἀποτελοῦν τοὺς δύο πόλους, πέριξ τῶν ὁποίων αὕτη στρέφεται καὶ κινεῖται καὶ δρᾷ.

ΟΙ ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ

Εἶναι γνωστὸν τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν νεότητά ἐν γένει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἰδιαίτερος, διὰ τὴν ὁποῖαν σειρὰν μέτρων πρὸς προστασίαν τῆς ἑλασθε. Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ὅχι πλέον εἰς τὰ χαρτιά καὶ εἰς τὰ ἄψυχα ἄρθρα τῶν Νόμων, ἀλλὰ ἐν τῇ πραγματικότητι τὸ «παιδί» εὐρίσκει τὸ Κράτος ἀπὸ τὰ πρώτα τοῦ βήματα προστάτην καὶ παραστάτην... Εἰς τὴν ἀτελεύτητον σειρὰν τῶν μέτρων προσθέτει ἡ Κυβέρνησις καὶ ἕνα ἀκόμη. Τὴν ἴδρυσιν τριῶν νέων παιδικῶν σταθμῶν, πού ἀνηγέρθησαν μετὰ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίων τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως. Ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, ἡ ὁποία εἶναι εἰς θέσιν πάντοτε νὰ ἐκτιμᾷ τὰς πράξεις τοῦ Ἀρχηγοῦ, χαιρετίζει εὐχαρίστως καὶ τὴν χειρονομίαν ταύτην τῆς Κυβερνήσεως μαζὶ μετὰ τὰς τῶσας ἄλλας, μετὰ τὰς ὁποίας ἡ 4ῃ Αὐγούστου ἐκδηλώνει τὴν στοργὴν τῆς πρὸς αὐτήν.

ΘΕΙΑ ΕΥΝΟΙΑ

Ὁ πόλεμος εἶναι κάτι πού τὸ ἀπεύχονται ὅλοι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ εἶναι μία ἀδιαφιλονίκητος ἀλήθεια. Ἀδιαφιλονίκητος ὅμως, τὰς τελευταίας ἡμέρας, κατέστη καὶ μία ἄλλη ἀλήθεια. Ὅτι τὸν πόλεμον, ἐὰν τελικῶς μᾶς τὸν ἤθελον ἐπιβάλλει αἱ τυφλαὶ καὶ μοιραῖαι συνθήκαι καὶ ἀνάγκαι, δὲν τὸν φοβεῖται κανεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἔχει μεγαλειτέραν ἀξίαν τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνοσία τοῦ φόβου δὲν διαδηλώνεται οὔτε μετὰ στομφώδεις κραυγὰς οὔτε μετὰ ὁμαδικὰ παραληρήματα. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ψύχωσης πού τὴν ὑπέβαλον καὶ τὴν ἐκαλλιέργησαν κατὰ τὴν γνωστὴν παλαιὰν μέθοδον, πού τὴν ἐγνωρίσαμε καὶ ἡμεῖς εἰς ἄλλας ἐποχὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι ἀπόφασις συνειδήσεων, τῶν ἑλληνικῶν συνειδήσεων, πού ἡ κάθε μία ἀπὸ αὐτάς τὴν συνέλαβε μεμονωμένως καὶ πού τὴν διακρίνει ἰδίαν καὶ ἀπαράλλακτον καὶ ὁμόφωνον εἰς ὅλα τὰ μάτια καὶ εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα. Ἡδὴ αὐτὸ τὸ γεγονὸς εἶναι μία νίκη, εἶναι τὸ ὥριμον πνεῦμα ἑνὸς λαοῦ ὁ ὁποῖος ἠνδρώθη εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνδρωσις μᾶς ἀπεκαλύφθη μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῶν προσφάτων γεγονότων. Ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν ἤθελε συμβῇ, θὰ κρατήσωμεν πολῦτιμον ἀπόκτημα αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν. Καὶ δὲν ὑπάρχει τοῦλάχιστον τὴν στιγμὴν αὐτὴν οὔτε ἕνας τόσον κακῆς πίστεως ἄνθρωπος εἰς τὴν Χώραν, ὁ ὁποῖος δὲν θ' ἀναγνωρίσῃ εἰς τὸ φαινόμενον πού μᾶς ἀπεκάλυψαν αἱ ἡμέραι αὐταὶ τὴν πλουσίαν συμβολὴν τοῦ πνεύματος τοῦ Νέου Κράτους καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας Ἑλλήν, πού νὰ μὴν ἐδικαίωσε μέσα εἰς τὴν συνειδήσιν του τὰς θυσίας πού κατεβλήθησαν ἀπὸ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον, διὰ τὴν σύντονον πολεμικὴν παρασκευὴν τῆς Χώρας καὶ πού καὶ ἂν δὲν ἀπέβαινον ἀδύνατοι θὰ ἦσαν πάντως, πολὺ ὀλιγώτερον ἀποδοτικαί, ὑπὸ πᾶσαν ἄλλην μορφήν διακυβερνήσεως τῆς Χώρας. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ οὔτε ἕνας Ἑλλήν, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνελογίσθη τὰς ἡμέρας αὐτάς, ποίας ἐκτάσεως κίνδυνον ἠδύναντο ν' ἀνακύβουν εἰς παρομοίας στιγμὰς καὶ θ' ἀνέκυπτον μοιραίως ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῆς ἀνευθύνου βοῆς, ὅπως εἶχεν ἐξεληχθῇ ὁ κοινοβουλευτισμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν ἡ μεταβολὴ τῆς 4ῃς Αὐγούστου δὲν εἶχε προλάβῃ νὰ ἐμπεδώσῃ — ἀφοῦ πρώτον ἀνεστήλωσε τὰ ἐθνικὰ σύμβολα, καὶ ἐπαγίωσε δι' ὀργανικῶν μεταρρυθμίσεων τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα, — τὸ αἶσθημα τῆς πειθαρχίας πρὸς τὴν μίαν ὑπεύθυνον θέλησιν. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ οὔτε ἕνας Ἑλλήν, ὁ ὁποῖος κατὰ μόνους, ἐνώπιον τῆς ἰδίας του συνειδήσεως, δὲν θ' ἀναγνωρίσῃ, ὡς ἰδιαίτεράν εὐνοίαν τῆς Θείας Προνοίας πρὸς τὸν λαὸν αὐτόν, τὸ γεγονὸς, ὅτι εἰς μίαν τόσον κρίσιμον στιγμὴν τῆς ἱστορίας του ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εὐρίσκεται ὁ ἀρμοδιώτερος Ἑλλήν, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἡ συσσωρευμένη σύνθετος πείρα, ἡ στρατιωτικὴ καὶ ἡ διπλωματικὴ, παρεσκεύασαν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν τόσων λεπτῶν καὶ τόσων πολυπλόκων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐτέθησαν τὰς ἱστορικὰς αὐτάς ἡμέρας.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

Ἐπιβάλλεται νὰ χαιρετισθοῦν μετὰ ὅλην τὴν ἐμπρέπουσαν εὐλάβειαν καὶ τὸν σεβασμὸν τρεῖς χριστιανικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, πού ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἔχουν μεταξύ των καμμίαν ἄμεσον σύνδεσιν καὶ σχέσιν, ἐνῶ εἶναι τόσον ταυτόσημοι κατὰ τὸ πνεῦμα, ἀποκτοῦν ἀκόμη μεγαλυτέραν ἀξίαν. Πρώτη εἶναι ἡ ἀληθῶς φωτεινὴ Πασχαλινὴ ἐγκύκλιος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, περικλείουσα ἀνανεωμένον τὸν ἔνθεον ζῆλον τῆς στρατευομένης Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, ζῆλον εἰρήνης καὶ εὐδοκίας ἐν ἀνθρώποις, ἀγιασθέντα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ. Δευτέρα ἡ ἀδελφικὴ ἀπὸ κοινοῦ ἀνάπεμψις εὐχῶν ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ πρωτοθρόνου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τρίτη τὸ διάγγελμα πρὸς τὴν Χριστιανωσύνην τοῦ δυτικοῦ δόγματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ρώμης Πίου τοῦ ΧΙΙ.

Εἰς ἡμέρας καθ' ἃς ἀντίχριστον πνεῦμα πειράζει καὶ παραπλανᾷ λαοὺς καὶ κυβερνήτας καὶ διασπᾷ καὶ θραύει τὰς προσπάθειάς τῶν καλῶν θελήσεων ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου εἶναι ἀληθῶς παρήγορον ὅτι γρηγοροῦν αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ ἐν ἐνότητι πνεύματος, διότι δι' αὐτῶν γρηγορεῖ ἐπὶ τῆς ταλαιπωρουμένης ἀνθρωπότητος αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ εἶναι ἀκόμη μεγαλυτέρα ἡ παρηγορία σήμερον, διότι ἡ παραπληγεῖσα κατὰ τὸν πόλεμον καὶ μετ' αὐτὸν καὶ ἀπιστήσασα χριστιανικὴ ἀνθρωπότης σημειώνει κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους νέαν ὥριμωτέραν ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν ἐπιστροφὴν πρὸς τὰς ἀειζῶους πηγὰς τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας. Καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς ἐπιστροφῆς, ἡ ὁποία πιστοποιεῖ ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ἡ ἐπιδίωξις καὶ αἱ κατακτήσεις καὶ αἱ ὕλικοι νίκαι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ δύναμις τὴν ὁποῖαν προσπορίζουν αἱ νίκαι αὐταὶ δὲν λύνουν, ἀλλὰ περιπλέκουν τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ ὅτι παρ' ὅλας τὰς κατακτήσεις καὶ τὰς νίκαις του εἰς τὸ ὕλικόν πεδῖον, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐπώχυνε καὶ ἡλαττώθη εἰς χαράν, διότι ἔχουν ἀτροφῆσαι μέσα του αἱ πηγαὶ τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, τὰς ὁποίας ἕνας ὑπάρχει τρόπος νὰ τὰς ἀναζωογονήσῃ — ἡ ἀνόρθωσις τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ὁποῖαν πάλιν ἀνόρθωσιν μόνον ἡ χριστιανικὴ ἀντιμετώπισις τοῦ κόσμου ἡμπορεῖ νὰ τὴν δώσῃ, ἀποτελεῖ τὴν πλέον βαρυσήμαντον ἐκδήλωσιν τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ Χριστιανισμὸς περιέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα πού ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ ἀνανεωθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ μετὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὸ εὐαγγελικὸν πνεῦμα εἶναι ἀπολύτως ἐφικτὴ καὶ τῶν Κοινωνιῶν καὶ τῶν Ἐθνῶν ἡ ἀναγέννησις καὶ ἡ ἀποτροπὴ τῶν κινδύνων πού ἀπειλοῦν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν κόσμον.

Αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως μαρτυροῦν αἱ ἐκδηλώσεις εἰς τὰς ὁποίας ἀνεφέρθημεν, κατανοοῦν τὴν ἀνάγκην αὐτῆς τῆς ἀναγεννήσεως. Καὶ μαζὶ μετὰ τοὺς ἀρχηγούς τὴν κατανοοῦν οἱ πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ τῶν ὁποίων πυκνοῦνται πάλιν σήμερον αἱ ἀραιωθεῖσαι ἄλλοτε τάξεις. Ὑπάρχει λοιπὸν εἰς τὸ φαινόμενον αὐτὸ μία πολῦτιμος ὑπόσχεσις διὰ τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ὁποίας ὀφείλουν νὰ ἐργασθοῦν ὅλοι αἱ φωτισμένοι διάνοιαι εἰς τὸν κόσμον.

Η ΚΡΗΤΗ

Ἀπὸ προχθὲς ἤρχισεν ἡ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ἡρακλείου Κρήτης ἀεροπορικὴ συγκοινωνία. Τὸ τοιοῦτον καταδεικνύει καὶ ἄλλην μίαν φορὰν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὴν Μεγαλόνησον, τῆς ὁποίας αἱ ἀπὸ ἐτῶν παρημελημέναι ἀνάγκαι μόνον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κράτους τῆς 4ῃς Αὐγούστου τόσον στοργικῶς ἐπροσέχθησαν καὶ αἱ πλεῖστα ἐνεργότατα καὶ ταχύτατα ἐθεραπεύθησαν, ὡς συνέβη καὶ μετὰ τὰς λοιπὰς περιφερείας τοῦ Κράτους.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξηγεῖ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν Κρητῶν πρὸς τὸν Ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ ἐνδιαφέροντός του εἰς τὴν πρόδοον τῆς Κρήτης ἐπαμείβει τὴν φιλεργίαν καὶ τὸ φιλοπρόδοον τῶν κατοίκων τῆς, οὔτινες κατέστησαν αὐτὴν μίαν τῶν παραγωγικωτέρων ἐπαρχιῶν, ὥστε αὕτη νὰ εἶναι ἤδη μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς εἰσοδήματα περιφερειῶν τῆς ὅλης Ἑλλάδος.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα ἔληξαν. Οἱ Φαλαγγίται μαθηταὶ ἐώρτασαν μετὰ τοὺς συγγενεῖς των τὰς ἀγίας αὐτάς ἡμέρας καὶ ἤδη πρόκειται νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰ μαθητικά θρανία. Διατρέχοντες τὸ τελευταῖον τρίμηνον τοῦ σχολικοῦ ἔτους καὶ πρέπει ἐκ μέρους των νὰ κατεβλήθῃ πᾶσα προσπάθεια διὰ ν' ἀποδώσουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα. Ἡ Ε. Ο. Ν. προετοιμάζει ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὸ καθήκον των καὶ ἐκτελοῦν αὐτὸ ὁποῦδήποτε καὶ ἂν τοποθετηθῶσι. Δὲν ἐννοεῖται Φαλαγγίτης χωρὶς συγχρόνως, ἂν εἶναι μαθητής, νὰ διακρίνεται. Ἡ πατρις ἔχει ἀνάγκην ὅλων τῶν προσπαθειῶν ἐκ μέρους τῶν τέκνων τῆς. Ἐκαστος ἐφ' ὃ ἐτάχθη, ἵνα ὅλοι μαζὶ, μετὰ μίαν πνοήν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, δημιουργήσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν ἀναγέννησιν τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. εἶρε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν διαλέξιν του πρὸς τοὺς σπουδαστάς των Ἀνωτάτων Σχολῶν, τὴν ὁποῖαν ἀρχίζομεν σήμερον δημοσιεύοντες, προκειμένου περὶ τῆς «Ἡρωικῆς παρελάσεως», ὡς ἀνόμασε τὴν παρέλασιν τῆς 25ῃς Μαρτίου, τὴν ὑπὸ ραγδαίαν βροχὴν διεξαχθεῖσαν, νὰ ἐξάρῃ τὴν συνειδητὴν ἐκτέλεσιν τοῦ χρέους τῶν μελῶν μας καὶ ὅτι ἡ πίστις πρὸς τὴν ἰδεολογίαν μας καὶ αἱ ὑπηρεσίαι πρὸς τὴν Ὁργάνωσιν εἶναι καὶ αὐταὶ ἐντελῶς συνειδητά. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀπέδειξεν ἡ «Ἡρωικὴ παρέλασις».

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΩΝΤΑΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Β'.

Τι έκαμναν οι άρχαιοι Έλληνες

ΑΣ ΕΧΟΥΝ υπ' όψιν των τά Έλληνόπουλα και όσοι άλλοι θα διαβάσουν αυτά τα άρθρα, που σκοπόν έχουν να καταδείξουν ότι τότε μόνον έμεγαλούργει ή Φυλή μας, όταν ή παιδεία εύρισκετο υπό τόν άπόλυτον έλεγchon του Κράτους και όταν προσηρμόζετο εις τόν χαρακτήρα των Έλληνικών γενεών, ένα και μόνον: ότι οι άρχαιοι Έλληνες οι όποιοι έξακολουθούν και σήμερα να κατευθύνουν πνευματικώς τόν κόσμον, διά κανένα λόγον και έπ' ουδέμιαν άφορμή δεν όφφηναν τήν παιδείαν άνεξέλεγκτον και τó παιδιον άνεπιτήρητον. Διότι, κατά τόν Πλάτωνα, τó παιδί «άντων θηρίων έστι δυσμεταχειριστότατον» όσω γάρ μάλιστα έχει πηγήν του φρονείν μήπω κατηρτυμένην, έπίβουλον και δριμύ και ύβριστοτάτον θηρίων γίνεται δι' ό δ πολλούς αυτό ολον χαλινούς δεσμεύειν, πρώτον μόν τροφών και μητέρων όταν άπαλλάττεται, παιδαγωγούς παιδείας και ήπιότητος χάριν», διότι όπως «άνευ ποιμένος ούτε πρόβατα ούτε άλλο ούδέν που βιωτέον, ούδέ ή παιδία άνευ τινών παιδαγωγών ούδέ δούλους άνευ δεσποτών».

Τούτο δεν τó έπίστευον μόνον οι ήγούμενοι της άθηναικής πολιτείας, αλλά και τά άτομα. Πρώτη φροντίς των Άθηναίων, μόλις τó παιδί έφθανεν εις ήλικίαν έπτά έτών και θά άρχιζε να σπουδάξη γράμματα και μουσικήν, ήτο να τó παραδώσουν εις τόν παιδαγωγόν, ό όποιος ήτο άνθρωπος προερχόμενος από τó προσωπικόν του σπιτιού, άφωσιωμένος εις αυτό και εις τόν όποιον έδιναν κάθε δικαίωμα επί του παιδιού.

Ό παιδαγωγός παρηκολούθει τó παιδί κατά πόδας, όπου και άν έπήγαινε, και έπαιζε τόν ρόλον δι' αυτό επιτηρητού και συμβούλου, του ύπεδείκνυε τι έπρεπε να κάμει και τι δεν έπρεπε. Του έδίδασκε να μή κάθεται όκλαδόν, διότι αυτό είναι άπρεπέςτατον, να μή βάζη τó ένα πόδι επάνω εις τó άλλο, να μή στηρίξη τόν πώγωνα εις τó χέρι. Ό παιδαγωγός έφρόντιζεν όπως οι έμπειστοτεμένοι εις αυτόν παίδες «κεκυφότες εν ταίς όδοις περιπατείν, ένι δακτύλῳ τó τάριχον άψασθαι, δυσί τόν Ιχθύν, σίτον, κρέας» ούτω κινάσθαι, τó Ιμάτιον ούτως αναλαβείν. Τιοιουτοτρόπως από τά πρώτα άκόμη βήματά του τó παιδί εύρίσκεται υπό έλεγchon, ένισχυόμενον εις τó σχολεϊόν.

Και τι ήτο μόν τó σχολεϊόν κατά τήν άρχαιότητα ως κτίριον δεν έχομεν πολλές πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι δεν άληθεύει τó κοινώς πιστευόμενον ότι τó σχολεϊόν εις τās άρχαίαις Άθήναις ήτο, κυρίως, ύπαιθριον. Όπως και σήμερα άκόμη συμβαίνει, έγινοντο, βέβαια, πολλά μαθήματα εις τó ύπαιθρον, ύπήρχεν όμως τó έστεγασμένον σχολεϊόν, τó κυρίως σχολεϊόν. Εις τόν αίωνα της λαμπράς άθηναικής δόξης, τόν Ε' π. χ. αιώνα, τά παιδιά έδιδάσκοντο εις τó σχολεϊόν γράμματα, μουσικήν και γυμναστικήν, τρία δηλαδή πράγματα, που σήμεραν περισσότερον παρά ποτε διδάσκονται οι μαθηταί εις τās πολιτισμένες εύρωπαϊκάς χώρας: τά γράμματα από τόν γραμματιστήν, τήν μουσικήν από τόν κιθαρωδόν, τήν γυμναστικήν από τόν παιδοτρίβην.

Πώς διεξήγετο ή διδασκαλία δεν μας είναι έπακριβώς γνωστόν και προσπαθούμε πάντοτε να τó εικάσωμεν από περιοπάς διαφόρων συγγραφέων, από επιγραφάς, από τās παραστάσεις των άγγείων και των αναγλύφων. Έχομεν όμως άρκτετά ένδείξεις και είναι βέβαιον ότι οι Άθηναίοι έπίστευαν πως δεν ήμπορούσε να ύπάρξη νέος υγιής, άν δεν ύπήρχε και άρτία σωματική υγεία. Τό μάθημα της γυμναστικής δεν ήτο συμπληρωματικόν ή άμελώς διδασκόμενον. Ήτο μάθημα κύριον και βασικόν. Έπεμελούντο της σωματικής αναπτύξεως του παιδιού, όσον έπεμελούντο και της πνευματικής.

Τά πρώτα γράμματα έδιδάσκετο ό Άθηναίος διά του άλφαθήτου. Έκείνος που δεν θά ήτο κάτοχος αυτών έθεωρείτο άνθρωπος άξεστός και σκαιός, «μήτε νείν μήτε γράμματα έπιστάμενος», έτάσσετο εις τήν κατωτάτην κοι-

νωτικήν βαθμίδα. Έπίσης από τήν πρώτην στιγμήν έδιδάσκετο και ένα άλλο πράγμα, τó όποιον πρέπει να προσέξωμεν και ήμεις σήμεραν πολύ, διότι οι όροι της ζωής μας δεν έχουν αλλάξει. Έδιδάσκετο να κολυμβά και τó παιδί που δεν έμάνθανε άμέσως κολύμβησιν έθεωρείτο, ούτε όλίγον ούτε πολύ, κουτό, προσεβλέπετο δε με κάποιαν περιφρόνησιν ό μεγάλος που εις λαόν, κατ' έξοχην ναυτικόν, ως ό Άττικός, δεν ήξευρε να κολυμβά. Έπιθυμώ να τόνισω αυτό, διότι και σήμεραν, μολοντί δεν έπαύσαμεν να είμεθα λαός ναυτικός — από άπόψεως της λεγομένης ναυτικότητος έχρομέθα εις τήν τρίτην, διεθνώς, σειράν — έχομεν τούς περισσότερους άμοίρους του ώραιότητος τούτου, χρησιμωτάτου και υγιεινοτάτου άγωνίσματος.

Υπάρχουν άνθρωποι και εις τά νησιά άκόμη, που δεν ξεύρουν να κολυμβούν. Δεν χρειάζεται φιλοσοφία διά να άντιληφθώμεν πως συνέβη αυτό. Τό σπíti του παιδιού δεν έφρόντισε: δεν έφρόντισε και τó σχολεϊόν και τó παιδί που δεν ήθέλησε να προβή μόνον του εις τήν εκμάθησιν της κολυμβήσεως, άκολουθούν τó φυλετικόν ένστικτον, έμεινε τυφλόν από της πλευράς ταύτης. Ός προς τήν σημασίαν που έχει τó πράγμα, δεν έχομεν παρά να ίδωμεν πόσοι κάθε καλοκαίρι πνίγονται εις τó Φάληρον και τότε θ' άντιληφθώμεν ότι δεν είναι μόνον τó έθνικόν κακόν που γίνεται με τήν άδιαφορίαν του σχολείου όπως έπιβάλλη τήν κολύμβησιν ως ύποχρεωτικόν μάθημα, είναι και τó άτομικόν.

Διά τούτο, όμολογώ, έβλεπα με άληθινήν ύπερηφάνειαν και άνακούφισιν, πρό όλίγων μηνών εις μίαν ταϊνίαν, τά Έλληνόπουλα του στρατοπέδου «Ιωάννης Μεταξάς» να ρίπωνται εις τó νερό και έδιάβαζα κάπου ότι έλήφθησαν μέτρα ώστε οι διδάσκαλοι να οδηγούν τούς μαθητάς εις τήν θάλασσαν και να τούς διδάσκουν κολύμβησιν.

Και τώρα άς συνεχίσωμεν.

Οι Άθηναίοι του Ε' και Δ' αιώνας είχαν εις τά σχολεία των πολλά βιβλία, κυρίως, πολλούς ποιητάς, με τούς όποιους έξηπτον τόν ζήλον, διέπλυνον τήν ψυχήν, διεμόρφωνον τόν χαρακτήρα των παιδιών. Ό Όμηρος όμως ήτο τó βιβλίον που άπετέλει τήν βάση της διδασκαλίας. Εις τās ραψωδίας του εύρισκαν διδάσκαλοι και μαθηταί τά ήθικά διδάγματα, τās ψυχικάς παρακελεύσεις, τās πατριωτικές παροτρύνσεις, ηύφραινοντο και ένεθουσιάζοντο και από τούς στίχους του τυφλού ποιητού έβλεπον να όρθώνεται ό ιδεώδης Έλλην ήρωας. Αυτόν τόν ήρωα οι διδάσκαλοι έπρόβαλλαν εις τά μάτια των μαθητών και οι μαθηταί αυτόν είχαν ως πρότυπον εις τήν ζωήν των.

Τέλος και τόν Θουκυδίδη έδιδάσκοντο κατά τόν Δ' και Ε' αιώνα και από τās σελίδας του μεγάλου ιστορικού ήντλουν τά παραδείγματα που έπρεπε να κατευθύνουν τήν ζωήν των, έζούσαν διά της διδασκαλίας τούς μεγάλους προγονικούς άθλους, που τούς έκαμναν να ύπερηφανεύονται διότι έγεννήθησαν Έλληνες.

Τό μέρος έξ άλλου της διδασκαλίας, προς τó όποιον οι πρόγονοί μας έστρεφον ιδιαίτεράν τήν προσοχήν των, ήτο ή μουσική. Δι' αυτής έγινε η πρώτη άπόπειρα έκπολιτισμού των λαών και διά τούτο ή σημασία ή όποια άπεδιδετο εις αυτήν. Σημασία βαρύνουσα τóσον πολύ, ώστε, ως άναφέρει σπαρτιατικόν ψήφισμα, ή γερούσια και οι έφοροι της Σπάρτης διέταξαν τόν Μιλήσιον ποιητήν Τιμόθεον, που ήκμασε τόν Δ' π. χ. αιώνα, ν' άποκαταστήση τās χορδάς της λύρας εις τόν κανονικόν αριθμόν, με τόν ισχυρισμόν ότι αί γενόμεναι προσθήκαι προς ποικιλίαν των τόνων διαφθείρουν τήν μουσικήν.

Εις τήν ίδίαν έπίσης Σπάρτην ένας έφορος έξηγηρίωθη τóσον διότι ό μουσικός Φρύνις προσέθεσε δύο χορδάς εις τήν λύραν, ώστε «σκεπάρνῃ τās δύο των ένέναις χορδών έξέμεμε», διότι παρεβιάζοντο τά παλαιά έθιμα.

Τά όλίγα αυτά θά έπρεπε να τά προσέξωμεν και ήμεις οι νεώτεροι Έλληνες, όχι μόνον διά να ίδωμεν πόσας άντιλήψεις είχαν οι πρόγονοί μας, αλλά και διά να άντλήσωμεν τά έπιβαλλόμενα συμπεράσματα από τήν προσήλωσιν των αυτήν εις τās παραδόσεις. Τό ύπογραμμίζω αυτό, διότι, δυστυχώς, άν και είμεθα λαός με ιστο-

(Η συνέχεια στή σελίδα 903)

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΩΜΑ

Γεμίζει ό τόπος από προσκυνητάς. Ό Άγιος Θωμάς είναι εις τó τέρμα των Άμπελοκήπων. Έρχονται από όλην σχεδόν τήν Άττική...

Κάτω από τά μεγάλα πεύκα, που πιάνουν όλην τήν έκταση γύρω από τήν εκκλησία, γίνονται χοροί και λαϊκά παραστάσεις. Στήνονται προσωρινά παράγκαι και πουλούν κρασί, ψητά κρέατα, αυγά κόκκινα, μεζεδάκια.

Τήν πιό παλιά εποχή ή εκκλησία του Άγίου Θωμά παρέσκευάζε και φαγητά και τά έδινε δωρεάν εις τούς προσκυνητάς. Τότε όμως ή Άθήνα ήτο μικρά, και όλη ή Άττική λίγους είχε κατοίκους. Ποι να χορτάσουν τώρα ένα εκατομμύριο άνθρωποι!

Γι' αυτό οι προσκυνηταί παίρνουν μεζέδες και κρασί από τούς ύπαιθρούς πωλητάς επί πληρωμής ή φέρνουν μαζί των.

Εις τά χωριά τά εκκλησιαστικά πανηγύρια διατηρούν τήν παλιά των αίγλη. Πολλάί εκκλησιαί προσφέρουν δωρεάν τó φαγητό. Έπικρατεί δε ώρισμένο κατά εκκλησίαν φαγητό. Άλλαι εκκλησιαί προσφέρουν πιλάφι με κρέας. Άλλαι σιτάρι κοπανισμένο με κρέας, που λέγεται πληγούρι. Άλλαι ρύζι με ρεβύθια. Άλλαι σιφάδο. Άλλαι ψητά κρέατα.

Εις τās Άθήνας έγινοντο παλαιότερα τέτοια πανηγύρια. Ένα δε από αυτά ήτο και του Άγίου Θωμά.

Διατηρούνται δε τά άθηναικά πανηγύρια χωρίς τήν διανομήν όμως φαγητού, εις τήν Αγίαν Μαρίνα του Θεσίου, εις τήν Αγίαν Βαρβάρα του Δαφνίου και εις τόν Άγιο Θωμά των Άμπελοκήπων. Μέγιστο πανηγύρι με τοπικόν χρώμα είναι και της Ζωοδόχου Πηγής εις τó Μενίδι. Τό μεγαλύτερο πανηγύρι ίσως της Άττικής και τó ώραιότερο γιατί είναι και ή εποχή και ό τόπος. Τήν Παρασκευή του Πάσχα, δύο ημέρας πριν από τó πανηγύρι του Άγίου Θωμά. Ένδιαφέρεται δε πολύ ή Κοινότης Μενιδίου να τó κρατᾷ εις περιωπήν.

Δεν βρίσκει κανείς αυτήν τήν ημέραν μεταγωγικόν μέσον. Όλα τά αυτοκίνητα Άθηνων - Πειραιώς και των περιχώρων τραβούν για τó Μενίδι. Και οι σιδηρόδρομοι βάζουν έκτακτα δρομολόγια.

Είναι ένδιαφέρουσα ή ιστορία των

παλιών πανηγυριών. Διατηρούνται έθιμα πατροπαράδοτα. Τό θρησκευτικό αίσθημα κρατείται ισχυρόν. Κάθε τόπος φυλάσσει, χάρις εις τά πανηγύρια, τήν πατρογονικήν του ιστορίαν.

Τά πανηγύρια των Άθηνων συντελούν πολύ εις τó να μη σπάσουν οι δεσμοί της πόλεως με τó παρελθόν της. Γιατί οι πανηγυρισταί ξεχνούν τήν μόδα σε μιαν θρησκευτική πανήγυρι. Χορεύουν ελληνικούς χορούς, ακούουν ή τραγουδούν ελληνικά πρό πάντων δημοτικά τραγούδια, ξεαπλώνονται στα χόρτα με άφέλεια.

Οι άρχαιοι Έλληνες είχαν άριστα οργανωμένες τās θρησκευτικές πανηγύρεις. Ούτε μπορούμε να φαντασθώμεν σήμερα ποίαν έκταση είχαν εις τās άρχαίαις Άθήνας αί έορτα προς τιμήν του Διονύσου, αί έορτα προς τιμήν της Δήμητρος εις τήν Έλευσίνα και αί τελεταί των Παναθηναίων. Μετείχεν όλόκληρος ή πόλις κατά έπισημύτατον τρόπον. Διήρκουν δε όχι μίαν ημέραν, αλλά πολλές. Και είχαν και τελετάς θρησκευτικές «κατ' άγρους» ή άγροτικές. Έωρτάζετο ό αυτός θεός και εις τήν πόλιν και εις τούς άγρους. Άγροτικά

δε πρέπει να θεωρηθούν και σήμερα αί πανηγύρεις του Άγίου Θωμά και της Αγίας Βαρβάρας και της Ζωοδόχου Πηγής του Μενιδίου.

Εις τήν πανήγυριν του Άγίου Θωμά των Άθηνων έπικρατεί αυτό τó έθιμον:

«Άνοίγεται τó φρεάτιον».

Αυτό είναι τó έθιμον.

Εις τήν άνατολικήν πλευράν της εκκλησίας είναι ένα φρεάτιον ποσίμου νερού της Καισαριανής. Τό νερό έρχεται με ύδραγωγείον από τήν πηγή της Καισαριανής. Όλο τόν χρόνο τó στόμιον του φρεατίου είναι κλειστό. Τήν παραμονή του Άγίου Θωμά άνοίγεται τó καπάκι από τόν πάτερ Ήλία, τόν ιερέα της εκκλησίας, και άντλεί ό κόσμος με ένα κουβά. Θεωρείται ένα είδος αγιάσματος. Τήν νύκτα του Θωμά κλείνει τó καπάκι διά να άνοιχθή πάλιν έπειτα από ένα χρόνο. Πολλάί δε εκκλησιαί έχουν τά αγιάσματα των. Άγίασμα δε είναι τó νερό ή ή πηγή που ύπάρχει σε μίαν εκκλησία και θεωρείται θαυματουργός ή Ιαματική.

Η εκκλησία του Άγίου Θωμά των Άμπελοκήπων ανήκεν άλλοτε εις τήν Μονήν Πετράκη, ή όποια μεγίστας έκτάσεις έχει των Άθηνων. Τό μοναστήρι έμιοράζεν εις τούς πανηγυριστάς μικρά ψωμάκια. Γενικώς δε τά μοναστήρια κάνουν μικρά ψωμάκια στρογγυλά βάρους έως έκαστό δραμίων. Και τó έθιμο δε των μικρών ψωμιών είναι παλαιότατο.

Ό Άγιος Θωμάς, ό εκ των δώδεκα Άποστόλων, δεν είχε πιστεύσει ότι άνεστήθη ό Χριστός. Δι' αυτό άνομάσθη άπιστος Θωμάς. Και τώρα λέγομεν «Θωμάς» όποιον δεν πιστεύει εις ένα πράγμα βέβαιον. Έπειτα όμως ό Άπόστολος Θωμάς έπίστευσε πολύ και έγινε μέγας κήρυξ της Χριστιανικής θρησκείας, φθάσας μέχρις Ινδιών. Ό Θωμάς εμφανίζεται εις τήν εικονογραφίαν νεώτατος και με άπλωμένα τά χέρια, ως να θέλη να ψάσση τόν τύπον των ήλων του Ίησού Χριστού ή ως έκπλησσομένος. Αυτή ή εικόνα ύπάρχει και επάνω από τήν θύραν του Άγίου Θωμά των Άμπελοκήπων. Εις τó μέρος εις τó όποιον είναι ή εκκλησία του Άγίου Θωμά ήτο άλλοτε μικρά εκκλησίτσα της Παναγίας Πεντελιώτισσας. Ό Άγιος δε Θωμάς θεωρείται προστάτης των μελλονύμφων.

Κ. Φαλτάιτς

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑμῶς : Μ. ΑΝ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἰς ἓνα ὁροπέδιο τῆς Καππαδοκίας, μιά νύκτα, οἱ Σαρακηνοὶ κατάρθωσαν νὰ πατήσουν τὸν πύργον τοῦ ἀκρίτα Ἰωάννου Κομιτῆ, νὰ σκοτώσουν τὸν πυργοδεσπότη καὶ νὰ σκλαβώσουν τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν πρῶτό του γιοῦ. Τὸν μικρότερον, τὸν Γρηγόρη, δυὸ χρονῶν τότε, τὸν σώζει ὁ οἰκονόμος τοῦ πύργου, ὁ Ἀθανάσιος, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειας καταφεύγει μαζὶ τοῦ ἑνὸς μοναστηρίου, στὸ Ἅγιον Ὅρος. Ἐκεῖ μένουν δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Οἱ καλογέροι ἀνατρέφουν τὸ παιδί μὲ πολλὴ φροντίδα· κάποιος μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ ἦταν παλῆς ἀξιώματικὸς τῶν βασιλικῶν πλῃμων, ὁ πᾶτερ Εὐτύχιος, γίνετα γιὰ τὸν Γρηγόρη, τὸ μικρὸ ἀκριτόπουλο, πολὺτιμος δάσκαλος. Μορφώμενος καὶ μὲ ἀντίληψι πλατεῖα καθὼς εἶναι, κατατοπίζει τὸ μαθητὴ τοῦ στὴ ζωὴ καὶ δίνει κατεύθυνσι στὴν ὁμηγερέτη του φύσιν· τέτοια, ποὺ νὰ τὸν κῆνυ ἀργότερα τίμιον πολίτην, γενναῖον στρατιώτην, ἀξίον διαδόχον τοῦ πατέρα του. Ὁ Γρηγόρης ἔγινε πιά δώδεκα χρονῶν. Ἐχεῖ ἀνάγκη ἀπὸ χαρὰ, ἐλευθερία καὶ κίνησι. Τὸ πληκτικὸ, μονότονον περιβάλλον τοῦ μοναστηρίου τὸν στενοχωρεῖ. Πεισματῶμενος ἀπὸ ἐνα ἀσχημῶς περιστάτικόν, ἀποφασίζει νὰ φύγῃ κρυφά· τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, γίνετα ξαφνικὰ ἐπιδρομὴ Σαρακηνῶν. Ὁ πᾶτερ Εὐτύχιος, ὁ παλαιὸς ἀξιώματικὸς τοῦ Βυζαντινοῦ Ναυτικοῦ, ὁργανώνει τὴν ἀμυνα καὶ καταρθώνει ν' ἀποκρούσῃ τοὺς πειρατὰς. Ὁ Γρηγόρης σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς μάχης στέκεται στὸ πλάϊ τοῦ δασκάλου του καὶ δειχνεῖ ἀξέμενην γενναϊότητα. Ὑστερα ἀπὸ τὸ ἐπιστάδιο αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ εἶναι πιθανόν νὰ γίνουσι καὶ ἄλλες ἐπιδρομαί, ὁ Ἀθανάσιος μὲ τὸ ἀκριτόπουλο, γιὰ περισσότερο ἀσφάλεια, ἔρχονται στὴ Θεσσαλονίκην καὶ νοικιάζουσι μιά κἀμαρα στὸ σπιτί μιᾶς καλῆς γυναίκας, τῆς κυρᾶς Σταύραινας, στὴ συνοικίᾳ τοῦ Ἀἰ-Δημητρίου. Ἐδῶ ὁ Γρηγόρης πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ ἀνέστερες σπουδὰς. Στὸ μεταξὺ γίνετα γνωστὸ τὸ περιστάτικόν τῆς ἐπιδρομῆς, οἱ γειτονισσες ζητοῦν καὶ μαθαίνουσι ἀπὸ τὸν Γρηγόρη τὰ καθέκαστα, καὶ μιά ἀπ' αὐτὰς, ἀκούσας τὴ διήγησιν, ὕστερικὴ καθὼς ἦταν, τόσο πολὺ τρομάζει, ποὺ πέφτει λιποθύμη. Τὸ ἐπιστάδιο αὐτὸ ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ γίνῃ γνωστὸ τ' ὄνομα τοῦ Γρηγόρη σ' ὅλη τὴ Θεσσαλονίκην· γιὰτὶ οἱ γυναῖκες τὸ ἀφηγηθήσαν στοὺς ἀνδρες τοὺς κι' ἔτσι σὲ λίγο παντοῦ κουβέντιαζαν γι' αὐτόν. Γι' αὐτὸ ἓνα πρωτὸ Κυριακῆς ὁ Γρηγόρης λαοδαίνει μιά ἀνεπάντητη πρόσκλησιν στὸ σπιτί τῆς κυρᾶς Σταύραινας ἀπὸ τὸν ἀρχόντα Γρηγορᾶ, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸ ἀρχοντικόν του, ποὺ ἦταν ἓνας σωστός Παράδεισος μέσ' στὴ Θεσσαλονίκην].

(Ἡ συνέχεια)

Τὰ βράδια ποὺ ἀνέβαιναν στὰ λιακωτὰ οἱ μαστόροι τῆς γειτονίας μὲ τίς νοικοκυράδες τοὺς ν' ἀνασάνουν, ἔφτανε ἐκεῖθε τ' ἀγεράκι μυρωμένο ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ γιασεμιά καὶ καθὼς ἔλεγαν, κι' ἀπὸ τὴν Περσία ἀκόμη εἶχε προμηθευτὴ σπόρους ὁ κύρ-Γρηγορᾶς μὲ τοὺς πραγματευτὰδες ποὺ ἔφταναν ἐκεῖθε μὲ τὰ καραβάνια.

Ἦσαν κι' ἄλλα περιβόλια βέβαια κοντὰ, ὅπως τοῦ Γενοβέζου, τοῦ κόντε Μαρίνη, ποδχε τὴν κόρη μὲ τὰ τετρά-ξανθα μαλλιά, ὅμως κανεὶς δὲν ἔλεγε ποτέ:

Ὁ πρωτοπαυδάρης Γρηγορᾶς.

— Τί μυρουδιά ἦταν ἐκείνη χτές βράδυ ἀπὸ τὸ περιβόλι τοῦ κόντε. Ἀλήθεια ὁ Γενοβέζος εἶχε τ' ἀρχοντικὸν τοῦ ἀνοιχτὸ καὶ ποῖος λίγο, ποῖος πολὺ, ὅλη ἡ γειτονία τῶξερε. Ἦταν, βλέπεις, ἀντιπρόσωπος τῆς Γένουας, πρόξενος νὰ ποῦμε, κι' οἱ πατριώτες του οἱ καπετανεῖοι, ὅσοι ἀνέβαιναν ἢ κατέβαιναν κατὰ τὴν πατρίδα, περνοῦσαν νὰ δώσουν ραπόρτο, νὰ τοῦ φέρουν ὁδηγίους ἢ νὰ ζητήσουν σὲ ὥρα ἀνάγκης τὴν προστασία του.

Μονάχα τὸ περιβόλι τοῦ πρωτο-σπαθάρου κύρ-Γρηγορᾶ ἦταν «κῆπος κεκλεισμένων» καὶ γι' αὐτὸ ἡ φαντασία ἔδινε κι' ἔπαιρνε... ἀπὸ τότε μάλιστα ποὺ ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος ὁ Ζ' σὲ μιά περιοδεία του ἦρθε στὴ Θεσσαλονίκην καὶ φιλοξενήθηκε ἓνα βράδι στ' ἀρχοντικόν του...

Ἡ συνοικία θυμάται ἀκόμα τὴν ἡμέρα κείνη καὶ θὰ τὴ θυμάται δίχως ἄλλο γιὰ πολλὸν καιρὸ, γιὰτὶ οἱ μητέρες τῆς διηγήθηκαν στὰ παιδιά τους καὶ κείνα πάλι θὰ τὴν μεταποῦνι στὰ δικά τους παιδιά· ὁλόκληρος αἰὼνας μπορεῖ νὰ περάσῃ κι' ἀνάμεσα σὲ τόσα περιστάτικα, χαρὲς καὶ πίκρες, θὰ λάμπῃ στηλωμένη στὴ μνήμη, ἔχων, λαμπρῇ, ἡ μέρα τούτη, σὰ νὰ κατέβηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς κάτω στὴ γῆ...

Τότε λοιπὸν ἀνοίξαν διάπλατα οἱ πόρτες τοῦ ἀρχοντικοῦ καὶ στρώθηκαν πεύκια στὸ δρόμον καὶ κρεμάστηκαν ἄλλα μυριάκιθα χρυσοκέντηματα ἀπὸ τὰ παράθυρα κι' ἀνάμεσα σὲ δυὸ ζυγίους Βαράγγους πέρασε ὁ γέρον βασιλεὺς μὲ τὰ κόκκινα τσαγυγία του καὶ τοὺς χρυσοὺς ἀετοὺς. Ἀ-

πὸ τὰ λιακωτὰ καὶ τὰ κιόσκια τὸν ράντιζαν μὲ ἀκριθὰ μυρωδικὰ καὶ φώναζαν: «Πολλὰ τὰ ἔτη Σου Αὐγουστε! Σὺ νικᾷς!». Ἐκεῖνος γύριζε τὰ γαλανά του μάτια ἐδῶ καὶ κεί κι' ἔβλεπε καὶ φαίνονταν εὐχαριστημένος· κάπου-κάπου ὕψωνε τὸ χέρι του κατὰ τὸ πλῆθος σὰ νὰ τὸ εὐλογοῦσε...

Λένε λοιπὸν πῶς ἔμεινε πολλὴ ὥρα στὸ περιβόλι κι' ἔβλεπε τὰ παράξενα λουλουδία· ρωτοῦσε καταλεπτῶς γιὰ τὸ καθένα καὶ χαιρόταν τὴ μυρωδιά καὶ τὸ χρῶμα τους.

— Ἐπαινοῦμεν τὸν ζῆλον σας, εἶπε στὸν ἀρχόντα Γρηγορᾶ ποὺ ἔσκυψε δακρυσμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι...

Ἡ ὑπόληψι τοῦ κύρ-Γρηγορᾶ μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο σὰ νὰ πῆρε κάτι ἀπὸ τὴ μυστικὴ λάμψιν καὶ μεγαλοπρέπεια τοῦ «Πιστοῦ βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων». Ἔτσι ὅταν περνοῦσε πάνω στ' ἄλογόν του μὲ τὴ χρυσοκέντητη σέλλα ἀπὸ τὴν Ἐγνατία καὶ τοὺς φόρους καὶ τέσσερις μαγκλαθίτες μ' ἑμπροσὶ ἀνοίγαν δρόμον ἀνάμεσα στὸ πλῆθος φωνάζοντας «τόπον στὸν πρωτο-σπαθάριον τὸν ἀρχόντα κύρ-Γρηγορᾶ», οἱ ἄνθρωποι παραμέριζαν κι' ἔσκυβαν τοῦλάχιστον δυὸ κεφάλια περισσότερο παρὰ πρῖν.

Ἀπὸ τότε τὸ σπιτί του ἔγινε πιὸ ἀπλησίαστο... θαρρεῖς καὶ οἱ ἀψηλοὶ τοῖχοι εἶχαν ἔκφραση, σὰ Βαράγγιοι ἀκίνητοι καὶ ψυχροὶ, ἀκόμα καὶ ἡ πόρτα, καμαρωτὴ καθὼς ἦταν μὲ τὸ κοκκινωπὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ καὶ τὰ κοράκια, φάνταζε σὰ πρόσωπον στριμμένο γεμάτο καταφρόνια γιὰ τοὺς περάτες.

Ἦταν λοιπὸν κάτι σπουδαῖον ἢ ὄχι, ξαφνικὰ ἔτσι νὰ φτάσουν τὰ κανίσκια καὶ τὰ χαιρετίσματα τοῦ μεγάλου ἀρχοντα γιὰ τὸ Γρηγόρη;

Ἡ κυρὰ Σταύραινα μόνον ποὺ δὲν ἀνέβηκε στὸ λιακωτὸν νὰ τὸ φωνάξῃ καὶ νὰ τὸ μάθῃ μὲ μιὰς ὁλόκληρην ἡ γειτονία. Ὡς τόσο μετὰδωσε κι' ὅλας τὴν εἰδηση στὶς περαστικὰς γειτονισσες ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ μ' ἓνα ὕφος μυστηριώδες καὶ θριαμβευτικὸ μαζὶ καὶ μάλιστα μὲ υἰχόλια δικά της καὶ ἐξηγήσεις.

— Ἐξυμνος ἄνθρωπος ὁ κύρ Γρηγορᾶς. Ἐνα παιδί, μαθὲς, εἶναι μπουμπουκὶ κλειστὸ ποὺ δὲν ξέρεις τί θὰ βγάλῃ... κι' ἂν τὸ μπουμπουκὶ κρατᾷ ἀπὸ ἀρχοντικὸ δειντρί, ἔνας λόγος παραπάνω. Δίχως ἄλλο ὁ ἀρχοντας σκέφτηκε: «Ἄμα ἀπὸ τόσο μικρὸς ἀρχίζει τοῦτος τ' ἀνδραγαθήματα ποῖος ξέρει ποῦ μπορεῖ νὰ φτάσῃ...».

Ἄμ' τί νομίζετε... Δὲν πᾶει κανεὶς μπροστὰ μονάχα μὲ τὰ κέρπυρα καὶ τὴν ἀξιώσυν. Μπορεῖ ὁ καιρὸς νὰ φυσᾷ πρῖμα, μὰ ὁ καλὸς ὁ καπετάνιος δὲν ἀποκοιμῆται γι' αὐτό... κοιτάζει πάντα κατὰ τὸ πέλαγος μὴν ἀλλάξῃ

ὁ ἀγέρας καὶ παίρνει τὰ μέτρα του. Ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας μου συχνὰ μούλεγε: «Καλὰ πᾶμε δόξα τῷ Θεῷ, μὰ τὴν καλωσύνη νὰ φοβάσαι, γυναῖκα...».

Ἐκάθαρο νόημα δὲν ἔβγαλαν βέβαια ἀπὸ τὰ λόγια τῆς οἱ γειτονισσες, γιὰτὶ ἡ κυρὰ Σταύραινα, σὰ μιλοῦσε γιὰ λεπτὰ ζητήματα, ὅπως ἔλεγε, κομμάτιαζε τὴ σκέψη τῆς καὶ σκόρπιζε δῶ καὶ κεί ἀπὸ ἓνα κομμάτι, ἔτσι γιὰ νὰ δείξῃ μονάχα κατὰ ποῦ τραβοῦσε! Ἦθελε νὰ πῇ, πὼς τάχα ὁ κύρ Γρηγορᾶς, στὸ κάθε πρᾶμα ποὺ ἔκανε, εἶχε τὸ λόγο του κατὰ συμ-φῆρο του... καὶ βλέποντας πὼς ὁ γιὸς τοῦ ἀκρίτα Κομιτῆ μποροῦσε νὰ πάῃ μπροστὰ μιά μέρα καὶ νὰ πάρῃ δόξα καὶ ἀξιώματα, πᾶσκιζε νὰ τὸν κάμῃ φίλον τοῦ μοναχογυιῶ του.

Εἶχε δίκη ἡ κυρὰ Σταύραινα; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ... Ἡ καλὴ γυναῖκα καμάρωνε πάντα γιὰ τοὺς δικούς της... καὶ τὸ Γρηγόρη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ καθίσε σπιτί της, τὸν λογάρισε πιά σὰν παιδί της καὶ τὸν ἔβλεπε ὅπως ἡ καρδιά της τὸν ἤθελε, καλύτερον ἀπ' ὅλους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἡ κυρὰ Σταύραινα

Ὡς τόσο ὁ Γρηγόρης ἀναγκάστηκε ν' ἀναβάλῃ γιὰ μερικὰς μέρας τὴν ἐπίσκεψίν του στὸ ἀρχοντικὸν τοῦ πρωτο-σπαθάρου. Ἐπρεπε νὰ προμηθευτῇ καινούργια ρούχα, μιά καὶ οἱ σχέσεις πιά ποὺ ἀνοίγε τὸν ἔμπασαν σὲ μιά τάξην ἀνθρώπων ποὺ ἔδειχναν μεγάλη προσοχὴ στὸ παρουσιαστικόν τους καὶ κανόνιζαν μὲ πολλὴ λεπτολογία ἀκόμα καὶ τίς πιὸ ἀσημαντες λεπτομέρειες.

Αὐτὸ μάλιστα ἦταν ἰδιαιτέρη ἐπιθυμία τῆς κυρᾶς Σταύραινας.

— Ὁ Γρηγόρης εἶναι ἀρχοντόπουλο, εἶπε, καὶ σὰν ἀρχοντόπουλο πρέπει νὰ συναναστρέφεται τοῖς ὅμοιους του. Εἰδεῖν χαλὰ τὴν τάξην.

Καὶ δίχως ἄλλο σὲ παρόμοια ζητήματα ἡ Σταύραινα, ἐπειδὴ κατοικοῦσε πάντα σὲ μεγάλη πόλιν καὶ ἤξερε τὰ χωραῖτικα συνήθεια καὶ τὰξην ζῆσει ἀπὸ μικρὸ παιδί, ἦταν σὲ θέση καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ δώσῃ συμβουλὴν καὶ γνώμην.

Ἡ κοινωνικὴ ἱεραρχία ἦταν αὐστηρὰ καθωρισμένη τὴν ἐποχὴ τούτη στὴ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, σὲ τρόπο ποὺ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ περιβολὴ μποροῦσε νὰ ἐξωρίσῃ τὸ μᾶστορα ἀπὸ τὸν πραγματευτὴν, καὶ τοῦτον πάλι ἀπὸ τὸν ἀρχοντα καὶ τὸν ἀξιωματοῦχο τῆς πολιτείας. Ἀπὸ τὸ χρῶμα, κόκκινο ἢ πράσινο, κίτρινο ἢ μαθὶ κι' ἀπὸ τὸ κόψιμον τοῦ ρούχου, ἀπὸ τὰ στολίδια τῶν τσαγγίων, ὅποιοι τᾶξερε τὰ παλατιὰ συνήθεια, μὲ μιά ματιά θὰ σοῦλεγε εὐθὺς, ποῖος εἶναι ὕπατος, ποῖος πρωτοσπαθάρης, ποῖος ἀρχιερεὺς ἢ βεσιλιτορας ἢ τριβούνος καὶ γενικά τὴ λογίαν ἀξίωμα καὶ ποιά τάξην ἔχει ἀνάμεσα στοὺς ἀρχόντους.

Δὲν ἦταν λοιπὸν ζήτημα πλούτου νὰ ντυθῇ ἔτσι ἡ ἀλλοιώτικα, μὰ ὑποχρέωση ποὺ εἶχε ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν σου τάξην καὶ ποὺ ἔπρεπε ἀπαράττητα νὰ σεβαστῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τὸ ἑσπέρας λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐκεῖ- ἦλυν καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν νῆς τῆς πρώτης ἑβδομάδος, ἐνῶ αἱ πλευρὰν αὐτοῦ, δὲν θέλω πιστεύσει.

26 Καὶ μεθ' ἡμέρας ὁκτῶ πάλιν ἦσαν ἔσῳ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς ἐνῶ αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὡμῖν. 20 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδει-ξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. 21 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· εἰρήνη ὡμῖν καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ καθὼς πέμψω ὑμᾶς. 22 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. 23 Ἄν τινα ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινα κρατῆτε, κεκρά-νται. 24 Θωμᾶς δὲ εἰς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Διδυμος, οὗκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. 25 Ἐλεγον οὖν ἡτῶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ· ἑωράκαμεν τὸν Κύριον, ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλῃ τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. 26 Καὶ μεθ' ἡμέρας ὁκτῶ πάλιν ἦσαν ἔσῳ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἐστὶ εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· εἰρήνη ὡμῖν. 27 Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὅδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος ἄλλα πιστός. 28 Καὶ ἀπεκρίθη· Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. 29 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἑώρα-κάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.

30 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ση-μεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἐστὶ γε-γραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. 31 Ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύ-σῃτε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔσῃτε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. 32 Καὶ ἄλλα πολ-λὰ θαύματα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶ-ναι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. 31 Ταῦτα δὲ ἔγρα-φσαν διὰ νὰ πι-στεύσῃτε ὅτι ὁ Ἰη-σοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστεύοντες νὰ ἔχητε ζωὴν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Θωμᾶ φωλιά-ζει ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ δυσπιστία γιὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ τὸν δεσβαίνοναν ὅτι εἶδαν τὸν Κύριον, ἐνῶ ἐκτός αὐ-τῶν καὶ τόσες ἄλλες μαρτυρίες ἔβε-βαίωσαν τὸ χαρμόσυτον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Θωμᾶς δὲν ἤθελε νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ Κύριος ἀνέστη.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, τὴν ὁγδὸν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως, ἐνεφα-νίσθη καὶ πάλιν ὁ Κύριος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Του καὶ εἶπε εἰς τὸν Θωμᾶν νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ψηλαφήσῃ τὰ σημάδια τῶν καρφίων καὶ τῆς πληγῆς τοῦ μαρ-τυρίου Του.

Καὶ ὁ μὲν Θωμᾶς ἀφοῦ εἶδε καὶ ἡ-κουσε τὸν Κύριον ποῦ τοῦ εἶπε: «μὴν εἰσαι ἀπιστος, ἀλλὰ γίνου πιστός», ἐπίστευσε πλέον καὶ ἀνέφώνησε: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

Ἀλλὰ ἐκτός τοῦ Θωμᾶ, πόσοι ἄλ-λοι ἄνθρωποι δὲν θέλουν νὰ πιστεύ-σουν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν! Ἐνῶ λέγουσι ὅτι ἀγαποῦν τὴν Ἀλήθειαν, ἐνῶ μελετοῦν καὶ ἐρευνοῦν, μένουσι ἐν τούτοις εἰς τὸ σκοτάδι, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ αἰτία τῆς ἀπιστίας των δὲν εἶ-ναι ἡ δὴθεν ἔλλειψις ἀποδείξεων καὶ μαρτυριῶν. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγε-λίου ἔχει τόσες μαρτυρίες καὶ ἀπο-δείξεις, ποὺ εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἀρκετεῖς γιὰ νὰ πείσουν ἐκεῖνον ποὺ θέλει τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπομένως, ὅσοι δὲν πιστεύουν εἰς αὐτό, δὲν πιστεύουν διότι ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας εἶναι μέσα εἰς τὸν ἑαυτόν τους. Καὶ ἡ ἀπιστία αὕτη, εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία ὑπάρχει μέσα των. Καὶ ἡ ἁμαρτία αὕτη εἶναι τὸ πνευ-ματικὸ σκοτάδι, ποὺ σκεπάζει τὰ μά-τια τῆς ψυχῆς των.

Ήταν μια μαρτυρική αυγή, γεμάτη κελαιόδηματα πουλιών.

Τό ελαφρό αυγινό αεράκι, που έρχεται από τον Βόσπορο, περνώντας από τον μεγάλο κήπο του μοναστηριού, με τα ψηλά κυπαρίσσια, τις κοντούλες φουντωτές κίτρολεμονιές και τους ανθισμένους ροδώνες, έπαιρνε τις μυρωμένες πνοές και τις έφερνε ως το παρεκκλήσι.

Η Λασκαρώ είχε ξυπνήσει πριν σημάνη ο ήρθος. Έψαλλε μαζί με τις άλλες «δόκιμες» τα κατασκευαστικά τροπάρια, μετάλαθε των Αχράντων Μυστηρίων και, τώρα, που άδειασε σιγά-σιγά το παρεκκλήσι, γονάτισε μπροστά στην ψηφιδωτή Παναγία του τέμπλου, για να προσευχηθεί.

Σήμερα έκλεινε τα δεκάξη της χρόνια.

Πατέρα δεν γνώρισε. Τη μαννούλα της την θυμόταν σαν όνειρο, γιατί τον καιρό που την έχασε θάταν δε θάταν τεσσάρων χρονών. Αναθυμόταν, μέσα από ένα γαλάζιο θάμπος, το γλυκύτατο χαμόγελό της, την τραγουδιστή φωνή της, τα σαν κερνία χέρια της, και τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια της, που έκλεισαν για πάντα ένα φθινοπωρινό δελιινό.

Συγγενή δεν ήξερε κανέναν και θα πέθαινε τότε, μικρή κι' άπροστάτευτη μέσ' στη μεγάλη πολιτεία, αν η Θεία Πρόνοια δεν της έστελνε την Ήγουμένη Εύδοξία.

Τον τελευταίο καιρό της άρρώστιας, η Ήγουμένη Εύδοξία πήγαινε τακτικά στο σπίτι τους. Κι' όταν ο Αρχάγγελος Μιχαήλ πήρε την ψυχούλα της μαννούλας της, για να την οδηγήσει στο θρόνο του Παντοκράτορα, η Ήγουμένη πήρε τη μικρή Λασκαρώ στο μοναστήρι.

Έτσι, δώδεκα χρόνια τώρα, ζούσε στο μοναστήρι του Διπλοκίου, ένα από τα όραιότερα μοναστήρια της Επτάλοφης.

Τους πρώτους μήνες, οι θολωτοί διάδρομοι, που άντηχούσαν βουηχτά το πίο σιγαλό περπάτημα, τα χαμηλά κελιά τα γεμάτα ίσκιους, που τα θαμπόφραγγε τη νύχτα ή γαλάζια φλογίτσα μιας καντήλας, οι σεπτές εικόνες του παρεκκλησιού με τις ασπρηστές άσκητικές μορφές, που θαρούσαν ότι άνοιγόκλειναν τα μάτια τους στο τρεμάμενο αντίφωγισμα των κεριών, είχαν άπλώσει ένα σκοτεινό φόβο στην ψυχή της Λασκαρώς.

Οι ψαλμωδίες της έφεραν στο νου το εόδι της μαννούλας της, οι μαυροντυμένες καλόγριες έρριχναν ένα σκοτεινό φόβο στην παιδική καρδούλα της.

Σιγά-σιγά, όμως, συνήθισε. Ύστερα, ήρθε η άνοιξη και κατέθηκε στον μεγάλο κήπο του μοναστηριού: Ο γελαστός ούρανός, τα λουλούδια, οι πεταλούδες, τα τιτιβίσματα των πουλιών, έδωξαν από την ψυχή

της τον σκοτεινό φόβο: Οι σεπτές εικόνες δεν την λαχτάριζαν πιά. Με τον καιρό, άρχισε να καταλαβαίνει τα λόγια, που ψαλμωδούσε.

Έτσι μεγάλωσε, χρόνο με τον χρόνο.

Ψήλωνε, έδενε, δυνάμωνε. Η εξαίρετική δύναμη, που είχε στα χέρια, ή άπιστευτη γρηγοράδα, που είχε στο τρέξιμο, ή λιγεράδα του κορμιού της, ξάφνιαζαν, κάθε μέρα και περισσότερο, τις «γερόντισσες». Μά δεν ήταν μόνο ή σωματική της δύναμη. Ο Θεός της είχε δώσει φωτεινό μυαλό κι ευκολία στη μάθηση: Μικρή-μικρή έμαθε να διαβάξει, να γράφει, να πλουμίσει με λεπτότατες ζωγραφίες τα χειρόγραφα, να κεντάει, να ύφαινε. Γρήγορα ξεπέρασε τις δασκάλες της και, γρήγορα, που δεν είχαν φωτιστεί από την καμάριση, της έδωσε την άδεια να διαβάσει τη βιβλιοθήκη του μοναστηριού.

Τρία χρόνια ολόκληρα, ξεμεροθραδιάζονταν πάνω στα σπάνια χειρόγραφα. Γνώρισε τη σοφία των Χριστιανών συγγραφέων, μά και τη σοφία των αρχαίων Έλλήνων και Ρωμαίων, που δεν είχαν φωτιστεί από τη Θρησκεία του Χριστού, μά είχαν λατρέψει τον Ποιητή των Πάντων στην όμορφη των πλασμάτων Του.

Τώρα πιά, ήταν έτοιμη να δεχτεί το «μοναχικό Σχήμα». Σε λίγες μέρες—την Κυριακή των Βατών—θα της έκοθαν τα πλούσια ξανθά μαλλιά της, θα της άλλαζαν την άσπρη φορεσιά της «δοκίμου» με το μαύρο ράσο και θ' αφιέρωνε τα υπόλοιπα χρόνια της στην λατρεία του Χριστού και στην άνακούφιση της ανθρώπινης δυστυχίας.

Όταν τέλειωσε την προσευχή κι' έκανε να βγεί, είδε στην πόρτα του παρεκκλησιού, πλασιωμένη από το φως του μαρτυρικού πρωινού, την σκιά της Ήγουμένης. Σκυφτή, σά να σήκωνε στους ώμους ολόκληρο τον θόλο του παρεκκλησιού, ή γερόντισσα Εύδοξία την πήρε από το χέρι, χωρίς να της πει λέξη, και βγήκαν στο περβόλι.

Περπάτησαν λίγες στιγμές άμιλητες. Ύστερα η Ήγουμένη στάθηκε μπροστά σ' ένα στέφανο από κυπαρίσσια κι' είπε με κοφτή, άχρωμη φωνή:

—Ο Θεός, που γνωρίζει τα πάντα, Λασκαρώ, θέλει να χωριστούμε. Η αδύνατη ανθρώπινη καρδιά μου ματώνει, μά ή θέληση του Κυρίου είναι τέτοια. Απόψε πρέπει να φύγεις για μακρινό ταξίδι. Σε ζητάει ο παππούς σου. Είναι τραχός στρατιωτικός, Κλεισουράρχης¹ στον Λυκαόνδο. Ζήτησε και πέτυχε από τον αυτοκράτορα να σε πάρει από κοντά μου.

—Δεν θέλω να φύγω! τραύλισε άνάμεσα στους λυγμούς, που τρικύμизαν το στήθος της, ή Λασκαρώ.

—Είναι ο πατέρας της μητέρας σου, κόρη μου. Σε ζήτησε. Πρέπει να τας! —Τόσα χρόνια μ' είχε ξεχάσει. Δεν ήξερα πώς έχω παππού.

—Μπορεί και να μη σε ξεχάσε. Βρίσκεται σε καθημερινό πόλεμο με τους Σαρακηνούς. Είναι από τους γενναίους, που ύπερασπίζουν τα σύνορα της Αυτοκρατορίας. Από άπλός ακρίτας², με την γενναιοτήτά του έγινε Κλεισουράρχης και τώρα τελευταία Πρωτοπαθάριος³. Δεν είναι πιά νέος, ο Μελίας. Οι σκληροί άγωνες μπορεί να τον κούρασαν. Ίσως να αισθάνεται πιά την ανάγκη να ζήσει μια ήρεμη, οικογενειακή ζωή. Όπως και νάναι, έστειλε μια γρηούλα, που άνάστησε την μητέρα σου, για να σε συνοδέψει. Απόψε, το πλόιμο, που θα σε ταξιδέψει, θα σηκώσει την άγκυρα. Έτοιμάσου!

Και ύψώνοντας τρεμουλιαστά το χέρι της σ' εύλογία, ή Ήγουμένη, γιά να μην προδώσει τη συγκίνησή της, άφησε την Λασκαρώ και, με παραπληγή βήματα, μπήκε στο παρεκκλήσι.

Η Λασκαρώ έκλαψε όλα της τα δάκρυα, ως το δειλί. Με το μούχρωμα άκολούθησε τη γρηά Δρόσιλλα στην αποβάθρα του Χρυσού Κέρατος κι' όταν ο βαδινός μαρτυρικός ούρανός γεμίσε άσημένια αστέρια, το πλόιμο που τις δέχτηκε έσκιζε με τον ρυθμικό παφλασμό των κουπιών του τον Βόσπορο προς τα Στενά, για να βγεί στο γαλανό Αιγαίο.

Ο Άντίταυρος είναι μια μεγάλη βουνοσειρά στην ανατολική Μικρασία. Οι άπόμενες πλαγιές του, γεμάτες τρεχούμενα νερά, πυκνοδασωμένες, σκίζονται από πλατείες χαράδρες. Μιά από τις πλατιότερες είναι ή κλεισούρα του Λυκανδού.

Τον καιρό της Ιστορίας μας, στο μένος εκείνο βρισκόταν το λίμιτο (σύνορο) της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Έκει ο Μελίας, φτωχός Άκρίτας στην αρχή, έχτισε ένα σπίτι. Σιγά-σιγά, με την παλληκαριά του διακρίθηκε, έγινε σπαθάρης⁴, ύστερότερα κλεισουράρχης και το σπίτι γκρεμίστηκε για να χτιστεί, στη θέση του, ένα μικρό κάστρο από γκρίζα πελεκητή πέτρα.

Στο μεταξύ έχασε τη γυναίκα του και ή κόρη του τον άφησε, για ν' ακολουθήσει τον άντρα της στην πρωτεύουσα. Διπλός καύμός. Για να τον άπο-

¹ Στρατιωτικός διοικητής ενός μεγάλου τομέως στα σύνορα.

² Στρατιώτης, φύλακας των συνόρων. Οι άκρίτες δεν άνήκανε στα στελέχη του τακτικού στρατού, μά είχαν βαρύτερα καθήκοντα και εύθυνες.

³ Άνώτερος άξιωματικός. Κάτι άνάλογο με τους σημερινούς συνταγματάρχες. Οι στρατηγοί άνομιάζονταν πατρικοί και οι άρχιστροί.

⁴ Άξιωματικός.

λησμονήσει ο κλεισουράρχης Μελίας ρίχτηκε, με διπλή όρμή, στο πανηγύρι του πολέμου.

Δεν περίμενε τους Σαρακηνούς να του κάνουν μονόκουρσα¹ ή κούρσα με φουσατό² στο δικό του έδαφος. Πέρναγε το λίμιτο με τους άντρωμένους άκρίτες του, έπαιρνε τα σαρακηνά κάστρα, κούρσευε τα χωριά τους και δεν γύριζε στο όρημήριό του, παρά για ν' ασφαλίσει τα λάφυρα και να ξαποστάσει λίγο για να ξαναρχίσει στους έχθρους.

Οι γειτονικοί του άμνηδες³ τρέμανε στο άκουσμά του, οι άκρίτες του τον λατρεύανε, κι' είχε πάνω από διακόσιους άγούρους⁴, που τον άκολουθούσαν παντού κι' όρκιζόνταν σ' όνομά του.

Ο Αυτοκράτορας, τιμώντας τον ήρωισμό του, τον ώνόμασε πρωτοπαθάριο.

Μαζί με τη φήμη της παλληκαριάς του μεγάλωνε και το κάστρο του. Τα πλούσια λάφυρα, που έφερνε κάθε φορά, του έπιτρέψανε να χτίσει ψηλά τείχη γύρω-γύρω, να ύψώσει πύργους, να πλατύνει τα δώματα, να τα στολίσει.

Έτσι, στον τόπο που βρισκόταν άλλοτε πλίνθινο σπιτάκι του άκρίτα, ύψωνόταν τώρα το καλύτερο «κάστρο του λίμιτου» της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Έκει φτάσανε ένα βράδυ, ύστερα από ταξίδι ενός μηνός—είκοσι ήμερες με το πλόιμο και δέκα ήμερες καθάλα, μέσ' από βουνά κι' από λαγκάδια—η Λασκαρώ κι' ή σπητή γρηά Δρόσιλλα.

Ο Μελίας δέχτηκε την έγγονή του στο μεγάλο δώμα, όρθός, άκουμπισμένος στην παραστάδα του ψηλού τζακιού, που ήταν άναμμένο, γιατί σε κείνα τα ύψη το κρύο ήταν ακόμα τσουχτερό.

Δεν της φάνηκε γέρος, όπως της είχε πει ή Ήγουμένη Εύδοξία. Ψηλός, ξερακιανός, ήλιοκαμένος, με μυτερό γένι, που δεν είχε άσπρίσει ολότελα, και δυο μάτια σαν άναμμένα κάρβουνα κάτω από τα δασά του φρύδια, την μέτρησε με ένα βλέμμα από την κορφή ως τα νύχια, και της είπε με τη βαρεία, βραχνή φωνή του:

—Δεν φαίνεσαι κουρασμένη. Καλό αυτό. Έδω θα βρής ό,τι θελήσεις, εκτός από την τεμπελιά του μοναστηριού. Προσευχές και μετάνοιες δεν χρειάζονται. Θα επιβλέπεις το νοικοκυριό, θα μάθεις να κρατάς το σποθι και να μεταχειρίζεσαι το κοντάρι γιά ώρα ανάγκης. Κι' όν σου μένει καιρός, δέ θα φαίνεις μετάξι, μά θα ξαίγης λινάρι, για τις λαθωματιές των παλληκαριών.

Η Λασκαρώ έσκυψε και του φίλησε το χέρι.

Ο Μελίας σούφρωσε τα φρύδια, τράβηξε το χέρι του, που τρέμισε μόλις άγγιξαν τα χείλια της έγγονής του και, ξεροθήχοντας, με γυρισμένες σχεδόν τις πλάτες, έξακολούθησε:

—Η μητέρα σου προτίμησε ν' ακολουθήσει τον άντρα της στη βασιλεύουσα, παρά να μείνει κοντά μου. Άν δεν σου άρέσει και σένα ή ζωή του λίμιτου, ζω ή λίγο σκληρή, είναι ή άλληθια, δεν θα σε κρατήσω με τη βία, όπως δεν κράτησα τότε κι' εκείνη.

Δοκίμασε. Όσο θα μένης όμως έδω, πρέπει να ξέρης πώς ένας νόμος ύπάρχει: ή δική μου γνώμη.

—Θά δοκιμάσω, παππού.

Η φωνή της, άτρεμη, άντήχησε πεντακάθαρα, σαν κρουσταλένια, στο μεγάλο σκοτεινό δώμα. Ο πρωτοπαθάριος, άκούγοντας τη φωνή αυτή που του θύμιζε κάποιον άλλον, γύρισε άπτόμα, πλησίασε την Λασκαρώ και, πιάνοντάς την από τους ώμους, την έφερε μπρός στο φέγγος του τζακιού. Την κύτταξε καλά-καλά.

—Ίδια κι' άπαράλλαχτη! μουρμούρισε. Τα ίδια τετράσθηθα μαλλιά, το ίδιο πλατύ μέτωπο, τα γραμμένα φρύδια, τα κατάμαυρα μάτια, τό στόμα σαν τοξάρι.

Και πνίγοντας ένα στεναγμό, που του φούσκωνε τα στήθια, άφησε τα χέρια του να πέσουν και στάθηκε μια στιγμή με το κεφάλι γυρτό, το βλέμμα καρφωμένο στο παιχνιδίσμα των φλογών του τζακιού. Ύστερα, άνασηκώνοντας ξαφνικά το κεφάλι, σά νάθελε να διώξει τις άναμνήσεις, έπήγε με μεγάλα βήματα στο παρά-

Τού είπε: Θά δοκιμάσω παππού.

θυρο και κύτταξε ένα γύρο τις κορφές.

—Άνάψαν τις φωτιές, είπε. Οι βιγλάτορές μου⁵, είδοποιούν τους άκρίτες να μαζευτούν απόψε. Τα καμινόβιγλια⁶ φέραν μαντάτο, πώς δυο άμνηδες έτοιμάζονται να κάνουν μονόκουρσο. Αύριο, πριν την αυγή, θα φύγω. Μπορεί να λείπω πολλές μέρες. Θ' αφήσω είκοσι άγούρους γιά να φυλάνε το κάστρο και να σε παραστέκουν. Όσοπου να γυρίσω, ξεκούράσου από το ταξίδι.

Και πριν ή Λασκαρώ προφτάσει ν' άπαντήσει, ο Μελίας με τρεις δρασκελιές έφτασε την πόρτα και βγήκε από το δώμα.

Η γρηά Δρόσιλλα, που καθόταν μαζεμένη παράμερα, πλησίασε την Λασκαρώ.

—Δεν είναι κακός. Η μοναξιά κι' οι πόλεμοι του σκληρήναν κάτι λίγο την καρδιά.

—Ο Θεός να τον παραστέκη! άπάντησε ή Λασκαρώ κάνοντας τό σημείο του σταυρού.

Ήταν ακόμα ο ούρανός γεμάτος άστρα, όταν ξύπνησε ή Λασκαρώ από χλαλή και ποδοβολητά άλδρων. Βγήκε στο παράθυρο της κι' είδε στον περίβολο του κάστρου, που φωτιζόταν από μια μεγάλη πυρά, μαζεμένους περισσότερους από πεντακόσιους καθαλαρέους. Σε λίγο φάνηκε κι' ο Μελίας, κατάφρακτος⁷, πάνω σ' ένα ψηλό μαύρο άλογο, τριγυρισμένος από τους άντρωμένους άγούρους του. Πέρα στην άνατολή άρχισε να θαμποτρέμει μια ακαθόριστη γκριζά γραμμή, το πρωτομήνυμα της αυγής.

Ο Μελίας κοντά στη φωτιά, ύψώθηκε στους άναβατήρες του, σήκωσε το κοντάρι του και είπε λίγα λόγια στους γενναίους του. Στην κορφή του κονταριού του μια μαύρη μετάξινη λουρίδα, μ' έναν κίτρινο σταυρό στη μέση, άνέμιε για λίγο. Ύστερα μια στριγγή σάλπιγγα άντήχησε. Το μαύρο άλογο, σπηρουνιασμένο από τον πρωτοπαθάριο, στηλώθηκε στα πιανά του πόδια, χλιμίντρισε, έκανε ένα σάλτο και βγήκε καλπάζοντας, με τη γρηγοράδα άνέμου, από την πύλη. Πίσω του ύψθηκαν οι άκρίτες κι' οι άγούροι με ίαχές.

Τότε ή Λασκαρώ, με δακρυσμένα μάτια, γονάτισε και, βγάζοντας ένα μικρό φιλιτσένιο σταυρό από τον κόρφο της, προσευχήθηκε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της, γιά τη σωτηρία και τη δόξα του παππού της κι' όλων των παλληκαριών.

Είχε φέξει πιά καλά, όταν τέλειωσε την προσευχή της.

Φώναξε τη γρηά Δρόσιλλα και πέτυχε, ύστερα από κάμποσους δισταγμούς της, να της προμηθέψει μια πανοπία άγούρου.

Σε λίγο, τα πλούσια ξανθά μαλλιά της κρυφθηκαν κάτω από την άσημο-ποικιλτή κασίδα⁸, το λιγερό κορμάκι της σκεπάστηκε από το έφαρμυστό άλυσίδωτο λωρίκιον⁹ και τα λεπτά της πόδια σφίχτηκαν στις χάλκινες περικνημίδες. Γύρω στη δαχτυλιδένια της μέση, έσφιξε τον χρυσόπλεκτο ζωστήρα με το βραχύ σπαθί.

Έτσι ντυμένη, άφησε τη γρηά Δρόσιλλα να σταυροκοπιέται και κατέβηκε στον περίβολο του κάστρου. Διευθύνθηκε στο ύπστερο, που μένανε οι άγούροι της φρουράς, και ζήτησε να δει τον καστράρχη¹⁰.

(Είς το έπόμενον το τέλος)

¹ Έπιδρομές ίππικού.

² Έπιδρομές με πολύ ίππικό και τακτικό πεζικό.

³ Σαρακηνοί ήγεμόνες των συνόρων με δικό τους στρατό, που βρισκόταναν σε συνεχή μάχη με τους Βυζαντινούς άκρίτες.

⁴ Νέοι στρατιώται μαθηταί του ήρωισμού των άκρίτων.

⁵ Σκοπιοί τοποθετημένοι στις κορφές γιά να μπορούν να παρακολουθούν σε μεγάλην άχτία τις κινήσεις στο έχθρικό έδαφος.

⁶ Κατάσκοποι που υπαίταν μετρηφισμένοι στην έχθρική χώρα και έφερναν πολύτιμες πληροφορίες γιά τις προετοιμασίες του έχθρου.

⁷ Σεπασμένος ολόκληρος από χάλκινη πανοπλία.

⁸ Βυζαντινή περικεφαλαία.

⁹ Άλυσίδωτος έλαφρος θώραξ.

¹⁰ Ούραρχος.

ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ Ο ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ

Ο ένδοξος στρατηλάτης του 'Αγώνος, ο αρχιστράτηγος της 'Ελληνικής 'Επαναστάσεως Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ήταν γεννημένος για να γίνει ήρωας.

Είχε μια τόσο ατρόμητη ψυχή και μια καρδιά τόσο γενναία, ώστε ποτέ, σ' όλη του την ζωή, δεν γνώρισε τι θά πη «φόβος».

Από δώδεκα χρονών παιδί κατέπληξε τους συγχωριανούς του με την τόλμη και την παλληκαριά του.

Ήταν ένα παιδί-θαύμα, μια ήρωική μεγαλοφυΐα. Εύρωστος αλλά και έξυπνος, δυνατός αλλά και εύφους.

Όταν το 1785 οι Τούρκοι πολιορκήσαν τον πατέρα του Κωνσταντίνον και τον αδελφικό του φίλο και συμπολεμιστή Παναγιώταρο στους Πύργους της Καστανίστας, ο μικρός Θεόδωρος ήταν μόλις δεκαπέντε χρονών.

Κι' όμως, όχι μόνον δε δειλίασε μπροστά στη θέα των 6.000 έχθρων, που τους πολιορκούσαν μέρα και νύχτα, αλλά «με το σπαθί στο χέρι» πολέμησε γενναία έναντιόν των.

— Πατέρα, δεν πρέπει να μάς ανίκησουν οι Τουρκαλῶδες ποτέ! Έλεγε κάθε πρωί που ξυπνούσε και ἄρχιζε το τουφεκίδι.

— Και πότε μάς ανίκησαν, γιέ μ', που να μάς ανίκησουν και τώρα; του ἄπαντούσε, ἐνῶ ἄστραφταν ἀπὸ περηφάνεια τὰ μάτια του γιὰ τὸν γιὸ που εἶχε ὁ πατέρας του.

Ἡ πολιορκία αὐτὴ ἐκράτησε δώδεκα ὁλόκληρα μερόνυχτα, χωρὶς ὥστόσο νὰ κατορθώσουν οἱ ἔχθροὶ νὰ ἐξαντλήσουν τὸν Κολοκοτρώνη.

Τὴν δεκάτη τρίτη μέρα ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τούρκων Σερσκέρης Ἀλὴ μπέης ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸν Κωνσταντῖνο Κολοκοτρώνη καὶ τὸν Παναγιώταρο καὶ τοὺς εἰδοποίησε «νάρθου νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ νὰ τὸν δώσουν ὡς ὁμήρους ὁ καθεὶς τὸ παιδί του γιὰ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσύχους».

Όταν ὁ Κωνσταντῖνος Κολοκοτρώνης πῆρε τὸ γράμμα ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ; ρώτησε τὸν μικρὸ γιὸ του ποὺ εἶχε τὴν συνήθεια πάντοτε νὰ τὸν συμβουλευέται.

Καὶ ὁ ἀτρόμητος, ὁ λεοντόκαρδος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, τοῦ ἀπάντησε μὲ ἄγρια λύσσα γιὰ τὴν ἀνάδειξά του ἔχθρου:

— Μήνυτέ μου, πατέρα, πὼς δὲν προσκυνῶμε, πὼς θέλομε πόλεμο καὶ πὼς ἐκεῖνος ποὺ θὰ βγῇ στὸ τέλος νικημένος, ἐκεῖνος θὰ πάῃ νὰ προσκυνήσῃ τὸν νικητὴ.

Ὁ Κωνσταντῖνος κατασυγκινημένος, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἄρπαξε τὸν λεβέντη γιὸ του στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

Ἐπολέμησαν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρες μὲ πρωτοφανή γενναίότητα καὶ ἀντοχή. Ἀλλὰ ἦρθε καὶ ἡ στιγμή ποὺ τὰ πολεμεφῶδιά των ἐτελείωσαν, ὅπως καὶ

τὰ τρόφιμά των. Τότε ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν μιὰν ἡρωϊκὴν ἐξοδὸ.

Ἐβάλαν φωτιά στὸς πύργους καὶ ξεχύθηκαν πάνω στὸν ἔχθρο.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καταστροφὴ! Ὁ Κωνσταντῖνος Κολοκοτρώνης ἐπέσεν ἡρωϊκῶς μαχόμενος μαζί μὲ τοὺς δυὸ ἀδελφούς του Ἀποστόλη καὶ Γιώργο, αἰχμαλωτίστηκαν τέσσερα παιδιά του, ἐσώθηκε δὲ μόνον ἡ σύζυγός του καὶ ὁ μικρὸς Θεόδωρος.

Ήταν μόλις δεκαπέντε χρονῶν τότε.

Καὶ ὠρκίστηκε στὴν μητέρα του, ποὺ ἔκλαψε πικρά τὸν πολυαγαπημένο σύζυγό της, ὅτι θὰ ἐκδικούνταν τὸν ἄδικο θάνατό του ἀπελευθερώνοντας τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρη...

Ἦσαν λόγια μικροῦ παιδιοῦ, ποὺ

Πολεμοῦσε μὲ τὸ σπαθί στὸ χέρι...

κανεὶς δὲν τοὺς ἔδωσε τότε σημασία. Τὸ μικρὸ αὐτὸ παιδί ὅμως ἔκλεινε μέσα του τὴν ψυχὴ ἐνὸς ἥρωος.

Γι' αὐτὸ καὶ πραγματοποιήσε λίγα χρόνια ἀργότερα τὸν ἱερὸ ὄρκο ποὺ ἔδωσε στὴν μητέρα του, μπρὸς στὸ ἱερὸ λείψανό τοῦ πατέρα του.

Δεκάξη χρονῶν ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης κατῴρωσε ν' ἀποσπάσῃ ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἔχθρων τοὺς αἰχμαλώτους ἀδελφούς του καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν οἰκογένειά του, ποὺ εἶχεν ἤδη ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία του, στὴν Ἀλανίστανα τῆς Μάνης.

Όταν τὰ οἰκογενειακὰ του κάπως τακτοποιήθηκαν ἀκολούθησε τὸ θείο του Ἀναγνώστη στὸ Ἀκοσθε.

Εἶχε μέσα του τὸ δαιμόνιο τῆς τόλμης καὶ τῆς γενναιότητος καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε μιὰ στιγμή νὰ μείνῃ ἀδρανὴς καὶ ἀκίνητος, τὴν στιγμή ποὺ γνώριζε πόσῃ ἀνάγκῃ τὸν εἶχε ἡ πατρίδα του.

Στὸ πλάι τοῦ θείου του δὲν ἄργησε νὰ διακριθῇ γιὰ τὴν τόλμη, τὴν δεξιότητα καὶ τὴν εὐφυΐα του.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ κλέφτες ἔλυ-

μαίνοντο τὴν ἐπαρχία τοῦ Λεονταρίου καὶ ἔκαναν μεγάλες καταστροφές στοὺς κατοίκους του.

Τότε οἱ ντόπιοι τὸν διώρισαν ἄρματολὸ.

Ὁ Θεόδωρος διεξῆγε τὴν δύσκολη ὑπηρεσία ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν μὲ μεγάλη δικαιοσύνη καὶ ἐκθύτητα.

Ἀρματολὸς ἐσήμαινε ἕνα εἶδος δικαιοσύνης μεταξὺ κατοίκων καὶ ληστών καὶ πολλοὶ ἐξεμεταλλεύοντο τὴν ἐντολὴ αὐτὴ ποὺ τοὺς ἀνέθεταν οἱ κάτοικοι.

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης ὄχι μόνον ἐπέβαλε τὸ δίκαιον καὶ τὴν πειθαρχία, ἀλλὰ καὶ ἐτρομοκράτησε τοὺς ἀποθρασυνθέντας κλέφτας, τοὺς ὁποίους καὶ ἐξωστράκισε ἀπὸ τὴν περιφέρεια Λεονταρίου.

Σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν παντρεύτηκε τὴν Αἰκατερίνη Καρούσου, κόρη τοῦ πρώτου προεστοῦ τοῦ Λεονταρίου, τὸν ὁποῖον ἀργότερα ἐκαρτόμησε ὁ Σουλταμπάσης τοῦ Μωρηά.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε τὸν ἴδιον νὰ μάς ἀφηγηθῇ τὰ γεγονότα, ὅπως ἀφηγήθηκε καὶ ὅλη τὴν ζωὴ του στὰ ἀπομνημονεύματά του, ποὺ ἐγράφησαν καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἴδιου πρὸς τὸν Τερτσέτη:

«Μὲ τὸ προικίδι ποὺ πῆρα ἔχτισα σπιτία, ἀγόρασα ἀμπέλι, ἔγιναν νοικοκύρης, ἐφύλαγα καὶ τὸ βιλαέτι.

Ἐστεκόμαστε πάντοτε μὲ τὸ τουφεκί. Μᾶς ἐφθόνησαν οἱ Τούρκοι καὶ ἤθελαν νὰ μάς σκοτώσουν, δὲν ἠμποροῦσαν ὅμως, διότι ὁ τόπος ἦτον σὲ ἄκρη. Καὶ ἐπολεμοῦσαν νὰ μάς χαλάσουν μὲ κάθε τέχνη, ἔστελναν μία καὶ δύο φορὲς ἐκατὸν καὶ διακόσους στρατιώτας διὰ νὰ μάς χτυπήσουν, δὲν μάς εἶχαν εἰς τὸ χέρι καὶ δὲν μάς πείραξαν.

Ἀργότερα ὅμως μάς ἀφάνισαν ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ ἔδωσαν ἐντολή: ὅπου ἀκουσοῦμε νὰ μάς χαλάσουν».

Κι' ὅταν, γιὰ μιὰν ἐποχὴ, σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν, θέλησε νὰ ἑαποστάσῃ κάπως καὶ νὰ γευτῇ τὴν οἰκογενειακὴ εὐτυχία, οἱ Τούρκοι τοῦστησαν ἄγριο κυνηγητό, τοῦ πῆραν σπιτί, ἀμπέλια καὶ χωράφια καὶ τοῦ διέλυσαν τὴν οἰκογένεια.

Γιομάτος πικρία γιὰ τὸν κατατρογμὸ τῆς μοίρας, ἀλλὰ ἄκαμπτος, ἀλύγιστος, γενναῖος καὶ ὀρμητικὸς, ἄφησε ὅλους τοὺς δικούς του, μητέρα, ἀδελφία καὶ γυναῖκα, ὅ,τι πιὸ ἀγαπητὸ καὶ πολὺτιμο εἶχε στὸν κόσμο, καὶ βγῆκε στὸ κλαρί, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ριχτῇ μ' ὅλη του τὴν δύναμι, ὅλα τὰ νειάτα καὶ τὴν γενναιότητά του στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν σκλαβωμένων ἀδελφῶν του.

Καὶ ὁ ἀγῶνας του δὲν ἦταν μάταιος.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πατρίδα μας τὸν κατέταξε μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὸν ἀνεγνώρισε ὡς τὸν κορυφαῖον ἀγωνιστὴν.

Μιχ. Χαννοῦσης

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Τὸ Γ' Γυμνάσιον Ἀρρένων

Τὸ Γ' Γυμνάσιον Ἀρρένων βρισκεται στὸ Κολωνάκι. Ὡστόσο δὲν φοιτοῦν σ' αὐτὸ παρὰ ἐλάχιστοι Κολωνάκιωτες. Οἱ περισσότεροι μαθηταὶ τοῦ κατοικοῦν στὴν Ἀν. Ἱκρασκευή, στὸ Χαλάνδρι, στὸ Ψυχικό, στὰ Κουπόνια, στὴ συνοικία Ζωγράφου καὶ στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Οἱ πεντακόσιοι περίπου μαθηταὶ τοῦ ἀνήκουν ὅλοι στὶς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν., κατ' ἐξοχὴν δὲ στοὺς ὑποτομείς 2, 3, 14, 16, Ψυχικοῦ, Χαλανδρίου καὶ Ἀγίας Παρασκευῆς. Σ' αὐτοὺς ὡγκεντρώνονται τὶς ὠρισμένες ἡμέρες γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν διδασκαλία καὶ τὰ εἰδικὰ μαθήματα τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ Γυμνασιάρχης τοῦ Γ' τῶν ἀρρέων εἶναι ἕνας ἐμπνευσμένος ἄνθρωπος. Ἐργάζεται μεθοδικά, ἥρεμα, ἀθόρυβα μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν καθηγητῶν διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν Ἑλληνοπαίδων.

—Κι' αὐτό, μάς λέγει, δὲν εἶναι εὐκολὴ δουλειά. Χρειάζεται ἕνα ὁλόκληρο σύστημα. Τὸ παιδί πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ στὰ ἐθνικὰ ιδεώδη. Ν' ἀγαπήσῃ τὴν ζωὴν. Νὰ καταλάβῃ ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἕνας χρήσιμος ἄνθρωπος. Τὸ σχολεῖο τοῦ δίδει αὐτὴ τὴν εὐκαιρία. Ἡ Ε. Ο. Ν. ἀποτελεῖ τὸ συμπλήρωμά του. Ἐστὶ δύναται ν' ἀτενίσῃ μ' ἐμπιστοσύνη τὸ μέλλον του.

Ὁ καθηγητὴς τῆς γυμναστικῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ ὑπεύθυνος καθηγητὴς τῆς Νεολαίας, μάς ἀναφέρει κατόπιν ὅλη τὴν ἐργασίαν ἢ ὁποῖα ἐγένετο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται σ' αὐτὸ τὸ Γυμνάσιο.

«Ἀρχίσαμε ἀπὸ πέρυσι τὴν προπαγάνδα γιὰ τὴν ἐγγραφή τῶν μαθητῶν στὶς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. Πρῶτος ἐγὼ μάλιστα θέλησα νὰ ἐγγραφῶ καὶ ἔκαμα τὴν σχετικὴ εἰσήγησι. Δὲν τὰ κατάφερα ὅμως, γιατί Νεολαῖοι γίνονται μόνον νέοι μέχρι τοῦ 28ου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Σὲ μάς παρετηρήθη ἐπίσης τὸ περίεργον ὅτι δὲν ἐχρειάσθη νὰ ὀμιλήσουμε στοὺς γονεῖς καὶ στοὺς κηδεμόνας γιὰ νὰ ἐπιτρέψουν στὰ παιδιά τους νὰ ἐγγραφοῦν στὴ Νεολαία. Ἡ προσέλευσις των ἦτο αὐθόρμητος.

Καὶ αὐτὰ ἐπίσης τὰ παιδιά ἔδειξαν μεγάλον ἐνθουσιασμόν. Τοὺς ἄρεσε ἡ στολὴ, ἡ ἰδέα καὶ γενικὰ ἡ ζωὴ τῆς Νεολαίας. Ἀλλῶς τε εἶχα φροντίσει νὰ τοὺς ἐμπνεύσω τὴν ἀγάπην γιὰ τὴν πραγματικὴ ζωὴ. Ἐπειτα ἀπὸ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν μελέτης διεπίστωσα ὅτι πρῶτα κανεὶς πρέπει νὰ κυττάῃ νὰ δυναμώῃ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα

κι' ἔπειτα τὸ πνεῦμα. Ὅπου σημειώθηκε παρακμὴ τῆς γυμναστικῆς, ἡκολούθησεν ἀμέσως καὶ διανοητικὴ παρακμὴ. Γι' αὐτὸ φροντίζω νὰ τοὺς δίνω ἀληθινὰ Σπαρτιατικὴν μόρφωσιν. Οἱ περισσότεροι μαθηταὶ μου ἄλλως τε ἀνῆκουν σὲ ἀθλητικούς συλλόγους. Ἐννοεῖται ὅτι δίδω ὅλον τὸν καιρὸν ν' ἀγαπήσουν καὶ ν' ἀφοσιωθοῦν στὴν Νεολαία. Τοὺς φέρνω ἀκόμα καὶ στὸ φιλότιμο. Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα:

Θυμᾶστε τὶς μαθητικὰς ἀπεργίες. Οἱ μικροὶ προπόντων μαθηταὶ εἶχαν ἐπαναστατήσει. Εἶχαν σπάσει τὰ τζάμια τοῦ σχολείου κι' ἔκαναν κάθε ἀπρέπεια. Αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅταν τοὺς τὰ διηγούμαι τώρα, ντρέπονται γιὰ λογαριασμό ὅλων τῶν μικρῶν μαθητῶν καὶ εἶναι εὐχαριστημένοι ποὺ ἀνῆκουν στὴν Νεολαία.

Κατάλαβαν τὴν ὁμορφίαν τῆς πειθαρχίας, τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀφοσιώσεως στὴν πατρίδα. Κατάλαβαν ἀκόμη ὅτι πρέπει νὰ γίνουν καλοὶ μαθηταὶ γιὰ νὰ γίνουν ἀργότερα καὶ χρήσιμοι πολῖται».

Οἱ φιλόλογοι ἐπίσης δὲν παραλείπουν τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς ὑπενθυμίζουν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς διδασκαλίας, τοὺς ἀγῶνας τῆς ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας.

Χαρακτηριστικὸ δὲ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν ὁποίων τρέφουν πρὸς τὴν Νεολαίαν οἱ μαθηταί, εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθον:

Ὁ καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν τοὺς ἄφησε μιὰ μέρα νὰ γράψουν ἑκθεσὶν μὲ θέμα τῆς ἀπολύτου ἐκλογῆς των. Οἱ περισσότεροι ἔγραψαν γιὰ τὴν Νεολαία, γιὰ τὴν ζωὴν τῆς, γιὰ τὶς ἰδέες τῆς, γιὰ κάθε τι ποὺ εἶχεν ἐνθουσιασμετὴ τὴν ψυχὴ τους.

Τοὺς ἄρεσε γιὰ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι πραγματικὰ Ἑλληνόπουλα ἀξία σεβασμοῦ καὶ ἐμπιστοσύνης. Κάθε Σάββατον οἱ μαθηταὶ ἐκκλησιάζονται στὸν Ἅγιον Διονύσιον, τὴν Κυριακὴν δὲ ἀκούει ἐπίσης τὴν λειτουργίαν τῆς τῆς Φαλαγγίτου, ἐνῶ οἱ ἄλλοι παραμένουν στοὺς τομείς των γιὰ τὴν σχετικὴν ἐκπαίδευσιν.

Μὲ δυὸ λόγια, στὸ Γ' Γυμνάσιο τῶν Ἀρρέων ἡ ἐκπαίδευσις τῆς Νεολαίας ἔχει δώσει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ὅπως ἄλλως τε καὶ στὰ προηγούμενα Γυμνάσια, τὰ ὁποῖα εἶχαμε ἐπισκεφθῇ.

Τὸ Γ' Γυμνάσιον Θηλέων

Τὸ Γ' Γυμνάσιον Θηλέων εἶναι εἰς τὴν ὁδὸ Νάκου. Στεγάζεται σ' ἕνα παλὸ κτίριο, ἀλλὰ μ' ὅλας τὰς δυσκολίας ποὺ συναντοῦν οἱ καθηγηταὶ του, ἐν τούτοις λειτουργεῖ ὑποδειγματικὰ. Σ' αὐτὸ συνέτεινεν ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Γυμνασιάρχου του, ὁ ὁποῖος φημίζεται γιὰ τὴν εὐρύτητα τῆς μορφώσεώς του καὶ τὸν σπάνιον χαρακτήρα του.

—Θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ γιὰ τὴν ἰδέαν τῆς νεολαίας στὰ σχολεῖα; Μὰ δὲν βλέπετε μὲ τί ἐνδιαφέρον ὅλες οἱ μαθητρίδες μου ἔχουν ἀφοσιωθῇ στὴν ἰδέαν τῆς; Καὶ τὰ ὀκτακόσια τριάντα παιδιά μας εἶναι ἐνθουσιασμένα.

—Σὲ ποιὲς συνοικίες διαμένουν;

—Μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τοῦ Μακρυγιάννη, ἀπὸ τὸ Κουκάκι, ἀπὸ τὴ Γαργαρέττα, ἀπὸ τὸν Νέο Κόσμο, ἀπὸ τὸ Μπραχάμι, ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολι κι' ἀπὸ τὸν Ὑμηττό. Ὅλες ἔχουν δεῖξει μεγάλη προθυμία γιὰ τὴν Νεολαία. Ἡ διδασκαλία των γίνεται στοὺς ὑποτομείς. Ὅσο γιὰ τὴν ἐργασίαν στὸ σχολεῖο, αὐτὴ γίνεται μὲ κάθε εὐκαιρία: Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μαθημάτων, μὲ ἐκθέσεις, μὲ ὀμιλίες, μὲ ἐκδρομὰς, μὲ κάθε τι ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ψυχὴ τῶν Ἑλληνοπαίδων. Σκεπτόμεθα ἐπίσης μετὰ τὸ Πάσχα νὰ ὀργανώσουμε μιὰν ἐορτὴν γιὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

Ὅλοι φροντίζουμε ἄλλως τε γιὰ τὴν ψυχικὴν μόρφωσιν τῶν παιδιῶν. Εἶναι τὸ ἔργο μας. Καὶ αὐτὸ ἀσφαλῶς εἶναι καὶ ἡ ἱκανοποίησίς μας: Οἱ μαθηταὶ μας νὰ γίνουν χρήσιμοι ἄνθρωποι στὴν κοινωνία καὶ στὴν Πατρίδα των.

Θ. Δράκος

Τὸ Ἔθνος τῶν νέων

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

Τ' αστέρια τρεμοσβύνουνε... Χαμο-
[γελά ή μέρα!...
Ξυπνοὺν στοὺς κάμπους τὰ πουλιά...
[Πίσ' ἀπ' τοὺς λόφους πέρα,
ὁ ἥλιος μας δλόχρυσος βάφει τοὺς
[οὐρανοὺς του,
καὶ ξημερώνει ἡ Τρανή Αὐγή: «Τε-
[τάρτη Αὐγούστου!»...

Μιά πελωρία σάλπιγγα, ξάφνου,
[βροντοσαλπίζει!...
Μὲ φθόγγους, τὴν Ἑλλάδα μας, ἀγ-
[γελικοὺς γεμίζει!...
Εἶν' ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγας, φωνὴ δι-
[καιοσύνης!...
Κι' εἶναι τὸ χᾶδι τῆς φωνῆς, φιλι
[ἀδελφότητος!...

Κι' ἔτο' ἀντηχεῖ τὸ σάλπισμα ἀπὸ
[μιᾶν ἄκρη σ' ἄλλη:
«Σήμερα ξαναγίνεσαι, Ἑλλάδα μας,
[Μεγάλη!...

Σήμερα ξανακάθεσαι στὴ θέσι ποὺ
[σ' ἀνήκει!...
Σήμερα τῶν πατέρων σου ἀνοίγεται ἡ
[διαθήκη].

Φώναξε, Ἑλλάδα τὰ παιδιά, ποῦχεις,
[τὰ ρωμαλέα,
Μάζεψε τὴν περήφανη, τοῦ Ἔθνους,
[Νεολαία,

Ξετύλιξε τὸν Πάπυρο, ποῦγραφαν οἱ
[Πατέρες,
μὲ βέλη Σπαρτιατικά, μὲ τοῦ Σου-
[λίου τίς σφαίρες,

ποῦναι τὸ κάθε γράμμα του, αἶμα
[ποῦχουν σκορπίσει,
καὶ διάβασε τὶ θησαυροὺς, ἔχουν γι'
[ΑΥΤΗΝ ἀφήσει!...

Τὶ θησαυροὺς ἀτίμητους!... Τὶ λαμ-
[περοὺς αἰῶνες!...
Τὶ Μεσολόγγια!... Τὶ Κιλίκια!... Τὶ
[Σκρᾶ!... Τὶ Μαραθῶνες!...

Διάθασ' ἀκόμα, διάβασε, ν' ἀκούσ'
[τῇ Νεολαία,
νὰ νοιώσῃ μέσα στὴν ψυχὴ ποὺ κλεῖ,
[τῇ θαρραλέα,

πὼς οἱ Πατέρες ἄφησαν, μὲ τὴν στερνὴ
[λαλιά τους,
μαζὶ μὲ τὴν κληρονομία, καὶ μιὰ
[παραγγελιά τους:

«Παιδιά μας! Ἑλληνόπουλα!... Ποῦ
[τ' ὄνομά σας μόνο,
σᾶς βάζει στοῦ Πολιτισμοῦ τὸν πῶ
[μεγάλο Θρόνο,

πάρτε στὸ χέρι, δυνατά, τῆς Δόξας
[τὸ δρεπάνι,
κόψετε Δάφνες σάν κι' ἐμᾶς, καὶ τὸ
[λαμπρὸ στεφάνι,

ποῦχει τὴ Θεία μας Γενιά, γιὰ πάντα
[στεφανώσει,
τὸ χέρι σας, ἀτρόμητο, τῶρ' ἄς τ'
[ΑΠΟΤΕΛΕΙΩΣΗ!...»

Μ. Β. ΜΑΜΙΑΡΑΚΗΣ

Δὲν εἶχε ποτὲ γνωρίσει τὴν πατρίδα του ὁ
μικρὸς Πέτρος. Ὁ πατέρας του ἀπὸ μικρὸς εἶχε
φύγει γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ κοντὰ σὲ κάποιο γέρο
θεῖο του ποὺ τὸν κράτησε μαζὶ του, καὶ ὅταν
πέθανε τοῦ ἄφησε τὸ μαγαζί του, ἀν καὶ ἀπὸ
καὶρὸ εἶχε τραβήχῃ ἀπ' αὐτὸ, ἀφίνοντάς το
στὴ διαχείρισί του ἀνηψιοῦ του.

Ἐκεῖ στὰ ξένα λοιπὸν ἐγκατεστάθηκε ὁ πα-
τέρας τοῦ Πέτρου, παντρεύτηκε, νοικοκυρεῖ-
τηκε, μὰ πάντα μέσα στὴν καρδιά του ἀσδυ-
στος ἔμενε ὁ πόθος καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πα-
τρίδα του.

Καὶ ὅταν ὁ μικρὸς γιουὸς του ἄρχισε νὰ
ψελλίζει τὰ πρώτα του λόγια, οἱ πρώτες λέ-
ξεις ποὺ ἔμαθε μαζὶ μὲ τὸ «ἄννα» καὶ «πα-
τέρας» ἦταν «Ἑλλάδα» καὶ «Ἑλληνόπουλο». Καὶ
ὅταν μεγάλωσε λίγο ἄκόμα, μόλις ἄρχισε νὰ
καταλαβαίνει, τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ἔμαθε
ἦταν ἡ ἱστορία τῆς πατρίδας του.

Μὲ λαχτάρια περιέμενε κάθε βράδυ, ν' ἀκούσῃ
τὸ γνῶριμο βῆμα τοῦ πατέρα του ἔξω στὶς
πλάκες τῆς αὐλῆς, καὶ τότε ἔτρεχε χαρούμενος
νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ:
— Πατέρα, τί θὰ ποῦμε σήμερα γιὰ τὴν
Ἑλλάδα;

Καὶ ἀργὰ τὸ βράδυ, μέσα σὲ μιὰ σκοτάδα,
ἀντηχοῦσε βαθειὰ ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα νὰ διη-
γῇ γιὰ τὸν Ἡρακλῆ, τὸ Μινώταυρο, τὸν
Ὀδυσσεύ, νὰ περιγρήφῃ τὴν Ἀκρόπολιν, τὸν
Παρθενῶνα καὶ ὅλες τίς ἀρχαῖες δόξες τῆς
Ἑλλάδος.

Καὶ ἀργὰ τὴ νύχτα, ὅταν κανένας θόρυβος
δὲν ἀκουγόταν ἄσ' ἀπὸ τὸ σπῆτι, ὁ μικροῦλης
Πέτρος, καθιστὸς σὲ κάποιο κρεβάτι του
μὲ μισόκλειστα μάτια, ἄφινε τὴ σκέψι του νὰ
ταξιδεύῃ μακριὰ, σ' ἓνα τόπο ἀγαπημένο, τόσο
ἀγνωστο μὰ καὶ τόσο γνωστό.

Καὶ τέλος ἀποκοιμιῶταν, ἐνῶ τὰ χεῖλη του,
χαμογελώντας, τρυφερά, μουρμουρίζαν ἀπαλά,
σὰ χᾶδι: «Ἑλλάδα»!

Τὰ χρόνια περνοῦσαν.
Ἀπασχολημένος τώρα μὲ τὰ μαθήματά του
ὁ Πέτρος, θυμάται νοσταλγικά τίς ὥρες ποὺ
χωμένος στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα του ἀκούγε
μὲ μάτια ὁρῶναι τὰ πότε ἀπὸ θαυμασμὸ ἢ
φόβο, πότε ἀπὸ χαρὰ ἢ λύπη τὴν ἱστορία τοῦ
γένοῦς του.

Μιὰ μέρα γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ὅπως
κάθε φορὰ συζητοῦσε μὲ τοὺς συμμαθητὰς του
γιὰ τὰ μαθήματα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε ζωηρά:
— Ἀλήθεια, παιδιά, ὁ καυμένος ὁ Παῦλος
δὲν ἤξερε τίποτα σήμερα στὴν ἱστορία. Ἐν τοῦ-
τοις τὸ μάθημα ἦταν εὐκόλο καὶ πολὺ ὥρατο.
Ἐγὼ ἐνθουσιάζομαι καθὼς τὸ διάβασα.

Ὅλοι συμφώνησαν μὲ τὴ γνώμη του, ἐνῶ ἡ
καρδιά χτυποῦσε γοργὰ καὶ περήφανα, γιὰτὶ
τὸ μάθημα γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσαν οἱ φίλοι του
ἦταν ἡ ἀνδρεία καὶ ὁ ἥρωϊκὸς θάνατος τοῦ Διά-
κου κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι.

Ξαφνικὰ ὅμως ἕνας ἄλλος, ὁ πῶς δυνατός,
ὁ πῶς ρωμαλέος, ποὺ ἡ δύναμις καὶ ἡ μοχθη-
ρία του ἦταν τὸ φῶρητο τῶν πῶ μικρῶν μα-
θητῶν, εἶπε εἰρωνικά:

— Εἶναι ντροπὴ σας νὰ καθόσαστε νὰ πι-
στεύετε σ' αὐτὰ τὰ παραμῦθια. Εἶναι δυνατόν
ποτὲ ἕνας ἄνθρωπος ὅσο γενναῖος κι' ἂν εἶναι,
νὰ καθίσῃ νὰ τὸν σουβλίσουν σάν ἀρνί; Τὰ
παραλένε, καυμένε, τὰ βιβλία καὶ σεις τὰ πι-
στεύετε σάν κουτοί.

Καὶ ἄρχισε νὰ γελάῃ χλευαστικά.

Ὁ μικρὸς Πέτρος κοκκίνισε. Τὸ Ἑλληνό-
πουλο ἔσπινε μέσα του. Οἱ γροθιές του σφί-
χθηκαν καὶ ὀρμώντας πάνω σὲ θραῦ συμπα-
θητῇ του, ποὺ ἀπορώνας γιὰ τὸ θάρρος τοῦ
μικροῦ Ἑλληνὸς δὲν τόλμησε οὔτε κἂν ν' ἀμυν-
θῇ, ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ δυνατὰ, μὲ μανία.

Ἐπειτα, ἀφίνοντας κατὰπληκτοὺς τοὺς ἄλ-
λους φίλους του, ἔτρεξε γρήγορα καὶ φθάνον-
τας σπῆτι τοῦ στάθηκε μπροστὰ σὲ μικρὸ χάρ-
τι, ποὺ ἦταν κρεμασμένος πάνω ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖο τοῦ πατέρα του.

Κάρφωσε τὸ βλέμμα του σὲ μιὰν ἄκρη, ὅπου
σαν ἓνα μικρὸ σημάδι ἐξεχώριζε ἡ Ἑλλάδα,
ψιθυρίζοντας μὲ φωνὴν τρεμουλιαστή:

«Πυκνὴ Πατρίδα!».

Καὶ τοῦ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μεγάλα
λυπημένα του μάτια.

Β. Γ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΑΓΑΠΗ

Σὰν φάνη ἡ καρδιά μου ταπεινὴ
Στῆς Βηθλεὲμ τὸ σταῦλο χάμου.
᾿Ω Ἀγάπη, ποὺ Σὲ ψάλλουν οἱ οὐ-
[ρανοί,
ἔλα νὰ γεννηθῇς μέσ' στὴν καρδιά μου.

Ἔλα, νὰ νοιώσω πάλι τὴ χαρὰ,
τὸ δυνατό παλμὸ τῆς πίστεως,
καὶ κάτω ἀπ' τῶν ἀγγέλων τὰ πτερὰ
νὰ πῶ κι' ἐγὼ τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις».

Νὰ ἰδῶ στὸ δύσκολο, στὸ ἄφωτο [στρατὶ,
νὰ μοὺ φωτίσῃ ξάφνου τᾶστρο.
Νὰ βρῶ καὶ νὰ ντυθῶ τὴν ἀρετὴ,
νὰ στυλωθῶ σάν ἄπαρτο ἓνα κάστρο.

᾿Ω Ἀγάπη ποὺ προσκύνησαν βοσκοὶ
μέσ' στὴν καρδιά μου ξαναγύρνα.
Λατρείας προσφορά εὐλαβητικὴ,
σοὺ φέρνω γιὰ λιβάδι καὶ γιὰ σμύρνα.

ΠΑΥΛΟΣ Ι. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ

★

ΣΑΝ ΕΡΤΩ...

Χωριὸ μου, ὅταν θ' ἀξιώθῃς,
κοντὰ σου πάλι νὰ βρεθῶ,
πόσες θαμμένες θύμησες μέσα μου θὰ
[ξυπνήσουν!...

... Καμαρωτὰ θὰ ἰδῶ ξανά
τὰ ὄνειρεμένα σου βουνά,
πρασινομένα, δλόχαρα, ποὺ θὰ μὲ
[χαιρετήσουν!...

... Θὰ ἰδῶ τὰ στάχυα, ποὺ μεστὰ
θὲ νὰ λυγρῶν μουρμουριστὰ
στοῦ ἀεριοῦ τὸ χᾶιδεμα—θάλασσα
[χρυσάφενια—

Θὰ ἰδῶ τοὺς κάμπους, τίς πηγές,
τίς λιόχαρες βουνοπλαγιές,
τὰ προδατάκια πάλλευκα νὰ βό-
[σκουν χωρὶς ἔννοια!...

... Τοῦ δάσου τὰ ἱσκερὰ δεντρά,
τὰ κρουσταλλένια σου νερά,
τὰ ρέματα, τίς λαγκαδιές, σάν ἔρτω
[θ' ἀντικρύσω,

Τὸ σπῆτι μας τὸ ταπεινὸ...
... Κι' ἓνα παράθυρο στενὸ
ποὺ μὲ λαχτάρια κύτταγα...Κι' ἄθελα
[θὰ δακρῶσω!...

ΑΡΓΗΣ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

★

Ε. Ο. Ν.

Εἶσαι καθάριο δροσερὸ
Αὐγουστιανὸ νεράκι,
π' ἀνάβλυσες καὶ δρόσιες
κάθε ἀγνὸ χεῖλάκι.

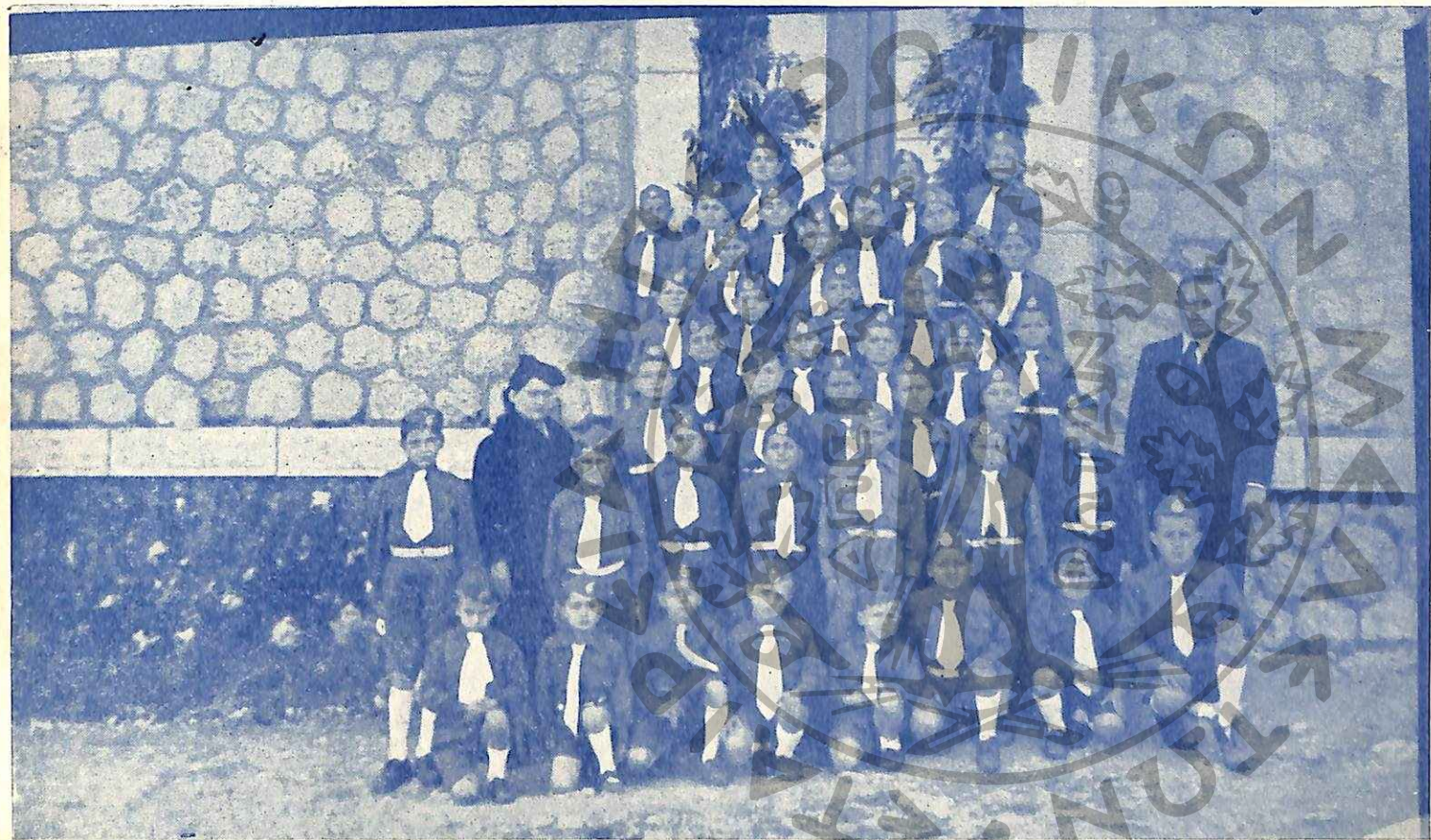
᾿Ο,τι ἀγνὸ κι' Ἑλληνικὸ
μέσα στὰ στήθη κλείνεις,
Πίστι, Τὴν καὶ Σεβασμό,
στοὺς Νεολαίους δίνεις.

Νέοι καὶ Νιὲς σ' ἀγκάλιασαν
μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα,
γιατὶ σ' ἔσέν' ἀντίκρυσαν
τὴ φωτεινὴ ἀχτίδα.

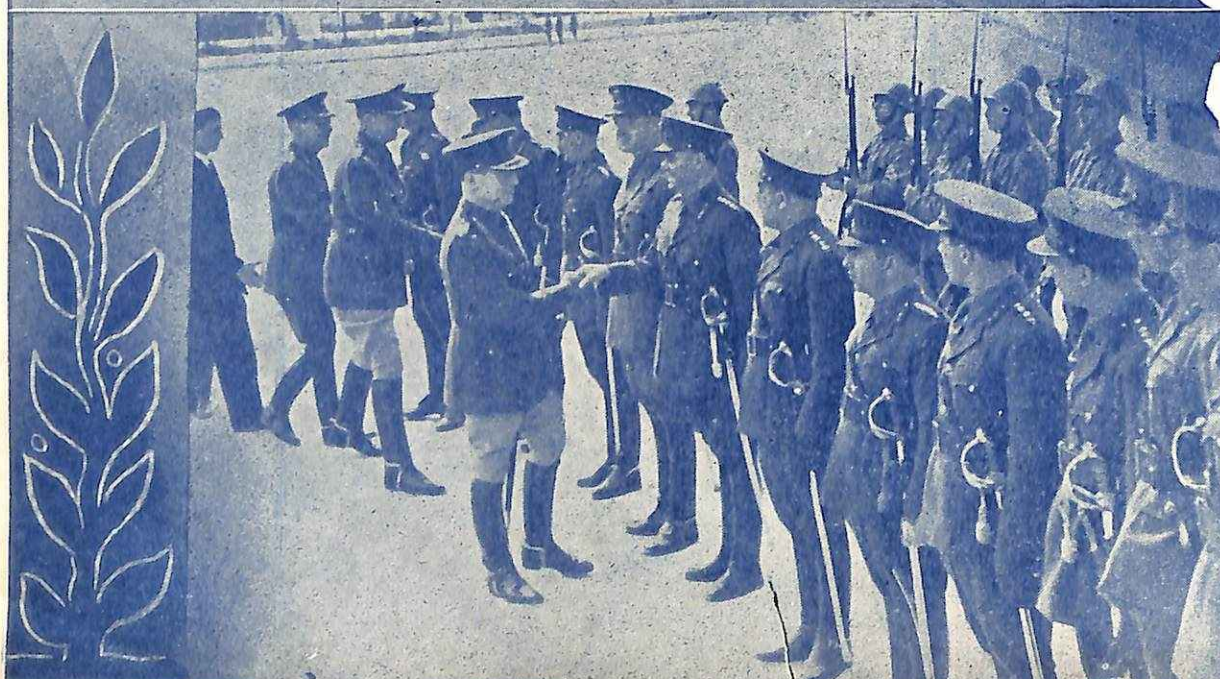
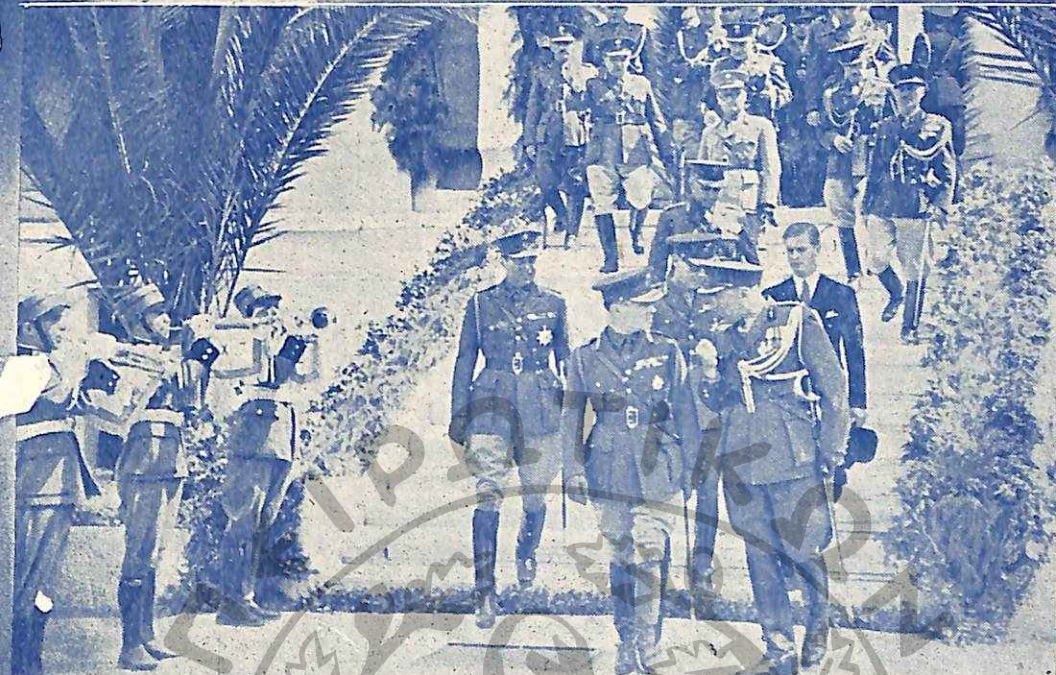
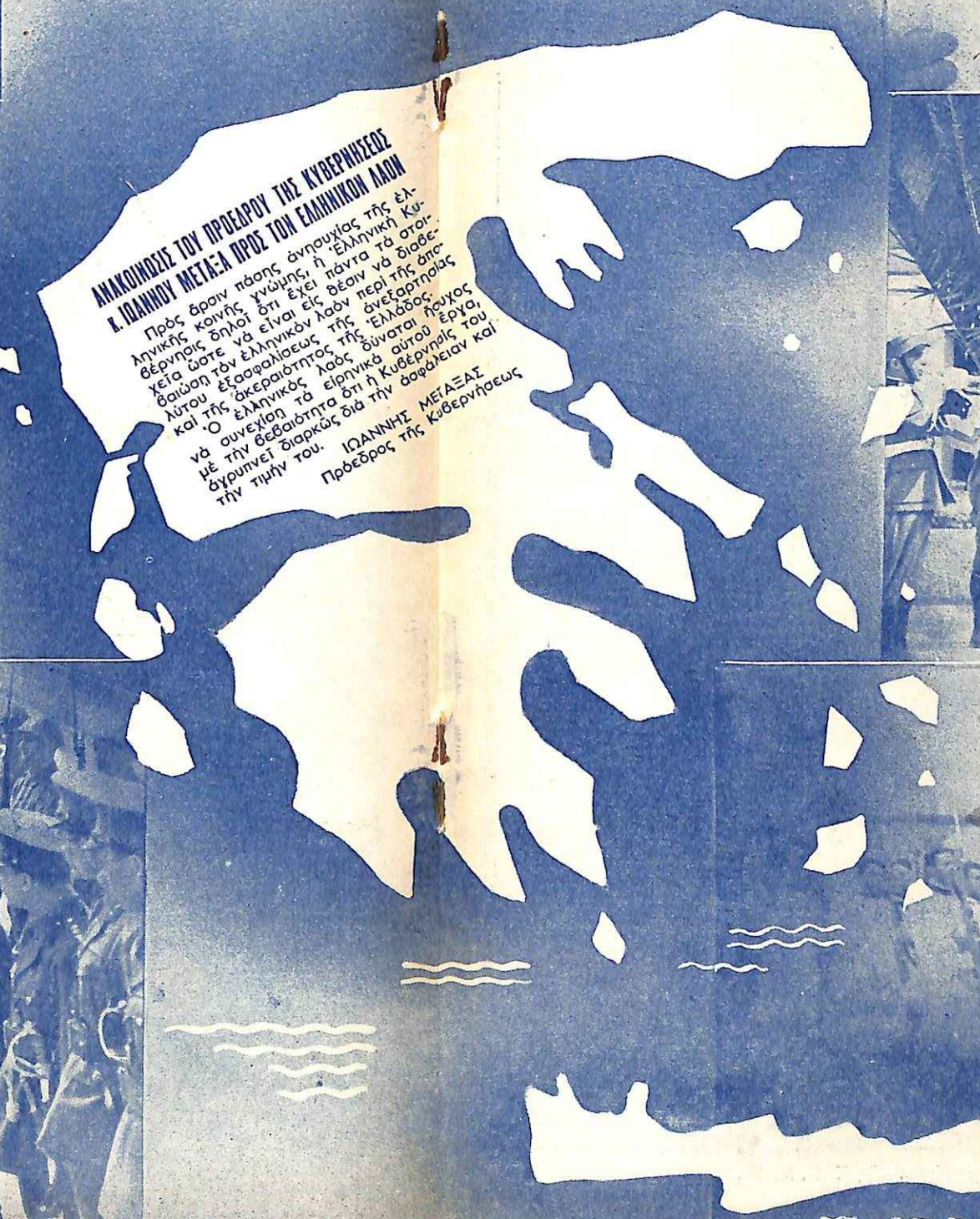
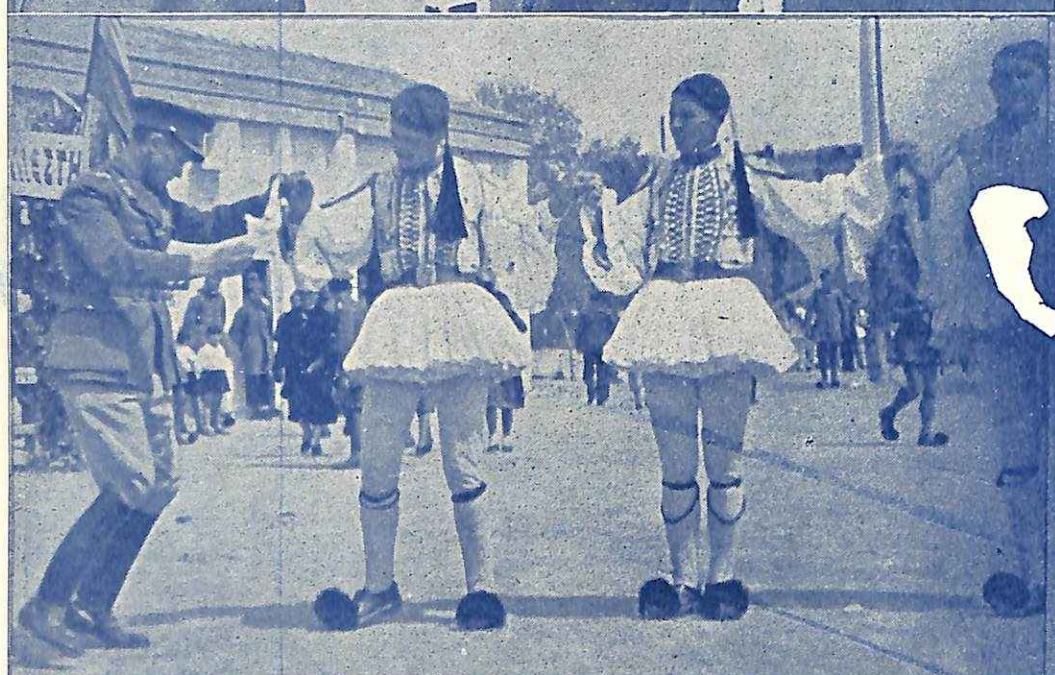
ΝΕΟΦ. Κ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ

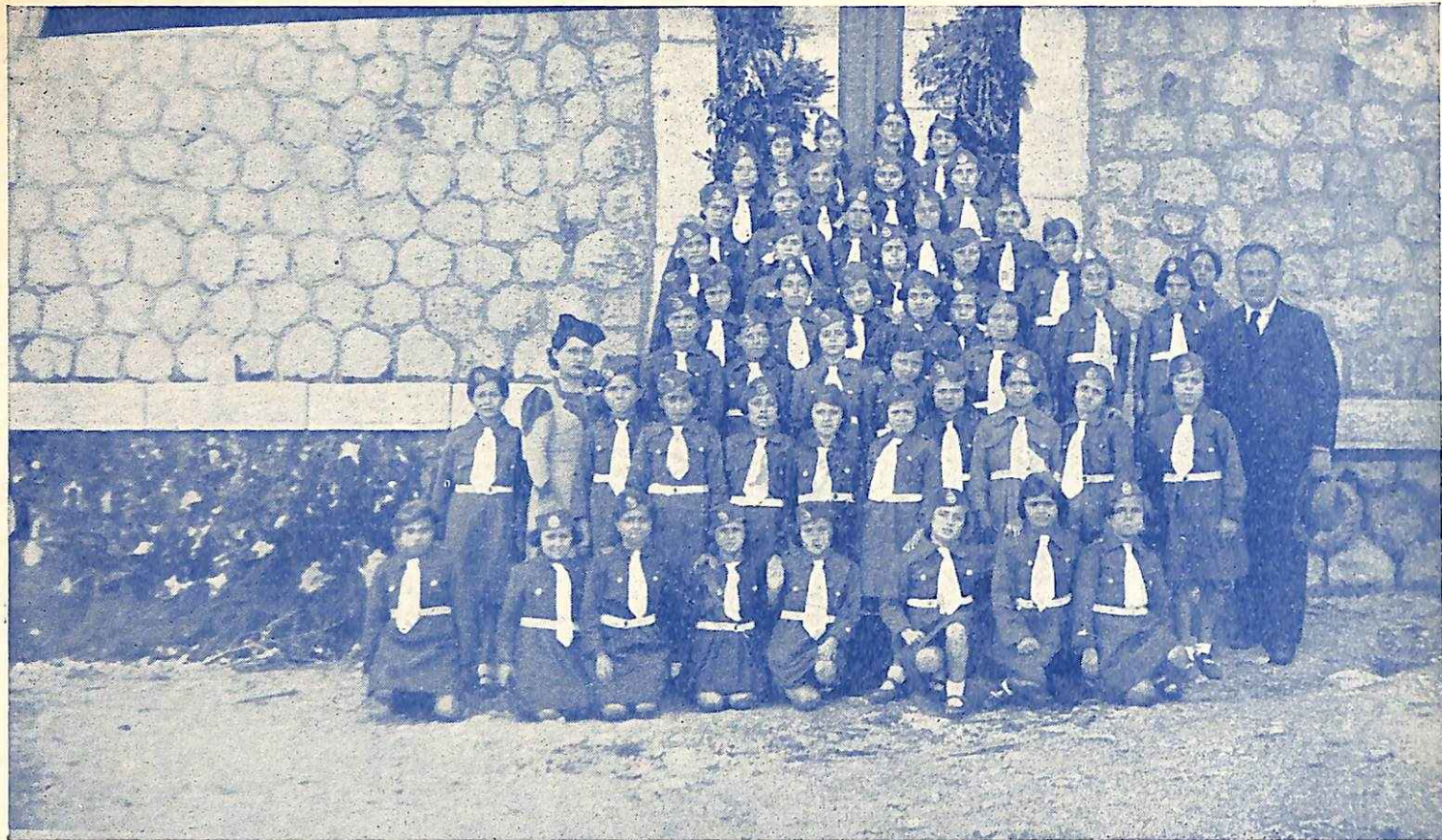

Ἀπὸ τὴν ὀρκωμοσίαν τῶν Σκαπανέων Ἀγιονερίου - Κιλίκις

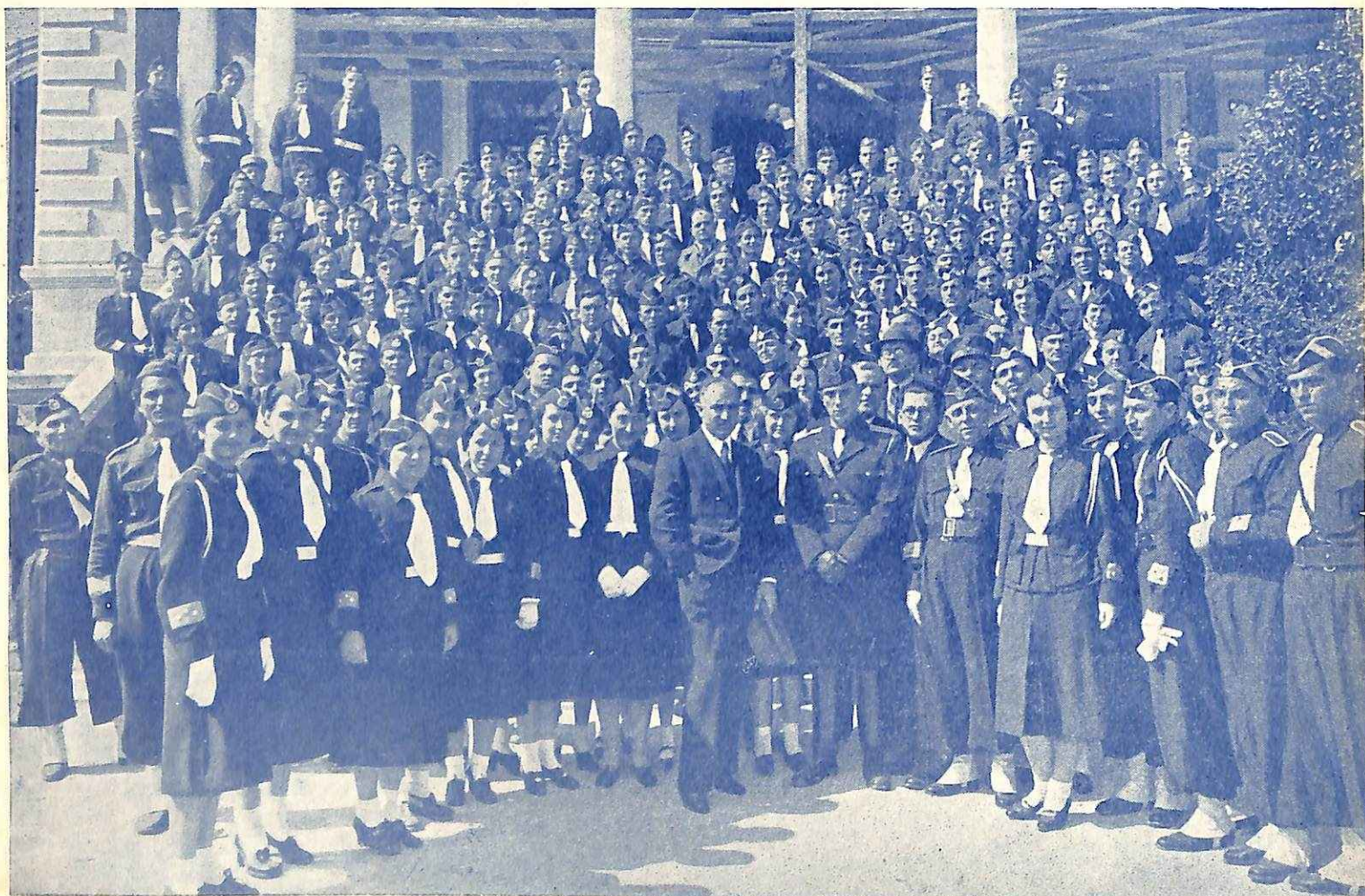

Τμήμα Σκαπανέων τοῦ Β' Δημοτικοῦ Σχολείου Ἀμφικλείας

Όμας Σκαπανισσών Β' Δημοτικού Σχολείου Άμφικλείας

Ο Κυβ. Έπίτροπος κ. Άλ. Κανελλόπουλος εν μέσω βαθμοφόρων της Ε. Ο. Ν. Σερρών

Η ΣΕΛΙΣ

Την κοριτσάτισσα

«ΜΕΓΑΛΟΣ Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΣΑΣ...»

«Χωρίς ελπίδας, χωρίς όνειρα ή κολούθησες τους αγύρτας και τους λαοπλάνους, νομίζοντας ότι έτσι θα μπορούσες και συ να δής ένα κομμάτι φωτεινού ούρανού κι' έτσι οδηγήθηκες στην κόλαση της απελπισίας και του ύλισμου».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Σε μία περασμένη ανόητη και καταστρεπτική εποχή σε γελάσανε μερικοί ψεύτες και χαμένοι. Σου είπαν: Ζής σκλάβια, γυναίκα, είσαι μόνο μία μηχανή για παιδιά, που χρειάζεται η άστική κοινωνία για να βάζει τροφή στα κανόνια, σου έχουν αφαιρέσει όλα τα δικαιώματα του ανθρώπου. Πρέπει να σηκωθείς να τα ξαναπάρεις. Για σένα ή οικογένεια είναι σκλαβιά και το σπίτι φυλακή.

Και συ πίστεψες και αναστατώθηκες. Σήκωσες μία σημαία με τα ψεύτικα σήματα, που λέγονταν φεμινισμός και γυναικείος ανθρωπισμός. Όλες οι γυναίκες του κόσμου είχανε πλανηθεί σ' αυτό το ανόητο κήρυγμα, δεν ήσουν μοναχή σου. Και βγήκανε όλες, μικρές και μεγάλες, και φώναζαν στους δρόμους, ζητώντας δικαιώματα και ψήφους.

Όμως πρέπει να ξέρεις, νέο κορίτσι, πως η γυναίκα με τον τρόπον αυτόν αντίς να σηκωθεί, όπως της υποσχέθηκαν, έπεσε βαθειά, πολύ βαθειά. Αρχισε να ξεφεύγει από το βάθρο της Μαντόνας, της Παναγίας, της Μαννούλας, που την έστησαν οι αιδώνες και να κυλιέται συντρίμμι στο βούρκο. Καμιά άλλη εποχή δεν έχει να δείξει τόσο πολλές πεσμένες γυναίκες, όσο η πριν από τη δική μας λιμπεραλιστική εποχή. Οι πλάνοι και οι ψεύτες επέτυχαν ό,τι ήθελαν. Δηλαδή τη γυναίκα λυμένη από το δεσμό της οικογενείας, όργανο στην όρεξί τους. Είχε ξεχάσει η εποχή εκείνη πως εκτός από την γυναίκα - ήδονή, υπάρχει πρό πάντων η γυναίκα - Μάννα.

Μ' όλη σου την ψυχική δύναμη πρέπει εσύ, νέο κορίτσι, να αντιστέκεσαι στην τυχόν ακόμα τέτοια διδαχή και στο δηλητήριο. Κανείς είτε άνθρωπος, είτε ζώο, είτε φυτό δεν μπορεί να λοξέψει από το δρόμο, που του όρίζουν οι φυσικοί νόμοι. Κι' αν επιχειρήσει να το κάνει, θα τιμωρηθεί σκληρά.

Η τωρινή μας εποχή — που για όλους μας, αλλά πρό πάντων για σένα είναι μεγάλη — θα σε βοηθήσει ν' ανεβής πάλι πανέμορφη και φωτεινή στο τιμημένο σου βάθρο: Παναγία και Μαντόνα και Μαννούλα.

Άκουσες κάποτε τί σου έλεγε ο Άρχηγός σου, ο μεγαλύτερός;

«Μεγάλος ο προορισμός και σās των γυναικών. Είθε παντού και πάντα οι στοργικές μαννούλες. Η στοργή σας ή μητρική πρέπει ν' απλώνεται γύρω σας κορίτσια στον αδερφό, σύζυγοι στον άνδρα σας, μητέρες στα παιδιά σας».

Νέο κορίτσι, είναι σοφός ο λόγος. Άνοιξε τη ψυχή σου και κλείσε τον μέσα βαθειά. Γίνου πάλι με της στοργής σου την αστείρευτη πηγή ιέρεια της εστίας και του ξένου, γίνε η Παναγία και η Μαννούλα.

Σ. Καρ.

* ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ *

Η εφεύρεσις του σαπουνιού

Η εφεύρεσις του σαπουνιού οφείλεται σε μία απλή πλύστρα από τη Σαβόνα, κάποιαν Έρσουλιαν Σαλόμπι. Μιά μέρα βρισκόταν σ' ένα πλοίο που είχε φορτώσει λάδι. Οι ναύτες της είχαν δώσει τα ρούχά τους να τα πλύνει γιατί ήταν λεκιασμένα από λάδι. Η πλύστρα έρριξε μέσα στο νερό της σκάφης λίγη ποτάσσα κι' ύστερα από λίγη ώρα που πήγε να πλύνει τα ρούχα, είδε πως στην επιφάνεια του νερού είχε σχηματισθή ένας πολτός. Τράβηξε τα ρούχα από το νερό και είδε πως είχαν εξαφανισθή όλοι οι λεκέδες του λαδιού. Κατ' αυτόν τον τρόπον εδημιουργήθηκε το σαπούνι, που αργότερα διεδόθη τόσο στη βιομηχανία.

Τα σωσίδια

Η εφεύρεσις των σωσίων οφείλεται επίσης σε μία γυναίκα, την Άμερικανίδα Τζένου Τούρβιλ. Έπειδή ο άνδρας της ήταν ναυτικός, είχε πάντοτε τον φόβο για την ζωή του και γι' αυτό προσεπάθησε να φτιάξει κάτι, που εις περίπτωση ναυαγίου θα τον βοηθούσε να παραμείνει στην επιφάνεια του νερού. Έφτιαξε λοιπόν μία ζώνη από φελλούς, έκανε το πείραμα στον εαυτό της πρώτα και ύστερα την έχάρισε στον άνδρα της.

Τα ματογυάλια

Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι και τα ματογυάλια, που είναι τόσο χρήσιμα στην ανθρωπότητα, τα εφεύρε μία Γερμανίς ονόματι Μάρθα Σλάιντριχ.

Η καρφίτσα ασφαλείας

Ποιός εφεύρε την καρφίτσα ασφαλείας (παραμάννα); Πιστεύεται πως εφευρέτης της είναι ο Άμερικανός Ουίλλιαμ Μάκ Κόρνις. Το αληθές είναι πως την εφεύρεν η γυναίκα του

Άμμου. Μιά μέρα, ενώ καθάριζε το σπίτι, είχε φορέσει μία φαρδιά ποδιά, την οποίαν εκάρφωσεν επάνω της με καρφίτσες. Όταν τελείωσε τη δουλειά της, λησμόνησε να βγάλη τις καρφίτσες και κάθησε να ξεκουραστή. Τιμπήθηκε όμως απ' αυτές και πήγε στο μικρό εργαστήριο του άνδρός της που ήταν σιδηρουργός και τον παρεκάλεσε να φτιάξη κάτι στην μύτη της καρφίτσας για να μη την τιμπάρ. Ο άνδρας της όμως, επειδή είχε δουλειά, έφυγε κι' έτσι η Άμμου έμεινε μόνη μέσα στο εργαστήριο. Εκεί επέρασε ολόκληρες ώρες και έφτιαξε δυο καρφίτσες από εκείνες που αργότερα απέτέλεσαν τις «παραμάννες». Την άλλη μέρα, όταν τις είδε ο άνδρας της, κατάλαβε την χρησιμότητά τους κι' άρχισε να φτιάχνει πολλές, πράγμα που σε λίγο καιρό του απέδιδε μεγάλα κέρδη.

Άλλες εφευρέσεις

Χωρίς να επεκταθούμε σε λεπτομέρειες, μπορούμε να πούμε ότι οι καλτσόδετες, οι φουρκέττες και το ψαλίδι είναι εφευρέσεις που έκαναν γυναίκες. Κι' ακόμη ότι οι περιφημες πορσελάνες της Σαξωνίας δημιουργήθηκαν χάρις σε μία γυναίκα. Και ιδού πως: Μιά Γερμανίς πλύστρα, ανεβαίνοντας μία σκάλα για ν' απλώσει τα ρούχά της, έπεσε χωρίς να χτυπήσει και πολύ. Γύρισε σπίτι της και παρατήρησε μία λεπτή σκόνη που υπήρχεν επάνω στο φουστάνι της. Μάζεψε λίγη από τη σκόνη και την έδειξε στον άνδρα της, που έφτιαχνε πλάκες και ο οποίος παρατήρησε πως ήταν βαρύτερη από εκείνη που αγοράζε το άφεντικό του. Έκαναν λοιπόν πειράματα μέσα στο εργαστήριο και απέδειχθη πως μ' αυτή τη σκόνη μπορούσαν να κατασκευασθούν αντικείμενα έντελως αδιάβροχα, στερεά και λευκά. Έτσι άρχισε η βιομηχανία της περιφημής πορσελάνης της Σαξωνίας.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ / Γ Δεύτερη παιροίδα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ, ἑλβετικῆς καταγωγῆς, ἀφοῦ πούλησε ὁ τι κτήματα εἶχε, ἐπεβίωσθη στὶς 7 Ὀκτωβρίου τοῦ 1803 ἐπὶ τοῦ πλοίου «Λάνδλорδ», μὲς ὁλλανδικῆς ἐκείνης ὑπερωκεανίας ἀποικίας, πού βρισκόντανε τότε σὲ μεγάλη ἀκμῇ. Ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ ἀπετέλειτο ἀπὸ τὸν Ζάν Ζερμάττ, τὴ γυναικὰ του Μπέτση καὶ τὰ τέσσερα παιδιά τους, τὸν Φρίτς τὸν Ἑρνέστο, τὸν Τζάκ καὶ τὸν Φραγκίσκο. Ὑστερὰ ἀπὸ πολὺν χρόνον ταξίδι, τὸ πλοῖο πού ἔφερε τὴν οἰκογένεια Ζερμάττ ναυάγησε σὲ μιά ἀγνώστη μέχρι τότε νῆσο ἡ περὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἀπὸ ὅλο τὸ πληρώμα τοῦ «Λάνδλорδ», οἱ μόνον πού διασώθηκαν ἦσαν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ζερμάττ. Κατ' ἀρχάς, ἡ ἐγκατάστασις τῶν στὴν ἀγνώστη ἐκείνη χώρα ἦταν πολὺ δύσκολος καὶ χρειάστηκε νὰ ἐργασθοῦν σκληρὰ ἀρκετὸ καιρὸ μέχρις ὅτου τὴν ἐπιτύχουν. Ἀπὸ τὸ ναυαγῆσαν πλοῖο ἐπρωμνηθῆσαν ὅτι τοὺς ἐχρεώζετε. Εἶχε δὲ ἀρθρὸν χρήσιμα πράγματα τὸ σκάφος ἐκεῖνο τῶν πεντακονσίων τόνων. Τρόφιμα, κρασί, ἐργαλεῖα, σκαπάνες, πριόνια κλπ., ὅλα, καθὼς καὶ ὁπωροφόρα δένδρα. Ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ ἐπέδωθε μὲ ζῆλο στὴ δύσκολη ἐργασία τοῦ ἐποικισμοῦ μιάς παρθένου χώρας, ὅπως ἦταν ἡ «Νέα Ἑλβετία», πού τὴν ὠνόμασαν ἐπὶ πρὸς τιμὴν τῆς πατρίδος τῶν, καὶ τὰ ἀποτελέσματα φάνηκαν πολὺ γρήγορα. Σ' αὐτὸ τοῖς ὑπεβλήθησε καὶ ἡ γόνιμη γῆ. Πρώτῃ τους μέριμνα ἦταν νὰ δημιουργήσουν μιά μόνιμη κατοικία, πού θὰ τοὺς προστάσσει ἀπὸ τὸν τροπικὸ χεῖμῶνα, πού κρατᾷ ὡς 9 ἐβδομάδες, μὰ πού εἶναι πολὺ κουραστικὸς, γιὰ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα βρέχει συνεχῶς. Πρὸς τοῦτο τοὺς χρησίμευσεν ἓνα φυσικὸ σπηλαιο, πού τὸ διεσκέυασαν μὲ τὴν βοήθειαν τῆς πυριτίδος σὲ μιά εὐρύχωρη κατοικία ἀπὸ πολλὰ δωμάτια. Τὸ σπῆτι αὐτὸ τὸ ὠνόμασαν Φελασενχάιμ (δηλ. σπηλαιόπολις). Ἐπειὰ ἐφτίσθησαν καὶ ὅλας οἱ πόλεις. Τὸ Φάκενργουστ, μιά κρεμαστή κατοικία σὲ μιά μεγάλη βελόνα. Τὴ Βύλλα Πρόσπεκτ, χυλὴ καὶ τὴς ἐξοχικῆς ἀγοικίας Βάλντεγκ, Τσουκέρτοπ καὶ Ἐμπερφορτ. Ἐπὶ τὴν κύλιαν 9 ὁλόκληρα χρόνια, κ' ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ περνοῦσε εὐτυχισμένη. Στὰ ἐννέα χρόνια ἓνα καινογενεῖο πρόσατο ἦρθε νὰ προστεθῇ στὴν οἰκογένεια, ἡ Τζέννυ Μόντρος, κόρη τοῦ Ἀγγλοῦ συνταγματάρχου Μόντρος, ναυαγοῦ τοῦ πλοίου «Δορκὰς», πού εἶχαν ἐξοκελεῖ σ' ἓνα ἡφαίστειογενὲς νησί, πού ἀπέχει 10 λεῦγες ἀπὸ τὴν Νέα Ἑλβετία καὶ πού τὴν βρῆκε καὶ τὴν ἔσωσε ὁ μεγαλύτερος υἱός, ὁ Φρίτς Ζερμάττ. Πέρασαν ἀκόμη δυὸ εὐτυχισμένα χρόνια, καὶ μιά μέρα οἱ ἀτυχτοὶ ἀποικοί, πού ὡς τότε δὲν εἶχαν δῆ ἓνα πλοῖο, ἐπεκονώνισαν μὲ τὸν ἔξω κόσμο. Στὶς 10 Ὀκτωβρίου 1816, ὁ Φρίτς μὲ τὸν μικρότερο ἀδελφὸ τοῦ Τζάκ ἀνεκάλυψαν τὸν «Ξεφίαν», μιά ἀγγλικὴ κορβέττα, πού εἶχαν ἀγκυροβολήσει σ' ἓνα ὄρυον, πού προφύλασσον ἀπὸ ἀνέμους, γιὰ νὰ ἐπισκευάσῃ τις βλάβες πού εἶχαν ὑποστῇ συνεπείᾳ σφοδρὰς τρικυμίας. Ὁ ὑποπλοίαρχος Λίτλστον δέχθηκε μὲ μεγάλῃ χαρὰ τοὺς ἀποίκους κ' ἡ ἐκπληξίς του ἦταν μεγάλη, ὅταν μεταξὺ τῆς οἰκογενείας Ζερμάττ ἔμαθε πὼς εὐρίσκετο καὶ ἡ ναυαγὸς τοῦ πλοίου «Δορκὰς», ἡ Τζέννυ Μόντρος, ὁ πατέρας τῆς ἀπὸ καιροῦ τὴν ἐκλάινε γιὰ πεθαμένη. Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Ξεφίου» ἦτο καὶ ἡ οἰκογένεια Οὐόλστον, πού ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν κ. Οὐόλστον, μηχανικὸ, τὴν σύζυγό του Μαίρη καὶ τὶς δύο τοὺς κόρες, τὴν Ἄννα 17 ἐτῶν καὶ τὴν Ντόλλη 14. Ὁ κ. Οὐόλστον, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὴν «Νέα Ἑλβετία», ἐξέδωκε τὴν ἐπιθυμίαν — ἐάν βεβαίως τὸ ἤθελε καὶ ὁ κ. Ζερμάττ — νὰ παραμείνῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἀποίκους. Ὁ κ. Ζερμάττ δέχθηκε μ' εὐχαρίστησιν τὴν οἰκογένεια Οὐόλστον. Σὲ τρεῖς μέρες ὁ «Ξεφίαν» ἦταν ἑτοιμὸς πρὸς ἀναχώρησιν. Στὸ πλοῖο ἐπεβίωσθησαν ὁ Φρίτς Ζερμάττ, ἡ Τζέννυ Μόντρος, ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Ντόλλη Οὐόλστον. Οἱ πρῶτοι θὰ πῆγαιαν στὴν Ἀγγλίαν πρὸς συνάντησιν τοῦ συνταγματάρχου Μόντρος, κ' ὁ Φρίτς μαζὶ μὲ τὴν Τζέννυ θὰ ζητοῦσαν τὴν συγκατάθεσιν τοῦ γιὰ νὰ παντρευτοῦν καὶ κατοῖον μαζὶ νὰ γυρίσουν στὴ Νέα Ἑλβετία. Ἡ δὲ Ντόλλη θὰ πῆγαιεν στὴν

Αὐστραλία γιὰ νὰ φέρῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς Τζέιμς Οὐόλστον, πού ἔμεινε μὲ τὴ γυναικὰ του καὶ τὸ παιδί του στὸ Κιππαούν. Ὑστερὰ ἀπὸ ἓνα χρόνον πού θὰ γυρίσῃ, ἡ «Νέα Ἑλβετία» θὰ εἶχε πολλοὺς νέους ἀποίκους. Ἐπειὰ ἀπὸ ἓνα συγκινητικὸ ἀποχωρισμὸς, ὁ «Ξεφίαν» ἀναχωροῦσε στὶς 19 τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ μαζὶ τοῦ ἔπαιρνε τὰ ἀγαπημένα παιδιά τῆς οἰκογενείας Ζερμάττ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν παιδιῶν τοὺς κ' οἱ δυὸ οἰκογένειες ῥίχθηκαν εἰς δουλειά. Τὰ χέρια εἶχαν λιγοστῆσαι, ἀλλ' ἀντιθέτως οἱ δουλειῆς μεγάλωσαν, γιὰ τὴ μικρὴ ἐκείνη γῆ ἐπρόκειτο νὰ φιλοξενήσῃ μετὰ ἓνα χρόνον περισσότερους ἀποίκους. Πρώτῃ δουλειὰ τῶν ἀποίκων ἦταν νὰ τροφοδοτήσουν τὴν λήμνη τῶν Κύκλων μὲ τὰ νερά τοῦ ρεῦματος τῶν Τσακαλιῶν, καὶ τὸ πέτυχαν ὑστερὰ ἀπὸ μελέτες τοῦ κ. Οὐόλστον καὶ τοῦ Ἑρνέστο. Τὸ μέτρο αὐτὸ τὸ ἔλαβαν γιὰ νὰ ἔχουν ἐπάρκειαν ὕδατος, ἀν κάποτε δὲν ἔβρεχε καὶ ἐπληροτο ἡ θάλασσα, ὅποτε οἱ φυτεῖς τους, πού ἀπὸ αὐτὲς ζῶσαν, θὰ καταφρόντο ἀν δὲν ὑπῆρχε νερὸ γιὰ νὰ ποτισθοῦν. Κατεσκευάσαν λοιπὸν ἓνα ὑδραυλικὸν τροχὸ, πού τὸν κινούσε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἔστησαν καὶ μιά ἀνυψωτικὴ μηχανή, καὶ σὲ λίγες μέρες, πού ἔκαμαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἔργου, εἶδαν μὲ ἐνθουσιασμὸ τὴν πλήρη ἐπιτυχία τους. Ἡ τροφδοσία τῆς λήμνης γινόταν κανονικὴ καὶ ὅπως τὴν εἶχαν προβλέψει. Ἡ Νέα Ἑλβετία δὲν εἶχε φόβον νὰ καταστραφῇ πᾶν ἀπὸ τὴν ἐρησία. Ἀλλὰ αἱ ἐργασίαι τῶν δὲν ἐσταμάτησαν ἔως ἐδῶ. Ὁ κ. Οὐόλστον ἐπρότεινε στὸν κ. Ζερμάττ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ νησιοῦ τῶν, αὐτὸς τὴν ἐδέχθη, καὶ οἱ ἀποικοὶ ἀρχίσαν νὰ ἐτοιμάζον τὴν «Ἐλισάβετ», ἓνα πλοῖο 15 τόνων, πού θὰ τοὺς χρησίμευε στὴ νέα τους προσπάθεια. Ἀφοῦ περιέπλευσαν ἀρκετὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, ἐφθασαν στὸν ὄρυον τοῦ «Ξεφίου», ὅπου πρὸ καιροῦ εἶχε σταθμεύσει καὶ ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα. Ὁ κ. Ζερμάττ θυμῆθηκε τὴν ἀγωνία πέρασε αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μέχρις ὅτου φθάσαν στὸν ὄρυον τοῦ «Ξεφίου», ἀπὸ ὅπου εἶχαν ἀκούσθῃ οἱ τρεῖς κανονίες.

— Τὶ φόβος πού μᾶς εἶχε πιάσει, ἔλεγε, μὴ μᾶς ἔφρουε τὸ πλοῖο πρὶν προφθάσουμε νὰ τὸ δοῦμε!

— Πραγματικῶς, φίλοι μου, παρετήρησεν ὁ κ. Οὐόλστον. Αὐτὸ θὰ ἦταν φρικτὴ γιὰ σᾶς ἀπογοήτευσιν. Νὰ εἰσάσῃτε βεβαίως πῶς ἓνα πλοῖο ἦταν ἀγκυροβολημένο σ' αὐτὸν τὸν ὄρυον καὶ νὰ μὴ μπορέσετε νὰ ἐπικοινωνήσετε!

Μετ' ὀλίγον ἐκάθισαν νὰ γευματίσουν καὶ ἀφοῦ ἐβεβαίωσαν ὅτι ἡ «Ἐλισάβετ» ἦτο καλῶς ἀγκυροβολημένη, ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ ὑπερκεκλιμένου ὕψωτος, ἀπὸ τὸ μοναδικὸ πού ὑπῆρχε μονοπάτι. Πρώτος ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ ὕψωτος ὁ Τζάκ, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ πρῶτος τὴν ἀπογοήτευσιν ἀπὸ τὴν ἐξερεύνησιν ἐκείνην. Ὁλόκληρος ἡ πρὸ αὐτοῦ ἑκτασίη ἦτο ἀδενδρὸς καὶ ἀνυδρὸς, κατὰσπαρτὴ ἀπὸ πέτρες. Ὁ Ζερμάττ ἐδῆλωση ὅτι ἡ ἐκδρομὴ τῶν σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ ἐτελείωσε. Ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι, πλην τοῦ Τζάκ, ὁστις ἐπρότεινε ν' ἀνέβουν στὴν ὑψηλότερη κορυφὴ, ὅπου καὶ σὲ λίγο ἀνῆλθον. Πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἡ ἀκτὴ παρουσίαζε ὅλη διαφορετικὴ. Δυὸ λεῦγες ἀπὸ τὸν ὄρυον τοῦ «Ξεφίου», ὁ γρανιτίνος τοῖχος χαμηλῶς ἀπότομος, τελειώνοντας σὲ μεγάλη κοιλιά, πού θὰ τὴν πτότιζε καθὼς φαίνεται, κάποιο ἀπὸ τὰ κυριώτερα ποτάμια τοῦ νησιοῦ. Πιο πίσω ἀκόμη, ἐβέλεπε δάση πυκνά.]

(Ἡ συνέχεια)

Μιά δυνατὴ βλάστησι ἀπλωνόταν ἀπὸ κεῖ ὡς τὶς ἐσχάτιες. Τὸ ἀγόνιο μέρος περὶωρίζονταν ἔτσι σὲ μιά ἐκτασίον πέντ' ἑξή λευγῶν, ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ. Ἀκρωτήρι, ὡς τὸν ὄρυον τῆς Σωτηρίας. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ ἀέριζε νὰ ἐξερευνηθῇ ἡ χώρα αὐτή, πού γιὰ πρώτη φορὰ παρουσιαζόταν στὰ μάτια τῶν ἀποίκων. Πόσες ἐκπλήξεις ἴσως τοὺς ἐφύλαγε, πόσες

πλεονεκτήματα θὰ τοὺς ἐδειχνε, ἀν καὶ ποτὲ βέβαια δὲν θὰ τοὺς ἔκανε νὰ ξεχάσουν τὴν ἀγαπημένη Γῆ τῆς Ἑπαγγελίας!

— Πᾶμε! εἶπε ὁ Τζάκ.

— Πᾶμε! εἶπε ὁ Οὐόλστον, ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὴ διεύθυνσιν τῆς καινούργιας κοιλάδας.

Ἀλλὰ δυὸ ὁλόκληρες λεῦγες, σ' ἓνα ἔδαφος σπαρμένο ἀπὸ πέτρες, πού δὲν εἶχε παρὰ μονοπάτια ἀνάμεσα σὲ βράχους, πόσος καιρὸς θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ διανυθοῦν ἀλλὰ καὶ πόσος κόπος! Ἐπειτα, πόσοι κίνδυνοι μποροῦσε νὰ παρουσιάσθουν στὴν ἐρημὴ, τὴ γυνὴ κ' ἡ ἑρμὴ ἐκείνη πεδιάδα!

Γι' αὐτὸ ὁ κ. Ζερμάττ ἀναγκάσθηκε νὰ μετριάσῃ τὴν ἀνυπομονήν του κ. Οὐόλστον καὶ τοῦ Τζάκ, λέγοντας:

— Ὅχι σήμερα... Εἶναι ἀργὰ γιὰ τέτοια ἐκδρομὴ... Ἀς τὴν κάμουμε αὔριο... Κι' ἀντὶ νὰ φθάσουμε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος πεζῇ, ἄς πᾶμε διὰ θαλάσσης... Ἡ πεδιάδα πού βλέπουμε, ἔχει βέβαια καὶ ποτάμια. Ταξειδεύοντας μὲ τὴν πινάσσα, θ' ἀπαντήσουμε ἴσως τὶς ἐκβολὰς κανενός. Ἐκεῖ θὰ σχηματίζετο κανένας κοιλίσκος, ὅπου θὰ μπορέσουμε ν' ἀγκυροβολήσουμε καὶ βγαίνοντας ἔξω, ν' ἀφιερώσουμε μιά-δυὸ ἡμέρες σὲ μιά σοβαρὴ ἐξερεύνησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Ἦταν βέβαια τὸ φρονιμώτερο καὶ κανένας δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

Ἀφοῦ ἔρριξαν ἀκόμη μιά ματιά, ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστον κ' ὁ Τζάκ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ὕψωμα κ' ἀνακλινώσαν ὅσα εἶχαν ἀποφασίσει. Ἡ ἐκδρομὴ, πού εἶχε ἀναβληθῇ γιὰ τὴν ἐπομένη, θὰ γινόταν σὲ τρόπο ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ λάθουν μέρος ὅλοι, χωρὶς κινδύνους καὶ χωρὶς κόπους.

Δὲν ἔμεινε τώρα παρὰ νὰ κατεβοῦν στὴν ἀκρογιαλιά ἀπὸ τὸ μονοπάτι τοῦ γρανιτίνου τοῖχου. Κι' αὐτὸ ἔγινε σὲ λίγα λεπτά.

Ἀν τὸ κυνήγι ἔλειπε στὶς ἀγόνες ἀμμουδιῆς τοῦ ὄρυον τοῦ «Ξεφίου», πρὸς μεγάλη λύπη τοῦ Τζάκ πού ἠθελε τόσο νὰ κυνηγήσῃ, τὰ ψάρια ὅμως ἦταν ἀφθονὰ στὰ νερά του καὶ τὰ ὀστρακόδερμα στοὺς βράχους τοῦ πρὸς μεγάλη πάλι εὐχαρίστησιν τοῦ Ἑρνέστο. Μὲ τὴ βοήθειά τῆς Ἄννας, ὁ νέος ἔρριξε τὰ δίκτυα του κ' ἐφάρεψε ἀρκετὰ. Ἐπὶ στὸ βραδινὸ γεῦμα εἶχαν καὶ μεγάλες καραβίδες μὲ τρυφερώτατο κρέας, καθὼς καὶ θαυμάσιες γλωσσὲς τηγανιτές.

Μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ ταξειδιῶτες ἔκαμαν ἓνα μικρὸ περίπατον στὴν παραλία, — πού θὰ πῇ ὅτι δὲν ἦταν καθόλου κουρασμένοι, — καὶ κατὰ τὶς ἐννιά γύρισαν στὴν «Ἐλισάβετ» καὶ μπηκαν μέσα νὰ κοιμηθοῦν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὴν ἄλλῃ μέρα, ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ κ. Ζερμάττ ἦταν νὰ ἐξετάσῃ τὸν ὀρίζοντα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Πίσω ἀπὸ κάποιες διήλξεις, πού δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ διαλυθοῦν, φαίνονταν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, στρογγυλὸς καὶ μεγάλος ἀπὸ τὴ διάθλασιν. Ὅλα προμνηοῦσαν μιά μέρα θαυμασία. Ἀπὸ τίποτα δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ προεικάσῃ μιά ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ, μιά ἀτμοσφαιρικὴ διατάραξι ὅποιαδήποτε.

Τρεῖς - τέσσερες τώρα ἡμέρες ἡ στήλη τοῦ βαρομέτρου τριγύριζε τὴ σταθερὴ καλοκαιρία. Οὔτε ἴχνος ὑγρασίας στὸν ἀέρα, πού εἶχε γίνεϊ κάπως πυκνὸς ἀπὸ τὶς ἐλαφρότατες σκόνες πού κρατιοῦνταν μετέωρες. Ἐπειτα ὁ ἀνεμος, ἀρκετὰ δυνατός, ἔπνεε ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ καὶ δὲν εἶδεινε καμμιὰ τάσι νὰ μεταβληθῇ. Ἡ θάλασσα θάταν γαλήνια σὲ ἀπόστασι μιάς λεύγας ἀπὸ τὴν ἐρημ. Ἡ πινάσσα λοιπὸν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ κάθε ἀσφάλεια τὴν ἀκτοπλοία.

Στὶς ἑξῆ, ὅλοι μαζεύθηκαν στὸ κατὰστρωμα καὶ τὸ μικρὸ καράβι ἐξεκίνησε. Μὲ τὸ μπριγκαντίνι του καὶ μὲ τοὺς φλόκους του, πέρασε τὸ ἀκρωτήρι καὶ βῆκε στ' ἀνοικτὰ, ὅπου ὁ ἀνεμος ἦταν δυνατώτερος. Ὑστερ' ἀπὸ μιᾶ ὥρα, μὲ τὴν πλῶρη κατὰ τὸ νοτιὰ, μὲ τὸν κ. Οὐόλστον στὸ τιμόνι, ἡ «Ἐλισάβετ» ἀκολουθοῦσε τοὺς μιανδρὺς τῆς ἀκτῆς σὲ ἀπόστασι δυὸ μιλίων περὶπου, σὲ τρόπο ὥστε νὰ διακρίνουν οἱ ταξειδιῶτες καὶ τὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειες, ἀπὸ τὰ κράσπεδα τῶν ἀκρογιαλιῶν ὡς τὶς κορυφές τῶν βραχῶδων ὕψωμάτων.

Καθὼς ἐλογάριαζαν, τέσσερες ὡς πέντε λεῦγες ἐχώριζαν τὸν ὄρυον τοῦ «Ξεφίου» ἀπὸ τὴν κοιλιά ἐκείνη πού εἶδαν στὰ μεσημβρινά. Τρεῖς τέσσερες ὥρες ἔφθαναν γιὰ νὰ διανύσουν αὐτὴ τὴν ἀπόστασι. Κι' ἐκεῖ πιά, κατὰ τὰς περιστάσεις, θὰ ἐβλέπαν τὶ ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Ἀπὸ κάθε πλευρὸ τῆς «Ἐλισάβετ» ἔτρεχαν γοργὰ, κοπαδιαστὰ καὶ μὲ διάφορα παχνίδια, κάτι θαυμάσια μερσινία (ὀξύρρυγχοι), πού μερικὰ εἶχαν μάρκους ἐπὶ ὡς ὀκτὼ πόδια. Ὁ Τζάκ κ' ὁ Ἑρνέστος ἐδεῖξαν ζωερὴ ἐπιθυμίαν νὰ τὰ καμακάσουν, ἀλλὰ ὁ κ. Ζερμάττ δὲν τοὺς ἔδωσε τὴν ἀδεια. Γιὰ νὰ χάσομερήσουν μ' αὐτὸ τὸ ψάρεμα; Τὰ δίκτυα πού ἔσערνε ἡ πινάσσα, θὰ ἐπιαναν βέβαια πολλὰ ὡραία ψάρια, γιὰ νὰ κάμουν μιά ψαρόσουπα στὸν πρῶτον σταθμὸ.

Ἡ ὄψις τῆς ἀκτῆς δὲν παράλλαζε. Πάντα μιά ἀδιάκοπη διαδοχὴ γρανιτίνων τοίχων, μὲ τὰ θεμέλια τους στὸν ἄμμο, τοίχων τρυπημένων ἀπὸ κοιλότητες, ἀπὸ σπηλιές, ὅπου τὰ μουγκρητὰ τῆς θάλασσας θάταν τρομακτικὰ, ὅταν θὰ εἰσωρμοῦσαν ἐκεῖ μέσα ἀνεμόσπρωχτα κύματα. Ἀπὸ τὴν ὄψιν τῆς ἐρημης, τῆς γυνμῆς αὐτῆς ἀκτῆς, γυνιόταν μιά βαθειὰ ἐντύπωσι μελαγχολίας.

Ὅσο ὅμως κατέβαιναν πρὸς τὰ μεσημβρινά, ἡ ἀκτὴ ζωήρευε κάπως κ' ἐμψυχωνόταν ἀπὸ τὰ ἀκατάπαυστα πέταγμα γάφων, ἀλμπάτρων κ' ἄλλων θαλασσοπυλίων, πού οἱ κρῶνγες τους σὲ ξεκοφίαναν. Κάποτε ἐπλησίαζαν σὲ ἀπόστασι βολῆς τουφεκιοῦ. Τὶ πειρασμός γιὰ τὸν Τζάκ! Ἀλλὰ ἡ Ἄννα τοῦ ζητοῦσε χάρι γιὰ τ' ἀβλαστὴ αὐτὰ πούλια.

— Δὲν εἶναι κρίμα νὰ τὰ σκοτώσετε χωρὶς λόγο; τοῦ ἔλεγε. Ἐπειτα, ποῖος

ἔερεϊ μήπως ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀλμπάτρους δὲν εἶναι κ' ὁ ἀλμπάτρος τῆς Τζέννυ;... Γιὰ συλλογισθῆτε, ἀν ἐσκοτώνετε αὐτὸ τὸ καὶμένο τὸ πούλι, πού σᾶς ἔκαμε τόσο καλὸ!...

— Ἡ Ἄννα ἔχει δίκην! εἶπε ὁ Ἑρνέστος.

— Πάντα ἔχει δίκην ἡ Ἄννα, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. κ' ὑπόσχομαι νὰ μὴν πυροβολήσω οὔτε ἓνα ἀλμπάτρο, ἀν δὲν βροῦμε τὸν ἀγγελιαφόρο τοῦ Ἀναμμένου Βράχου.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ τὴν ιδέα μου; ρώτησε ἡ Ἄννα.

— Σᾶς παρακαλῶ!... ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.

— Κάποτε θὰ τὸν ξαναῖδομε ἐκεῖνον τὸν ἀλμπάτρο.

— Φυσικὰ, ἀφοῦ δὲν θὰ τὸν ἔχω σκοτώσει!

Στὶς ἐννιά, ἡ πινάσσα βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα μέρος, ὅπου ὁ γρανιτίνος τοῖχος τῆς ἀκρογιαλίας γύριζε ἀπότομα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ κ' ὅπου ἡ ράχι του ἀρχίζε νὰ χαμηλώνῃ. Ἀλλὰ καὶ τὰ πλευρὰ του ἔκλιναν, ἔγερναν τώρα ὁμαλότερα πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά, ὡς κάτω στὸν ἄμμο, ὅπου σχηματίζονταν, σὰ συνέχεια τῶν βραχῶδων ὕψωμάτων, πολλοὶ σκόπελοι. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς προχωροῦσαν σὲ διάστημα ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐρημ, ὥστε ἡ θάλασσα νὰ φαίνεται βραχόσπαρτη. Ἡ πινάσσα ἐπλησίασε ἀλλὰ μὲ προσοχὴ μεγάλη. Ὁ κ. Οὐόλστον, σκυμμένος μπροστὰ, παρατηροῦσε τὰ νερά, τὰ ὑποπτα παφλάσματά τους, τὶς ἀλλαγές τῶν χρωμάτων τους, ὅτι μποροῦσε νὰ φανερώσῃ τὴν παρουσίαν μιάς ἀόρατης ξέρας, ἐνός ἡ φάλου.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ δὲν μπο-

ρεῖ νὰ πῇ ἑρμὴ αὐτὴ τὴν ἀκτὴ! ἐφώναξε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Τζάκ. Ὑπάρχει κόσμος ἐκεῖ πέρα... καὶ πολὺς κόσμος μάλιστα!

Ὅλων τὰ βλέμματα γύρισαν πρὸς τὶς ἀμμουδιῆς καὶ τοὺς βράχους, ὅπου τὰ διαπεραστικὰ μάτια τοῦ Τζάκ εἶχαν ἀνακαλύψει κατοίκους καὶ πολλοὺς....

— Ἐξηγήσου, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Διακρίνεις τίποτε ἀνθρώπους... ἀγρίους ἴσως;...

Ἡ κυρία Ζερμάττ ρωτοῦσε μὲ κάποια ἀνησυχία, γιὰ τίποτα δὲν φοβόταν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀγριανθρώπους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

— Ἀποκρίσθε λοιπὸν, Τζάκ!

— Ἡσυγαστε!... ἡσυγαστε! ἐφώναξε τότε ὁ νέος. Δὲν πρόκειται περὶ ἀνθρώπων. Κι' ἀν οἱ κάτοικοι πού βλέπω, ἔχουν δυὸ πόδια, ἔχουν ὅμως καὶ φτερά.

— Τότε λοιπὸν εἶναι κουλόπατιες! εἶπε ὁ Ἑρνέστος.

— Ἡ πιγκουῖνοι, ὅπως προτιμᾷς.

— Μπορεῖ νὰ γελιέσαι, Τζάκ, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος, γιὰ αὐτὰ τὰ δυὸ εἶδη τῶν στεγανόποδων δὲν διαφέρουν πολὺ.

— Ἀς τὰ ποῦμε ὀλα πάπιες, νὰ λυθῇ ἡ διαφορὰ σας, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Κι' αὐτὲς οἱ κουλόπατιες εἶναι κ' ἀπὸ τὶς πιὸ κουτόπατιες πού ὑπάρχουν.

— Γι' αὐτὸ καμμιὰ φορὰ τὶς παίρνει κανεὶς γι' ἀνθρώπους, εἶπε χαμογελῶντας πονηρὰ ὁ Τζάκ.

— Μόνον ἀπὸ μακριὰ, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Ζερμάττ. Κι' ἀλήθεια, κυττάζετε τοὺς λαίμους τους, τριγυρισμένους ἀπὸ ἄσπρα πούπουλα, τὶς φτερωγίτες τους, πού κρέμονται σὰ χερᾶκια, τὰ ἴσια τους κεφάλια, τὰ μαῦρα τους πόδια. Ἐτσι καθὼς στέκονται στὴ γραμμὴ, θὰ τὶς ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ στρατιώτες σὲ παράταξι!... Ὑμᾶσθε, παιδιά, τὶ πληθὸς ἀπὸ τέτοιες κουλόπατιες εἶχαμε ἄλλη φορὰ στοὺς βράχους τοῦ ρεμάτος τῶν Τσακαλιῶν.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος. Κι' ἀκόμα βλέπω τὸν Τζάκ νὰ πελαγοῦν ὡς τὴ μέση καὶ νὰ ρίχνεται μ' ἓνα μαστοῦνι ἐναντίον τοῦ στρατεύματος. Ἐξῆ κουλόπατιες σκότωσε μιά μέρα μὲ μαστουνιές. Μανία πού τὸν ἔπαινε!

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Τζάκ. Ἀλλὰ τότε δὲν ἦμουν παρὰ ὀκτὼ - δέκα χρονῶν!

— Μ' ἀπὸ τότε φαινόσουν τὶ θὰ γίνῃς! ἐπρόσθεσε γελῶντας ὁ κ. Ζερμάττ. Ὅσο γιὰ τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα πούλια, πού τόσο τὰ κακομεταχειρισθήκαμε, δὲν ἄργησαν νὰ μᾶς ἀδειάσουν τὴ γωνιά, ν' ἀφήσουν τ' ἀκρογιαλιά τοῦ ὄρυον τῆς Σωτηρίας καὶ νὰ ἔλθουν νὰ καταφύγουν ἐδῶ.

Εἶτε γιὰ τὸν ἓνα λόγο, εἶτε γιὰ τὸν ἄλλο, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πιγκουῖνοι ἢ κουλόπατιες, εἶχαν ἐγκαταλεῖψαι ὁλοκληρῶς τὰ βραχάκια τοῦ ὄρυον, ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες πού ἐγκαταστάθηκαν οἱ ἀποικοὶ τοῦ Φελασενχάιμ.

Ἀκολουθώντας ὁλοένα τὴν ἀκτὴ, ἡ «Ἐλισάβετ» πέρασε πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι ἐκεῖνο μὲ τοὺς σκόπελους, μέρος καταλλήλτοτα γιὰ νὰ γίνουν μιά μέρα ἐκεῖ οἱ ἀλκυὲς τῆς ἀποικίας πού θὰ μεγάλωνε.

(Ἀ

Χίλια δυό σέ' μιά σερίδα

Οι άκτίνες κατά των... ψύλλων!

Απεδείχθη ότι οι υπέρυθρες ακτίνες είναι μοναδικές στην εξόντωση των... ψύλλων. Έν αναμονή άλλων τε των ακτίνων του θανάτου να άρχισουν την δράσιν των εις μέλλοντα πόλεμον, μπορούμεν επί του παρόντος να παρουσιάσωμεν αυτή τους την εξοντωτικήν ιδιότητα.

Ποιά είναι η ηλικία του ήλιου;

Απάντησις: 7.540 δισεκατομμύρια έτη. Αυτή η ηλικία έδόθη στον ήλιο από τους αστρονόμους. Άλλά πολύ ένδιαφέρον είναι ό τρόπος με τον οποίον εργάσθησαν αυτοί οι επιστήμονες διά να καταλήξουν σ' ένα τέτοιον άριθμόν.

Η μείωσις της μάζης που ύφίσταται κατ' έτος ό ήλιος λόγω της ακτινοβολίας του, είναι γνωστή. Γι' αυτό λοιπόν συνάγεται ότι πρό 5.660 δισεκατομμ. έτών ό ήλιος θά ήταν διπλάσιος εις όγκον από σήμερον. Προχωρώντας λοιπόν κατ' αναλογίαν, πρό 7.080 δισεκατομμυρίων έτών η μάζα του ήλιου ήταν τέσσαρες φορές μεγαλύτερη

από τη σημερινή και πρό 7.470 έτών διπλασία. Άν τώρα εξακολουθήσωμεν να κάμνωμεν τους υπολογισμούς, καθορίζοντες δηλαδή την έποχή που ό ήλιος θά έξύγιζεν έκατόν, χίλιες, έκατό χιλιάδες φορές περισσότερο από τό βάρος της σημερινής του μάζης, θά φθάσωμε σε καταπληκτικούς άριθμούς, οι όποιοι πλησιάζουν προοδευτικώς στα 7.540 δισεκατομμύρια έτη, και αυτή είναι η μεγίστη άξία που διδαι ό υπολογισμός.

Ποιός ξέρει όμως αν αυτοί οι υπολογισμοί άλληθεύουν;

Οι αγελάδες και η μουσική

Γιά να εξακριβωθί αν η μουσική επιδρά στην παραγωγή γάλακτος, ένας Άμερικανός προσέφερε δέκα από τις πιο καλές αγελάδες του να υποβληθούν σε μουσικοθεραπεία. Επί δέκα όλοκλήρους ημέρας αϊ αγελάδες άκουγαν ραδιοκοντσέρτα. Τό πρώτο κοντσέρτο ήταν τό πρωϊ κι' έπαιζε ποιμενικά κι' αϊσθηματικά κομμάτια, τό δεύτερο τό μεσημέρι με πατριωτικά μοτίβα και τό

τρίτο τό βράδυ με μουσική μοντέρνων και παλαιών χορών.

Ο καθηγητής Φεργουσον, μέλος της έπιτροπής του γάλακτος, που παρηκολούθησεν ό ίδιος τά πειράματα, πιστοποιεί ότι η μουσική αύξάνει την παραγωγήν του γάλακτος των αγελάδων κατά 20 τοίς έκατόν!

Ίδιόρρυθμα σπίτια

Τό πιο οικονομικό σπίτι ήταν άσφαλώς έκείνο του Διογένη, που κατοικούσε σ' ένα πιθάρι και σαν έχθρος των έπίπλων που ήταν, έπέταξεν άκόμη και τό κύπελλό που έπινε νερό όταν μιά μέρα σκέφτηκε πώς μπορούσε να τρώη και να πίνη μέσα στις χούφτες του!

Από τό «σπίτι-πιθάρι» του Διογένη περνούμε στο «σπίτι-μποτίλλιες». Αυτό τό σπίτι βρίσκεται σ' ένα χωριό της Νεβάντας (Ήν. Πολ. Άμερικής) κι' έχει κατασκευασθί από 13.000 μποτίλλιες κενές από μύρα και ούισκυ. Έκείνος όμως που άδειαζε όλα αυτά τά μπουκάλια δεν είναι ό ίδιοκτήτης του σπιτιού, αλλά μιά όλόκληρη συντροφιά χρυσοθηρών.

Άλλα σπίτια περίεργα είναι έκείνα των Έσκιμών, τά «ίνγκλός», που είναι φτιαγμένα από μεγάλα κομμάτια πάγου!

Ραδιοφωνικός συναγερμός

Στην τελευταίαν έκθεσι ραδιοφώνου του Λονδίνου έξετέθη ένας ραδιοφωνογράφος με δέκα όκτώ μεγάφωνα, τον όποιον παρήγγειλε μιά κυρία που κατοικεί σ' ένα άπομακρυσμένον πύργον της Σκωτίας και φοβάται τους κλέφτες.

Ο πρωτότυπος αυτός ραδιοφωνογράφος θά τοποθετηθί στην κρεββατοκάμαρά της και θά συνδέεται με τά δέκα όκτώ μεγάφωνα, που θά είναι τοποθετημένα σε διάφορα σημεία του πύργου. Επίσης άλλα σύρματα του ίδιόρρυθμου αυτού μηχανήματος θά συνδέωνται με τις πόρτες και τά παράθυρα του κτιρίου, κι' έτσι, με την παραμικρή έπαφή, τά μεγάφωνα θά «γαυγίζουν» σαν σκυλιά και θά φωνάζουν: «Γιωργό, δός μου τό πιστόλι! Θωμά, τηλεφώνησε στην άστυνομία!».

ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ ΜΟΥΣΙΚΗΝ ΑΙΣΘΗΣΙ;

Τό σκυλάκι με έξαιρετική εύχαρίστησι άκούει μιά πλάκα γραμμοφώνου.

Κάποτε είχαμε σπίτι μου μιά μικρή συναυλία. Ένας φίλος μάς διέκοψε φέροντας ένα δώρο παράξενο: Μιά γάτα της Άγκύρας μεγάλη και πολύ ώραία! Ήξερε πως είχα ιδιαίτερη προτίμησι σε τέτοιου είδους γάτες και γι' αυτό δεν έδίστασε να μου την κουβάληση από πολύ μακριά, από τη Σμύρνη ως τό Βερολίνο. Μόλις όμως ζήτησα να την χαϊδέψω άγριεψε και θέλησε να δοκιμάσει στο δέρμα των χεριών μου τά γαμψά της νύχια. Καμιά μου προσπάθεια, καμιά μου γλυκόλογο δεν μπορούσε να την ήσυχάση. Με πολλή μου πίκρα άπεφάσισα να άρνηθώ τό δώρο αυτό, όσο κι' αν μ' άρεσε. Ο γνωστός μου βαρέθηκε τις διαδικασίες με τί γάτα κι' άρχισε να τραβά στο βιολί του σιγά-σιγά μερικές δοξαριές από τό τραγούδι της Σολωάιγκ του Πέρ Γκύντ. Συγχρόνως μου λέγει: «Μά θέλεις να γίνης θηριοδασατής ή θέλεις να σου βγάλη τά μάτια καμμιά φορά;». Η μουνα άπελπισμένη. Η γάτα ήτανε τόσο ώραία! Μά ξαφνικά συνέβη κάτι άναπάντεχο. Τό βιολί του συνοδού μου δυνάμωσε τους τόνους. Παρατήρησα ξαφνικά πως η γάτα άφουγκραζότανε, έπειτα πήδησε

από τό άνοιχτό πανεράκι, μέσα στο όποιον την έφερε ό γνωστός μου κύριος, και κάθησε σαν ένα κομποτέγνημα από πορσελάνη μπροστά στον παίζοντα.

Όλόκληρη ή ύπαρξι του ζώου άλλαξε. Άρχισε σιγά σιγά να μισουρίζει, ήλθεν έπειτα κοντά μου χωρίς έπιφύλαξι και με χάιδευε στα πόδια με την καμπουριασμένη του ράχι. Με τον τρόπο αυτό κλείσαμε τη φιλία μας. Η γάτα ήτανε φανερό πως έπηρεάστηκε από τη μουσική. Ήθελε ν' άπολαύσει τους ήχους και τό έκανε με όλη της την καρδιά. Ρουθούνιζε, κυλιόνταν με φανερή ήδονή πάνω στο χαλί και μ' έβλεπε με ώνειρεμένο βλέμμα, που ποτέ δεν είδα σε άνθρωπο. Δυνατοί τόνοι της άρεσαν και πολύ. Άφουγκράζονταν, ήσυχά-δμως και χωρίς έκδηλώσεις ιδιαίτερας χαράς.

Η γάτα αυτή δεν ήτανε μόνη με την άγάπη της προς τη μουσική. Πολλά ζώα, που κάθε μέρα βλέπουμε ή που έχουμε στο σπίτι μας, είναι φίλοι της μουσικής. Φυσικά θά την αισθάνωνται κατ' άλλον τρόπον από ό,τι την αισθάνεται ό άνθρωπος. Δεν μπορούν να σκεφθούν μουσικά, παρά έπηρεάζονται

από τον ήχο και από τον ρυθμό. Όποιος έχει καιρό και όρεξι μπορεί να κάνη πολύ ένδιαφέρουσες παρατηρήσεις. Μόνο δεν πρέπει να έξαναγκάζη κανείς τά ζώα. Είναι πιο ώραίο να τά αφήνη έλεύθερα στην έκδήλωσι τους αυτή. Δεν χρειαζόμαστε να πάμε μακριά για να κάνουμε τέτοια πειράματα. Τό σκυλί μας μπορεί να μάς χρησιμεύση και να μάς δώση δείγματα της άγάπης του προς τη μουσική. Μόλις του παραθέσουμε λοιπόν μουσική—γι' αυτό είναι πιο ένδεδειγμένοι οι ήχοι του φλάουτου, του βιολιού και του πιάνου—άρχίζει και αυτό τό μουσικό του ρεσιτάλ. Άρχίζει πρώτα με ένα έλαφρό ούρλιασμα, τό όποιο μεγαλώνει σιγά σιγά και γίνεται παράπονο. Σε μερικά μάλιστα σκυλιά παρουσιάζονται και μέρη με διάφορα ύψη τόνων, όπως στις χρωματικές σοπράνο, τρίλλιες, λαρυγγισμοί και τά παρόμοια. Τά σκυλιά «τραγουδούν» σεδόν πάντα στους πιο ψηλούς τόνους, πολλά στέκουν στη μέση του δωματίου ή πλάι σ' έκείνον που παίζει τό όργανο, σαν να ήτανε περήφανα για τη συμβολή τους στο κοντσέρτο αυτό. Φυσικά μένει άνιγμα τό τι αισθάνονται στη μουσική και σε τί διαφέρει τό αίσθημά τους τό μουσικό από τό αίσθημα των ανθρώπων.

Σ' ένα έρώτημα όμως μπορούμε με βεβαιότητα να άπαντήσωμε. Γιατί ούρλιάζουν τά σκυλιά στη μουσική; Τους είναι οι ήχοι εύχάριστοι ή δυσάρεστοι;

Είναι έξακριβωμένο ότι τά σκυλιά συγκινούνται σε μακρόσυρτες μελωδίες πολύ δυνατά. Έχουν πιο όξεια άκοή από τον άνθρωπο, γι' αυτό και συγκινούνται πολύ στους ύψηλους τόνους. Άν ήτανε όμως ή μουσική για τά σκυλιά δυσάρεστη, θά προσπαθούσαν να φύγουν ή να κρυφτούν. Σε μουσική πνευστών οργάνων ή τυμπάνων δείχνουν οι σκύλοι φανερά την άποστροφήν των, ρίχνουν φοβισμένα βλέμματα και χώνουν την ούρά ανάμεσα στα σκέλια ή και φεύγουν τρέχοντας. Τό ούρλιασμα τουναντίον και «τό τραγουδί τους» σαν άκούν τους ήχους που τους άρέσουν δεν είναι διαμαρτυρία, παρά μιά κατάσταση συγκινήσεως. Ίσως να προέρχεται και από μιά όρμη μιμήσεως. Υπάρχουν μάλιστα σκυλιά, που μπορούν να κρατήσουν μικρές μελωδίες στην μνήμη τους και να τις άναγνωρίζουν όπως τά σινιάλα της σφυρήκτρας του κυρίου των. Λένε μάλιστα, πως μπορούν να θεραπεύσουν και άρρωστα ζώα με μουσική. Στην Όλλανδία έκαμαν πειράματα με άγριεμένες αγελάδες, που είναι πολύ ένδιαφέροντα. Έπαιξαν στα ζώα μιά τρυφερή μουσική. Άμέσως παρουσιάσθηκε έλάττωσι της άγριότητας των και έπειτα από λίγον καιρόν ήσύχασαν τελείως. Μάλιστα και τό γάλα έτρεχε πιο άφθονο από τη μουσική ένέργεια.

Σ. Καρ.

Ένθουσιασμένος από τη μουσική του φλάουτου κυλιέται ό γάτος και μισουρίζει από εύχαρίστησι.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ

1.—Τό σφουγγάρι είναι ένα ζών-φυτόν που ζή στον πυθμένα της θαλάσσης. Ο σκελετός του, από ύλην ευλύγιστον, την κοπογίνη, είναι διακλαδωμένος και διάτρητος από κοιλότητες και αυλάκια όλων των σχημάτων μέσα στις όποιες προφυλάσσονται αϊ ζωσαι ούσιαι.

★

2.—Τά σφουγγάρια διαθέτουν ένα είδος ποδιών τά όποια τους επιτρέπουν να προσκολλώνται πάνω στα βράχια. Έχουν σχήμα σφαίρας ή κυπέλλου και είναι χρώματος, γενικώς, σκούρου καφέ.

★

3.—Τά σφουγγάρια βρίσκονται εις όλας τας θαλάσσας της ύδρογειου. Από παλαιωτάτων χρόνων φαρμαεύονται στη Μεσόγειο Θάλασσα, ή όποια άνέκαθεν προμηθεύει περισσότερα από τά μισά σφουγγάρια που χρησιμοποιούνται σ' όλο τον κόσμο.

★

4.—Άλλοτε τό ψάρεμα των σφουγγαριών γινόταν από τους «βουτηχτάς». Οι βουτηχτάι αυτοί ήσαν έφωδιασμένοι μ' ένα μαχαίρι κι' ένα σασκί, βουτούσαν στο βάθος της θαλάσσης όπου παρέμεναν περί τά δύο λεπτά.

5.—Σήμερα τά σφουγγάρια φαρμαεύονται με άλιευτικά δίχτυα, που άποξέουν τον πυθμένα της θαλάσσης. Τά δίχτυα όμως αυτά έχουν τό μειονέκτημα να μη μπορούν ν' άνασύρουν μεγάλο άριθμό σφουγγαριών. Φαρμαεύονται άκόμη και με δύτες όταν τά νερά δεν είναι πολύ βαθεία.

★

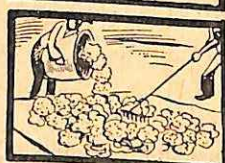
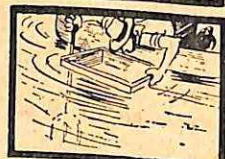
6.—Οι σφουγγαράδες χρησιμοποιοούν την τρίαινα και τον νεροκαθρέφτη. Ο νεροκαθρέφτης συνίσταται από ένα κουτί του όποιου ό πάτος είναι από ειδικό γυαλί. Χάρη στο μηχανήμα αυτό, ό σφουγγαράς διακρίνει τον πυθμένα.

★

7.—Μόλις τά σφουγγάρια μεταφερθούν στη ξηρά τ' αφήνουν να φθαρούν στον άέρα, μετά τά καθαρέχουν με άφθονο νερό για ν' άπαλλάξουν από τό μαύρο γλοιώδες υγρό που περιέχουν. Τά ξηραίνουν μετά στον ήλιο και άποστέλλονται στη βιομηχανία.

★

8.—Ξαναπλύνονται έκ νέου και πατιώνται για ν' άπαλλάξη ό σκελετός τους άπ' όλας τας όργανικές ή άσβεστώδεις ούσιαι. Μετά λευκαίνονται με ειδικήν άλυσίβαν, φαρμαύονται κανονικά και τέλος πουλιούνται στους καταναλωτάς.

Σπαδοκεφαλιές

Τετράγωνον

Στά τετραγωνίδια του σχήματος, να τοποθετήσετε τα κατάλληλα γράμματα, ώστε να σχηματισθούν οριζοντίως και καθεώς λέξεις, με την ακόλουθη σημασία:

- 1) Νῆσος του Αιγαίου.
 - 2) Θεά του Ολύμπου (αίτ.).
 - 3) Μέρος του τσαμπιού του σταφυλίου.
 - 4) Βασιλεύς.
- Οι ζητούμενες λέξεις είναι τετρασύλλαβες.

Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 7 = Βασιλεύς Όμηρος.
5 4 3 1 4 1 = Αρχαία πόλις της Μ. Ασίας.
7 1 5 6 7 = Τροφή των ζώων.
3 6 4 2 1 7 = Πεδιάς.
2 1 3 6 7 = Τάφος.
3 4 5 1 = Κράτος της Ασίας.
6 3 1 = Μέτρον βάρους.

Γ. ΜΑΜΑΛΗΣ

Ανατονισμός

Αν τον τόνο κατεβάσης Στης Φοινίκης μία πόλι
Εν τῷ ἄμα θε να φτιάσης
Κάτι που τὸ τρῶνε ὄλοι.

Γ. Γ. ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΚΟΣ

Ερωτήσεις

1. Ποιά πόλις καίγεται;
2. Ποιὸς ποταμὸς πίνεται;
3. Ποιά πόλις βρίσκεται μέσα στο λόγο;
4. Ποιά πόλις είναι καλὰ στην υγεία της.

Χ. Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

Πρόβλημα

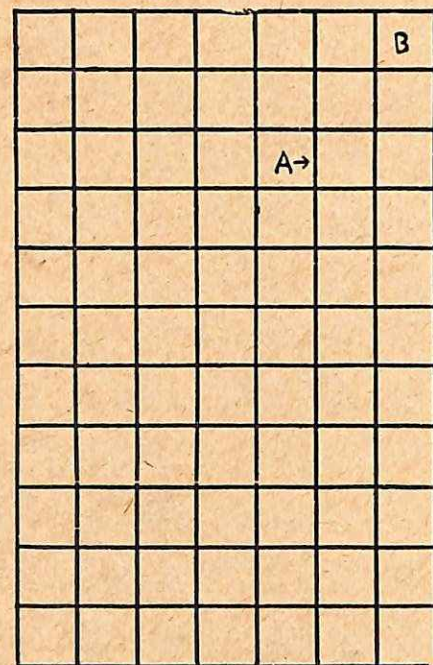
Στὸν ἔρανο τῆς τάξεώς τους γιὰ τὴν πολεμικὴ ἀεροπορία ὁ Ἀνδρέας ἔφερε 12 δραχμές, ὁ Γιάννης ἔφερε τριπλάσια ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε δώσει ὁ Θανάσης καὶ ὁ Ἀλέκος τὰ 4/5 τῶν δῶσαν ἔδωσαν ὁ Βαγγέλης. Ὁ Βαγγέλης καὶ ὁ Θανάσης ἔδωσαν ἴσα χρήματα. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Βαγγέλης μαζί ἔφεραν διπλάσια ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα.

Πόσα χρήματα προσέφερε ὁ καθένας;

Ε. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

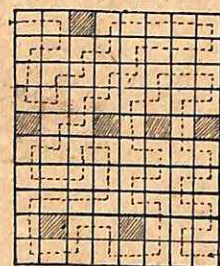
ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Θὰ ἀρχίσετε ἀπὸ τὸ Α καὶ ἀφοῦ περάσετε ἀπ' ὅλα τὰ τετραγωνίδια θὰ φθάσετε στὸ Β.

Ἀπαγορεύεται νὰ περάσετε δύο φορές ἀπ' τὸ ἴδιο τετραγωνίδιο καὶ νὰ διασταυρώσετε τὴν πορεία σας, ἢ ὁποία θὰ ἀρχίσῃ — τὸ σημειώνουμε γιὰ εὐκολία σας — ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι τοῦ βέλους Α.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 25ου ΦΥΛΛΟΥ

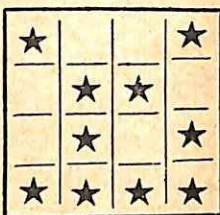
Παραπλεύρως βλέπετε τὴν λύσιν τοῦ λαβυρίνθου.
Ο κ τ ὡ γ ρ α μ μ ές : Ἀφαιρέσατε ὁ κ τ ὡ γραμμές, ὥστε νὰ μείνῃ τὸ ἑξωτερικὸ μεγάλο τετράγωνο καὶ τὸ κεντρικὸ μικρό.
Τετράγωνον : Ἄλως, λάβω, ἀβελ, σάβι.
Ἀκροστιχίς : Μελομένη (Μήλος), Ἐλδέτις, Λάρις, Πρόσδελος.
Κρυπτογραφικόν : Καποδίστριας, Ἀραράτ, Ἰκαρία, Ρόδος, Ὀρος, Δάτις, Κάπρος, Πάτραι.
Τρίγωνον : Βοῦς, οὐς, ὄς, ε.
Αἰνίγμα : Ἀναπαράδῃ (ἀνά-παρά-διά), Μεσοστιχίς : Λεωνίδας (Σόλων, Ἀρτέμις, Ἀρῶμα, Ἰωάννης, Ἀεῖός, Ρόδος, Κανάρη, Ἰάσαν).
Σιδηρόδρομος : Κατοίκες, σκυλιά, ἀνιά, ἀγγελίδες.
Τρίγωνον : Φωτιά—ῶνια—τίς—ἰα—α. Φωνηεντόλιπον : Ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, ἀγαπᾷ καὶ τὸν νοικοκύρη.
Αἰνίγμα : Αἰγαῖον (αἰγᾶ-τον) — μῆλο-Μήλος.

Οι ἀστερίσκοι

Στὸ σχῆμα βλέπετε δέκα ἑξή τετράγωνα καὶ δέκα ἀστερίσκους.

Τὸ πρόβλημα — οὔτε ἀπλό, οὔτε πολὺ δύσκολο — εἶναι τὸ ἑξῆς:

Νὰ ἀλλάξετε τὰς θέσεις τῶν ἀστερίσκων καὶ νὰ τοὺς τοποθετήσετε στὰ κατάλληλα τετράγωνα, ὥστε στὶς ὀριζόντιες, τίς κάθετες καὶ τίς διαγώνιες γραμμὲς τῶν τετραγωνιδίων (κάθε γραμμὴ ἔχει 4 τετραγωνίδια), νὰ εὐρίσκειται πάντοτε ζυγὸς ἀριθμὸς ἀστερίσκων (2, 4).

Αἰνίγμα

Φεῖδι τρομερὸ τῆς ζούγκλας
ἂν ἀλλάξῃς ἓνα γράμμα,
ζῶο ἡμερο καὶ πρῶο
θὰ προβάλλῃ ἐν τῷ ἄμα.

Τ. Π. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Πελοποννήσου.

- 1) Πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ κράτους,
- 2) Νησιωτικὸν κράτος τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς,
- 3) Θρεπτικὴ τροφή,
- 4) Εὐγενὲς ζῶον,
- 5) Ὀρος τῆς Ἑλλάδος,
- 6) Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ.

Α. Π. ΓΚΟΦΑΣ

Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρῶην ἀρχηγὸν χώρας, ἢ ὁποία ἠνώθη ἐσχάτως μετὰ τῆς Γερμανίας.

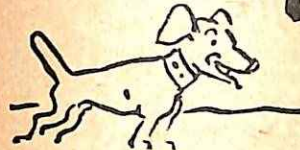
- 1) Πόλις τῆς Θεσσαλίας,
- 2) Ἐκεῖνος ποὺ ἀρπάζει,
- 3) Κάτοπρον,
- 4) Κοντὸς ἄνθρωπος,
- 5) Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας,
- 6) Εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἐπιλοχίου καὶ κατώτερος τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ.

Σ. Π. ΓΟΥΡΜΟΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΕΛΜΟΝΤΑΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

Παρακαλοῦνται ὅσοι στέλλουν σταυρόλεξα καὶ πνευματικὰ ἀσκήσεις, νὰ γράφουν καθαρά ἀπὸ τὴ μὴ μόνον μεριά τοῦ χαρτιοῦ. Τὴν λύσιν νὰ τὴν σημειώσουν κάτω ἢ δίπλα στὴν ἀσκήσιν καὶ ἐπάνω στὸ σταυρόλεξο, μὲ μολύβι.

Λίγη εὐθυμία

Κατὰ λάθος!

Ὁ Γιάννης, ἐπιστρέφοντας ἓνα βράδυ σπῆτι τοῦ, ἄκουσε φωνὲς ποὺ καλοῦσαν εἰς βοήθειαν. Πλησίασε στὸ σκοτεινὸ κι' ἐρημικὸ μέρος τοῦ δρόμου καὶ εἶδε ἓναν σωματώδη ἄγνωστο ἄνδρα νὰ κτυπᾷ ἓναν ἄλλον μικροφτιαγμένον.

— Ἀφῆσέ τον γιὰ μένα! φώναξε ὁ Γιάννης στὸ μικροφτιαγμένον. Θὰ τοῦ δείξω ἐγώ.

Καὶ μὲ μιὰ γερὴ γροθιά ποὺ τοῦ δῶσε στὸ σάγονι, ὁ σωματώδης ἄνδρας ἔσπληθηκε φαρδὺς — πλατὺς στὸ λιθόστρωτο.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἄλλος, ἀφοῦ τὸν τράβηξε παράμερα. Νά! Πάρε καὶ σὺ μερίδιο ἀπὸ τὰ λεφτὰ ποὺ βρῆκα στὸ πορτοφόλι ποὺ τοῦ κλεψα! Καὶ τοῦ δῶσε ἓνα ἑκατοστάρικο...

Ἄνω ποταμῶν!

Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ λεωφορείου σταμάτησε μπρὸς ἓνα ὄρθιο ἐπιβάτη, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰ δυὸ χέρια προτεταμένα καὶ ἀκίνητα.

— Τὸ εἰσητήριό σας, κύριε, τοῦ εἶπε.

— Πάρε μόνος σου λεφτὰ ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ κόψε μου εἰσητήριο, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπιβάτης ἔχοντας τὸ βλέμμα στυλωμένο στὰ χέρια του.

— ἔχετε ἀκαμψία τῶν ἄκρων κύριε; ρώτησε παραξευμενένος ὁ εἰσπράκτωρ.

— Ὁχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος, ἀλλὰ φοβάμαι μὴ χάσω τὰ μέτρα τοῦ τζαμιοῦ ποὺ πηγαίνω ν' ἀγοράσω...

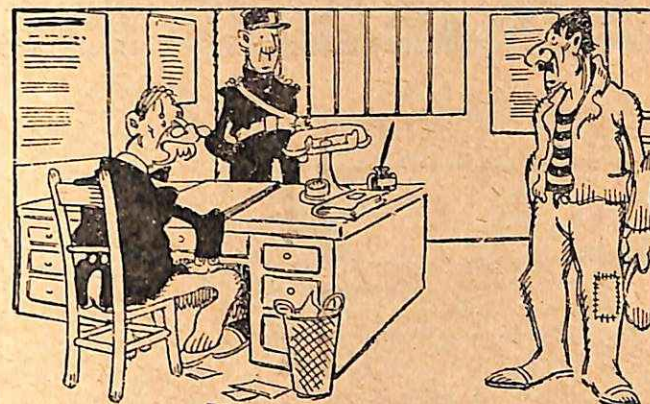
Τίποτε...

Ἐνας Σκωτσέζος γαιοκτήμιον ἐπεσκέψθη τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἐξυπνάδα τῶν μαθητῶν μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐρώτησι:

— Ποῖο παιδί ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ τὴν ἐννοία τῆς λέξεως «τίποτε»;

— Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ δισταγμοῦ σηκώθηκε ἓνα παιδάκι καὶ τοῦ ἀπάντησε: — Τίποτε εἶναι, κύριε, ἐκεῖνο ποὺ μοῦ δώσατε προχθὲς ὅταν μὲ βάλατε νὰ σᾶς κρατήσω τὸ ἄλογο!...

ΔΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΗΣ....

— Κατηγορεῖσαι ὅτι ἀφήρεσαι ἓνα ἀρνὶ δέκα ὀκάδων. Τί ἔχεις νὰ ἀπαντήσης;

— Ὅτι τὸ ἀρνὶ ἦταν 9 ὀκάδες καὶ 350 δράμια!

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Δὲν ἔτυχε νὰ κυνηγήσετε ποτὲ θηρία τῆς ζούγκλας; Ὁχι; Γιατί; Ἐπειδὴ, λέει, δὲν ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα θηρία ἀνήμερα; Μὰ ὄχι! Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστὸ. Τὰ θηρία στὴν Ἑλλάδα ἀφθονοῦν. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου λ. χ. περιπατοῦν ἑκάστην μεσημβρίαν 180 ἐλέφαντες μετὰ τῶν τέκνων τῶν. Εἰς τὰς ὑπαρεῖας τῶν Τζουμέρκων περιφέρονται, ἐξ ἄλλου, ἀδέσποτοι, ὅταν τὸ φεγγάρι εἶναι γεμᾶτο, 222 λέοντες.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν θεσσαλικὸν κάμπον εἶναι σὺνηθες τὸ θέαμα αἰμοδιψῶν τίγρεων, βαδίζουσῶν κατὰ τετράδας, μὲ τὸ ἡθικὸν ἀναπτερωμένον.

Δὲν δικαιολογεῖσθε λοιπὸν ἀρκούντως ἰσχυρίζομενοι ὅτι τὰ ἀνήμερα θηρία σπανίζουν ἐν Ἑλλάδι. Καὶ ὅσο εἶναι καιρὸς — καὶ εὐτυχῶς εἶναι — προσπαθήσατε νὰ φονεύσετε μερικὰ μεγαθήρια ἢ καὶ ἀπλῶς αἰμοθόρα θηρία, διὰ νὰ γίνετε ἀνδρείοι καὶ νὰ ἀποκτήσετε φήμην καλῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ κρίνομεν σκόπιμον νὰ σᾶς δώσωμεν μερικὰς πολυτίμους συμβουλὰς. Διότι τὰ ὅσα διαβάσετε εἰς τὰ μυθιστορήματα τῆς ζούγκλας καὶ εἰς τὰς κυνηγετικὰς περιπετείας εἶναι ἀνακριβῆ. Διότι ἡ ἐποχὴ τῆς πυρίτιδος παρήλθεν ἀνεπιστρέπτει. Εἰς τὸν αἰῶνά μας τὸ κυνήγι ἔχει γίνῃ πνευματική πλέον ἀπασχόλησις.

Τὰ θηρία πιάνονται καὶ φονεύονται μὲ τὸ μυαλὸ καὶ ὄχι μὲ τὴν βάρβαρον δύναμιν τοῦ πυροβόλου ὅπλου. Καὶ ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸν λέοντα. Τὸ ἰσχυρὸν αὐτὸ τετράπουν ἔχει, ὡς γνωστόν, τὴν μακρίαν νὰ θεωρηταί ἀρχὸν τῶν ζώων. Γιὰ νὰ τὸν συλλάβετε λοιπὸν πρέπει νὰ ἐκμεταλλευθῇτε αὐτὴν τὴν λόξιν.

Μεταβαίνετε, ὅθεν, εἰς τὰ ὄρη Τζουμέρκων μέσῳ Κοπρίνης καὶ συναντᾶτε ἓνα λέοντα. Αὐτὸς, ἅμα τῇ ἐμφάνεισί σας, θὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του διὰ νὰ σᾶς χάψῃ. Ἐσεῖς ὅμως τότε θὰ τοῦ πῆτε: — Χαῖρε ἀρχὸν τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐτοῖς συνδέεσθε φιλικῶς, τὸν καλεῖτε εἰς γεῦμα καὶ ἐκεῖ τὸν συλλαμβάνετε καὶ τὸν στέλλετε εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον τοῦ Βερολίνου.

Τὸ κυνήγι τῶν ἐλεφάντων εἶναι δυσκολώτερον. Διότι οἱ ἐλέφαντες ἔχουν ἄριστον μνημονικόν. Τὶ κάνουμε λοιπὸν γιὰ νὰ τοὺς πιάσουμε; Κάνουμε μίαν πανουργίαν, τὴν ἑξῆς:

Παρατάσσομεν ἔμπροσθεν τοῦ παχυδέρμου πέντε κίθωτια αὐγά, τὰ ὁποῖα ἔχουν, ὡς γνωστόν, τὴν ιδιότητα νὰ προκαλοῦν τὸν γέλωτα. Ὁ ἐλέφας λοιπὸν θὰ ἀρχίσῃ νὰ γελᾷ καὶ τότε γελᾶτε καὶ σῖς. Ὁ

Καθαρό!

Ἐνα παιδάκι μῆκε σὲ ἓνα κατάστημα ἀνδρικῶν εἰδῶν καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα κολλάρο μαλακό.

— Δηλαδή, ἐννοεῖς ἓνα κολλάρο ἀνδρικό; ρώτησε τὸν μικρὸν πελάτη ὁ ὑπάλληλος.

Καὶ δείχνοντας τὸ κολλάρο ποὺ φοροῦσε ἐπρόσθεσε:

— Ἐνα τέτοιο κολλάρο;

Τὸ παιδάκι παρετήρησε προσεκτικὰ τὸ κολλάρο τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τοῦ ἀπήντησε:

— Ὁχι τέτοιο... Θέλω ἓνα καθαρὸ κολλάρο.

στερα—ἔδω εἶναι ἡ πανουργία—παίρνετε ἓνα σχοινί, πλησιάζετε τὸ ζῶον καὶ τὸ δένετε. Ἄν σᾶς ἐρωτήσῃ γιατί τὸ δένετε, νὰ κάνετε τὸν τρελλὸ καὶ νὰ πῆτε: «Γιὰ ἀστεῖο σὰ δένω». Ἐσεῖς ὅμως, ὡς εἶναι εὐνόητον, θὰ τὸν δένετε στὰ σοβαρά καὶ θὰ τὸν μεταφέρετε ἐπὶ φορτηγίδος εἰς τὴν Γῆν τοῦ Πυρός.

Καὶ φθάνομεν εἰς τὰς τίγρεις τῆς Θεσσαλίας. Εἶναι ἀγριώτεροι καὶ ἐκείνων τῆς Βεγγάλης καὶ τῆς Κεϋλάνης καὶ διὰ τοῦτο χρειάζεται συνείσκι καὶ ἀποφασιστικότης.

Εἰς τὴν τίγριν τὸ πᾶν εἶναι νὰ τῆς πάρτε τὸν ἀέρα. Εἶναι αὐτὴ ἀγρία; Γίνετε ἀγριώτεροι. Γίνεται αὐτὴ ἀπειλητική; Ἀπειλήσατε καὶ σῖς, κινώντας τὸ δάκτυλο. Τρίξατε δυνάτωτερα τὰ ἰδικὰ σας. Ἐν ὀλίγοις ἀποδείξετε ὅτι εἰσθε ἀποφασισμένος νὰ τὴν καταπονήσετε—εἰς περίπτωσιν ποὺ θὰ ἔλθετε στὰ χέρια.

Ὅταν γίνοντο ὅλα αὐτὰ, ἡ τίγρις θὰ γίνῃ σκεπτική. Θὰ λάθῃ στάσιν ἀνθρώπου λούοντος σταυρόλεξον. Μόλις λοιπὸν δῇτε αὐτὰ τὰ πράγματα, πλησιάζετε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκπέμποντας ἀστραπάς, βάζετε ἓνα φίμωτρο στὸ στόμα τῆς τίγρεως καὶ γίνεσθε πλέον ἰδιοκτήτης τῆς.

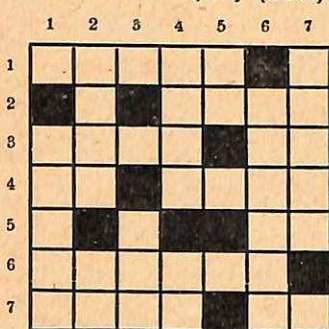
Ὁ εἰδικὸς

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Σταυρόλεξο

Οριζοντίως:

1. Περιήγησης "Αγγλος φιλέλληνας ποιητής, του οποίου η κάθοδος εις την Ελλάδα και ο θάνατός του κατά τον απελευθερωτικό αγώνα ενίσχυσαν το υπέρ της χώρας μας εθνικό ρεύμα όλων των λαών.
2. Έσωσε τους Έθραίους εκ της πείνης ριφθέν εκ του ούρανο.
3. Έν χρησει ξενική λέξις, η οποία δηλοῖ τὸν μόνον εκτελεστήν (εις τὸν χορὸν, τὴν μουσικὴν κλπ.). — Αριθμητικόν.
4. Προτρεπτικόν. — Είναι η Δῆλος (δημ.).
5. Ἀρθρον (πληθ.).
6. Ὁ φόβος πού καταλαμβάνει τὸ πλῆθος (δοτ.).

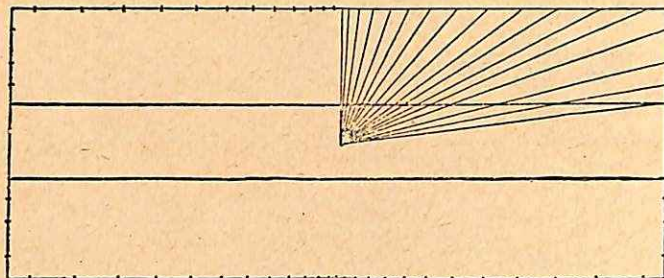
7. Λέγεται ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι συνεχής. — Θεότης τοῦ ἡλίου.

Καθ' ὅτι:

1. Σκεπάζουν μ' αὐτὴ οἱ γυναῖκες, τὸ πρόσωπο, τὸ κεφάλι ἢ καὶ τὸ λαιμό τους.
2. Ὁ στενότερος συγγενὴς τοῦ ἀνθρώπου (ἀρσ.). — Τὰ ἀρχικὰ ἐθνικὰ εὐρεγέτου καὶ ἰδίως τοῦ στόλου (ἀντιστρόφως λαμβανόμενα).
3. Ὅχι κάτω.
4. Ἀψητό (καθ.). — Τὰ δυὸ πρῶτα γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
5. Δεικτικόν (δημ.).
6. Ἐνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν ἐπὶ τῶν Ὁμήρου.
7. Κράτος τῆς Β. Δ. Εὐρώπης.

Ε. Ι. ΚΟΥΝΟΥΠΑΣ

ΤΑ ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Παίρνετε ένα φύλλο χαρτιοῦ, μιὰ ρίγα καὶ ἕνα μολύβι καὶ σχεδιάζετε τὸ σχῆμα πού βλέπετε παραπάνω.

Τὸ σχῆμα αὐτὸ παρουσιάζει ἕνα ὀρθογώνιον, πού κόβεται ἀπὸ δύο παράλληλες γραμμές. Καὶ αὐτὲς οἱ παράλληλες γραμμές εἶναι παράλληλες καὶ μετὰ τις μεγαλύτερες πλευρὲς τοῦ ὀρθογωνίου.

Ἐπειτα μετὰ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἀκρίβεια — γιὰ νὰ ἐπιτύχη καλύτερα τὸ παίγνιδι — ἐνώνετε μετὰ εὐθεῖες γραμμές (χρησιμοποιοῦντες τὴ ρίγα), τὴν τελεία τοῦ κέντρου (αὐτὴν πού βρίσκεται ἀνάμεσα στὶς δύο παράλληλες γραμμές) μετὰ κάθε μία ἀπὸ τὶς τελείες πού ὑπάρχουν στὶς μεγαλύτερες καὶ στὶς μικρότερες πλευρὲς τοῦ ὀρθογωνίου. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἔχει ἤδη γίνῃ στὸ σχῆμα κατὰ τὸ δν τέταρτον. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ συνεχίσετε μετὰ τὴν ἴδια ἀκρίβεια.

Ὅταν ἐνωθοῦν ὅλες οἱ τελείες μετὰ τὴν τελεία τοῦ κέντρου, θὰ δῆτε κατὰπληκτος τὸ ἐξῆς περίεργο στὶς δύο παράλληλες γραμμές πού βρίσκονται μέσα στὸ ὀρθογώνιο:

Οἱ δύο αὐτὲς παράλληλες παύουν νὰ εἶναι εὐθεῖες καὶ γίνονται καμπύλες!

Εἶναι ἕνα ὀπτικὸ παίγνιδισμα ἢ καλύτερα μιὰ ὀπτικὴ ἀπάτη.

Δὲν σὰς φαίνεται περίεργο;

Καὶ τὸ καταπληκτικότερο εἶναι ὅτι καμμιά ἐπιστημονικὴ θεωρία δὲν κατάρθωσε νὰ ἐξηγήσῃ — ὅπως λέγεται — τὸν λόγον γιὰ τὸν ὅποιον οἱ δύο εὐθεῖες γραμμές, ἐνῶ εἶναι ἀσφαλῶς εὐθεῖες, γίνονται καμπύλες...

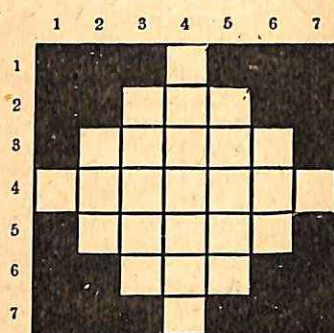
Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Οριζοντίως: 1 παραμερίζω, 2 ἐτήσιος, 3 μί, 4 ἄρ-βόλι, 5 Λώτ — ἀρακάς, 6 Ἡρα — Μόζαρτ, 7 ΨΑ — ἄδω — νό, 8 πόζα — δάς, 9 σχάρα — αἶξ, 10 πρόνοις, 11 Ἀσία — Σία. Καθ' ὅτι: 1 περιλήψις, 2 ΑΤ — ὦρα — Χ.Π., 3 ρήματα — παρά, 4 Ἀσία — ἄρος, 5 μί — ραμαζάνι, 6 Ε.Ο.Ν. — ρόδα — ΟΑ, 7 ΡΣ — βάζω — αἶ, 8 ρόκα — Δίας, 9 Λάρναξ, 10 ὦν — ἰστός — ἴα.

Σταυρόλεξο

Οριζοντίως:

1. Σύμφωνον.
2. Ἀντωνυμία (δημοτικὴ).
3. Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Νοτίου Ἰταλίας — ἀποικία ἑλληνικὴ — ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας καὶ ἰσχυροτέρας ἑλληνικὰς πόλεις. Ὑφίσταται καὶ σήμερον εἰς τὸν μυχὸν ὁμωνύμου κόλπου (60 χιλιάδες κάτοικοι).
4. Τὸ ὄνομα τῆς εἶναι συνδεμένου μετὰ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα καὶ λαμπρότερα κατωρθώματα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ εἰδικῶς τοῦ ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. — Ἐκεῖ ἐσώθη ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων.

5. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει πολλὰς γνώσεις.
6. Ἀντωνυμία.
7. Τὸ αὐτὸ μετὰ τὸ ἕνα ὀριζοντίως.

Καθ' ὅτι:

1. Σύμφωνον.
2. Ἀρθρον (αἰτ. πληθ.).
3. Δημιουργεῖται ἀπὸ τὰ κύματα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἄτακτα στοιχεῖα εἰς τὰ ἀναρχοῦμενα Κράτη.
4. Ἀργυραμοιβός (δημ.).
5. Νῆσος τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου πελάγους, παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Μ. Ἀσίας, ἐνωθεῖσα μετὰ τῆς Ἑλλάδος κατ'ὅπιν ἀγώνων.
6. Τὸ αὐτὸ μετὰ τὸ ὀριζοντίως (ἀνορθογράφως).
7. Τὸ αὐτὸ μετὰ τὸ 7 καθ' ὅτι.

Γ. Κ. ΚΑΝΤΙΑΝΗΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΣΤΙΒΟΥ ΒΟΡΡΑ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ

ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΙΒΟΥ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς προπαραελθούσης Κυριακῆς συνεχίσθησαν καὶ ἔληξαν οἱ ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες στίβου τῶν Ὑποδιοικήσεων Βορρᾶ καὶ Νότου.

Οἱ ἀγῶνες στεφθέντες ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἐτελέσθησαν μετὰ πλουσιωτάτην συμμετοχὴν ἀθλητῶν, ἐσημειώθησαν δὲ ἱκανοποιητικώταται ἐπιδόσεις.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὰ ὀνόματα τῶν προκριθέντων ἀθλητῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου.

Κατηγορία παιδων

Τρίαθλον: Σφαιροβολία, Ἄλμα εἰς μῆκος, Δρόμος 50 μέτρων. 1ος) Ραγκανασόπουλος 1ος Ὑποτομέως, 2ος) Μιχαηλίδης 1ος Ὑποτομέως, 3ος) Καρακάκης 3ος Ὑποτομέως.

Κατηγορία ἐφήβων

Δρόμος 100 μέτρων: 1ος) Ἀδαμόπουλος Χρῆστ. 4ος Ὑποτομέως, 2ος) Παπᾶς Στ. 3ος Ὑποτομέως, 3ος) Βαλῆς Νικ. 2ος Ὑποτομέως.

Δρόμος 200 μέτρων: 1ος) Ἰωάννου Κ. 2ος Ὑποτομέως, 2ος) Σουρῆς Παν. 1ος Ὑποτομέως, 3ος) Σπαῆς Ἀθαν. 4ος Ὑποτομέως.

Δρόμος 400 μέτρων: 1ος) Περόνης Κρασ. 2ος Ὑποτομέως, 2ος) Τσαπόπουλος Θεόδ. 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Κυπρίδης Π. 1ος Ὑποτομέως.

Ἄλμα εἰς ὕψος: 1ος) Τόμπρος Ἀνδρ. 4ος Ὑποτομέως, 2ος) Παρασαῦρος Ἰωάν. 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Σκλάβος Παν. 2ος Ὑποτομέως.

Ἄλμα εἰς μῆκος: 1ος) Σύρου Λουκ. 4ος Ὑποτομέως, 2ος) Μαρίνος Ἰωάν. 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Ρήγος 3ος Ὑποτομέως.

Ἄλμα τριπλοῦν: 1ος) Μωρίτς Ἐλ.

3ος Ὑποτομέως, 2ος) Γρηγοριάδης Ὁθ. 4ος Ὑποτομέως, 3ος) Ἀντωνιάδης Ἀντ. 3ος Ὑποτομέως.

Δισκοβολία: 1ος) Λάρδης Ἐπ. 4ος Ὑποτομέως, 2ος) Δημόπουλος Ἀθ. 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Ἀναγνωστόπουλος 2ος Ὑποτομέως.

Ἑλληνικὴ δισκοβολία: 1ος) Κασσιμάτης Νικ. 4ος Ὑποτομέως, 2ος) Γρηγοριάδης Α. 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Καραλαμπέτσος Ἀλ. 4ος Ὑποτομέως.

Ἀκοντισμός: 1ος) Μικέλης Τ., 1ος Ὑποτομέως, 2ος) Σακελλαρίου Α. 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Λυμπερόπουλος Τ. 1ος Ὑποτομέως.

Σφαιροβολία: 1ος) Μασσοῦρης Ἀν. 8ος Ὑποτομέως, 2ος) Παπανδρέου Ἐλ. 4ος Ὑποτομέως, 3ος) Τζιώτης Στυλ. 2ος Ὑποτομέως.

Λιθοβολία: 1ος) Βασιλάτος Ἐπ. 1ος Ὑποτομέως, 2ος) Σπηφτάκης Δημ. 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Γεράσιμος Τάκης 4ος Ὑποτομέως.

Προκριθέντες ἀθληταὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ.

Τρίαθλον παιδων: Μπακόλας Π., Μαλαβάρνας Π., Ρόζος Γ., ἀπαντες τοῦ Ἀνεξαρτήτου Ὑποτομέως Κολλεγίου (Ψυχικοῦ).

Κατηγορία ἐφήβων

Δρόμος 100 μέτρων: 1ος) Ἰακωβίδης, 2ος) Εὐαγγελίδης τοῦ Ὑποτομέως Κολλεγίου, 3ος) Κατσούλης 3ος Ὑποτομέως.

Δρόμος 200 μέτρων: 1ος) Μανουηλίδης Κολλεγίου, 2ος) Πράτσικας Κολλεγίου, 3ος) Σανίδης 5ος Ὑποτομέως.

Δρόμος 400 μέτρων: 1ος) Βάκης Ι., Ὑποτομέως Κολλεγίου, 2ος) Πασιπάτης Γ., Ὑποτομέως Κολλεγίου, 3ος) Καψάλης Α. 4ος Ὑποτομέως.

Ἄλμα εἰς μῆκος: 1ος) Βέργος 2ος Ὑποτομέως, 2ος) Μουρατίδης Κολλεγίου, 3ος) Βρανᾶς Κολλεγίου.

Ἄλμα τριπλοῦν: 1ος) Ζῶρος 2ος Ὑποτομέως, 2ος) Ἀθανασιάδης Κολλεγίου, 3ος) Ἰωσηφίδης Κολλεγίου.

Ἄλμα εἰς ὕψος: 1ος) Ἰμαλιαν Ὑποτομέως Κολλεγίου, 2ος) Δούσης καὶ Τομαρᾶς τῶν 2ου καὶ 3ου Ὑποτομέων.

Ἀκόντιον: 1ος) Γραμματικόπουλος Κολλεγίου, 2ος) Λάλλης 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Ζάννος Κολλεγίου.

Δισκοβολία ἐλευθέρᾳ: Βράϊλας Κολλεγίου, 2ος) Θέμελης 1ος Ὑποτομέως, 3ος) Λάλλης 2ος Ὑποτομέως.

Δισκοβολία Ἑλληνικῇ: 1ος) Λογοθετίδης Κολλεγίου, 2ος) Καρβελάς Γ. 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Ἀναγνωστόπουλος Κολλεγίου.

Σφαιροβολία: 1ος) Ἰσιδωρῆς Κολλε-

γίου, 2ος) Παπαναγιώτου Κολλεγίου, 3ος) Σερέτης 2ος Ὑποτομέως.

Λιθοβολία: 1ος) Δραγῶνας Κολλεγίου, 2ος) Ψύλλας 5ος Ὑποτομέως, 3ος) Διάκος 3ος Ὑποτομέως.

Κατηγορία ἀνδρῶν

Δρόμος 100 μέτρων: 1ος) Σαββίδης 4ος Ὑποτομέως.

Δρόμος 400 μέτρων: 1ος) Παπαμιχαήλ 2ος Ὑποτομέως, 2ος) Ἀθλάμης 4ος Ὑποτομέως.

Δρόμος 800 μέτρων: 1ος) Σαῖτας 4ος Ὑποτ., 2ος) Γεωργιάδης 4ος Ὑποτομέως.

Δρόμος 1500 μέτρων: 1ος) Κονταρᾶτος 3ος Ὑποτ., 2ος) Χάντης 5ος Ὑποτ.

Δρόμος 3000 μέτρων: 1ος) Κόσκορος 2ος Ὑποτομέως.

Ἄλμα τριπλοῦν: 1ος) Κουσουρῆς 2ος Ὑποτομέως.

Σφαιροβολία: 1ος) Πρέσσας 2ος Ὑποτομέως, 2ος) Γεωργίου 2ος Ὑποτομέως, 3ος) Μάρκου 4ος Ὑποτομέως.

Ἐλευθέρᾳ δισκοβολία: 1ος) Πρέσσας 2ος Ὑποτομέως.

Οἱ προκριματικοὶ τῶν ἀγώνων τούτων διὰ τὰς Ὑποδιοικήσεις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐτελέσθησαν τὴν 12ην, 15ην καὶ 16ην τρέχοντος. Οἱ δὲ τελικοὶ θὰ τελεσθῶσι τὴν 30 Ἀπριλίου εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

Ο ΑΝΩΜΑΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐγένετο ὁ προαναγγελθεὶς ἀνώμαλος δρόμος ἐπὶ ἀποστάσεως 2.000 μέτρων μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων, μετὰ συμμετοχὴν πολλῶν ἀθλητῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερείας.

Οι Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἀπηύθυνε διὰ τῶν κ. κ. Περιφερειακῶν Διοικητῶν πρὸς ἅπασαν τὴν δύναμιν τῆς Ε. Ο. Ν. τὸ ἀκόλουθον εὐχητήριον τηλεγράφημα:

Πρὸς ἅπαντας τοὺς Περιφερειακοὺς Διοικητὰς Ε. Ο. Ν.

Εὐχομαι ὁλοφύχως ὥπως ἅπαντες συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαί μου διέλθωσιν ἐν εὐτυχίᾳ ἑορτὰς Πάσχα, ἀντλοῦντες δύναμιν ἀπὸ μεγάλης Χριστιανικῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἑορτῆς, συνεχίσωσιν ἀγῶνα ἐν ὀνόματι Ἑλλάδος καὶ 4ης Αὐγούστου.

Ζήτω ὁ Ἀρχηγός.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ

Μὲ ἐντελῶς ἀσυνήθη ἐνθουσιασμόν ἐωρτάσθη ἐφέτος εἰς τοὺς στρατώνας μας ὁ πανηγυρισμὸς τοῦ Πάσχα καὶ διεπιστώθη δι' ἄλλην μίαν ἀκόμη φορὰν πόσον ὁ στρατὸς λατρεῖ κυριολεκτικῶς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἀρχηγόν.

Ἀπὸ τῆς παραμονῆς τοῦ Πάσχα οἱ φρουροὶ τῆς Πατρίδος μ' ἐξαιρετικὸν κέφι ἐστόλισαν μὲ γιρλάντες συμύρων, ἑλληνικὰς σημαίας, εἰκόνας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ εἰκόνας τῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως τὰ προαύλια, τὰ ὑπόστεγα καὶ τὰ κτίρια τῶν διαφόρων στρατιωτικῶν μονάδων καὶ ἔδωσαν εἰς τὴν αὐστηρὰν ὕψιν τῶν στρατῶνων ὅψιν πανηγυρικὴν καὶ ἐορτάσιμον.

Ἀπὸ πρωῒας οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὀπλίται ὑπεδέχοντο καὶ ἐπεριποιούντο ἀκούραστοι τοὺς διαρκῶς καταφθάνοντας ἐπισκέπτας, μετὰ τῶν ὁποίων, ἐξαιρετικῶς ἐφέτος, ἦσαν οἱ στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι τῶν ξένων πρεσβειῶν καὶ πλείστοι περιηγηταὶ καὶ παρεπιδημοῦντες ξένοι.

Πρῶτοι ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐπεσκέφθησαν τοὺς στρατώνας ὁ Διοικητὴς τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ κ. Πιτσικας, ὁ ἐπιτελάρχης τοῦ Α' Σώματος καὶ ὁ ὑποστράτηγος κ. Μπάκος διοικητῆς τῆς II Μεραρχίας.

Τὴν 10.30' ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, συνοδευόμενος παρὰ τῶν Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου καὶ τῶν Πριγκίπων Χριστοφύρου καὶ Δημητρίου, ἤρχισεν ἐπισκεπτόμενος τοὺς στρατώνας, κάμνων ἐναρξιν ἀπὸ τὸ Πρῶτον Σύνταγμα Εὐζώνων. Ἡ Α. Μ. ἐγένετο παντοῦ ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων.

Τὴν αὐτὴν περίπτω ὥραν ἤρχισεν ἐπισκεπτόμενος τοὺς στρατώνας καὶ ὁ Ἀρχηγός. ἄρχισας ἀπὸ τὴν Ἀεροπορικὴν Βάσιν Φαλήρου. Ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης κυριολεκτικῶς ἀπεθεώθη ἀπὸ τὰ φαντασάκια μας, τὰ ὁποῖα τὸν ἀποκαλοῦσαν «Πατέρας». Τὴν 11.30' ὁ Ἀρχηγός, συνοδευόμενος παρὰ τοῦ ὑφυπουργοῦ τῆς Ἀσφαλείας κ. Μανιαδάκη, ἐπεσκέφθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θουκυδίδου γυμναστήριον τῶν τοῦς ἐθελοντὰς ἐργασίας, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἐθελοντῶν καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν. Ὁ Ἀρχηγός καὶ ὁ κ. Μανιαδάκης, ἀφοῦ ἐτσούγκρισαν αὐτὰ μὲ τοὺς βαθμοφόρους καὶ τοὺς ἐθελοντὰς, ἀνεχώρησαν ἐν μέσῳ ἐξάλλου ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἐορταστῶν.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἡ Ὑποδιοίκησις Πανεπιστημίου εἶχε τὴν πρωτοβουλία ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα νὰ διοργανώσῃ μίαν ἐκδρομὴν εἰς Μυτιλήνην καὶ ἄλλην εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα.

Οἱ ἐκδρομεῖς τῆς Μυτιλήνης ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τὸ ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Πέμπτης.

Καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν ἐπεκράτησε μετὰ τῶν Φαλαγγιτῶν ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκείνη, πού δικαιολογεῖ τὰς ἐκ-

δρομάς αὐτάς καὶ εὐρύτερον δικαιώνει τὸν προορισμὸ τῆς Ὁργανώσεώς μας.

Οἱ Φαλαγγίται μας ἅμα τῇ ἀφίξει τῶν εἰς τὸ ὠραῖο νησί, τὸ τελευταῖο κομμάτι ἑλληνικῆς γῆς πρὸς τὴν γῆν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔτυχον ἐνθουσιωδεστάτης ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν κατοίκων καὶ τῶν συναγωνιστῶν τῆς νήσου.

Ἡ εὐγενικὴ καλωσύνη καὶ τὰ πρόσχαρα πρόσωπα τῶν Μυτιληναίων Φαλαγγιτῶν διώχουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῶν ἐκδρομῶν κάθε θλίψι καὶ στιγμιαία ἀκόμη, πού φέρνουν οἱ ἡμέρες αὐτὲς σ' ὅσους βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴς οἰκογενεῖς τους.

Αἰσθάνονται πραγματικώτερα ἀνάμεσα στοὺς Φαλαγγίτας τὸ νησιὸς τῇ στοργῇ τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, στοιχεῖο πραγματικὸ καὶ μόνιμο πού ἡ ἀνάπτυξι τοῦ ἐξουγενεῖς τὸν ἀνθρώπου.

Ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐκδρομῶν ἦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου προπαγάνδας τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων τοῦ Κράτους καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου.

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴ τὸ πρωῒ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βόρειον Ἑλλάδα ἡ ἑτέρα ὁμάς τῶν ἐκδρομῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ὑποδιοικητὴν τῆς Δ. Α. Σ.

Οἱ Φαλαγγίται γενόμενοι ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ὑπὸ τῶν παρευρισκομένων, εἰς τοὺς ἐνδιαμέσους σταθμούς, ἀπὸ ὀρισμένου σημείου διενεμήθησαν εἰς τρεῖς ὁμάδας καὶ ἐπεσκέφθησαν τοὺς ἀκρίτας μας εἰς τὰ σύνορα.

Τοὺς φέροντας τὸν χαιρετισμὸν τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Φαλαγγιτῶν ἐκδρομεῖς ὑπεδέχθησαν μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ συγκίνησι οἱ ἀκοίμητοι φρουροὶ τῆς ἀκεραϊότητος τῆς Πατρίδος μας.

Τὴν 14ην καὶ 15ην τρέχ. μηνὸς θὰ τελεσθοῦν εἰς τὸ Στάδιον οἱ ἀγῶνες τῆς Δ. Α. Σ.

Συμμετοχὴν ἐδήλωσαν Φαλαγγίται τῶν 10 Ὑποδιοικήσεων τῆς Δ. Α. Σ.

Μεταξὺ τῶν δηλωσάντων διακρίνομεν πολλοὺς καλοὺς ἀθλητὰς καὶ γνωστοὺς πρωταθλητὰς.

Τὴν ὥραν αὐτὴν τῷ ὄντι προσπάθειαν τὴν ὁποῖαν καὶ ἀνέλαθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁ Ἀρχηγός, ἐνίσχυσαν ἅπαντες σχεδὸν οἱ πρυτάνεις καὶ διευθυνταὶ τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων, ἀθλοθετήσαντες βαρύτιμα κύπελλα.

Ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων καταβάλλεται πᾶσα μέριμνα διὰ τὴν μεγαλοπρεπὴ ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων, δεδομένου ὅτι θὰ ἀποτελέσουν κριτήριον ἀφ' ἐνὸς τῆς δυναμικότητος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἀθλητισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου ἐπέχουν θέσιν προκριματικῶν διὰ τὴν κατάρτισιν τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ὁμάδος τῆς Δ. Α. Σ. εἰς τοὺς μεγάλους ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ Δ. Α. Σ. πιστεύει μετὰ ὑπερφανείας ὅτι συμβάλλει σπουδαίως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὴν ἀναζωογόνησιν τοῦ κατὰ πάντα ὑστεροῦντος Ἀκαδημαϊκοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτήρια εἰς τὰς ξένας χώρας τροφοδοτοῦν τὸν παγκόσμιον ἀθλητικὸν στίβον μὲ τὰ δυναμικώτερα στελέχη.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα Φαλαγγίται τῆς Δ. Α. Σ. μετέβησαν εἰς τοὺς στρατώνας καὶ ἐώρτασαν μετὰ τῶν στρατιωτῶν μας τὴν ἁγίαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Π. Δ. ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ ὀρισθεῖσα διὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα κοινὴ ἐκδρομὴ τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφέρειας ἀνεβλήθη.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος εἰς ἅπαντας τοὺς ναοὺς τῆς Περιφέρειας, οἱ κατὰ τόπους εἰς ἅπαντας τοὺς ναοὺς τῆς Περιφέρειας, οἱ κατὰ τόπους Ὑποτομεῖς ἀπέστειλαν δύναμιν Φαλαγγιτῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἑτήρησαν τὴν τάξιν, προσφέροντες καὶ τὰς πρώτας βοηθείας εἰς μικρὰς λιποθυμίας καὶ ἄλλα σχετικὰ μικροσυμβάντα.

Ἐπίσης καὶ τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου ἠκολούθει δύναμις Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων, διὰ τὸν αὐτὸν σκο-

Οι Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

πόν. Ἀλλὰ ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ε. Ο. Ν. ὑπῆρξε πράγματι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τελεία, ἦτο ἡ ἀκολούθησας τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μητροπόλεως. Γενικώτερον ἡ ὅλη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων τῆς Ὁργανώσεως ὑπῆρξεν ἀρίστη, συγκεντρώσασα τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ καὶ ἀποσπάσασα τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν διὰ τὴν τάξιν, τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ὠραίαν ἐμφάνισιν.

Τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Πάσχα αἱ ὀρισθεῖσαι ἐκ τῶν προτέρων ἀντιπροσωπεῖαι ἐπεσκέφθησαν τοὺς στρατώνας καὶ συνεώρτασαν μὲ τὸν Ἐθνικὸν μας στρατὸν. Αἱ ἀντιπροσωπεῖαι ἐγένοντο δεκταὶ μὲ ἐνθουσιασμόν τόσο ἐκ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν ὅσον καὶ τῶν στρατιωτῶν. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι βαθμοφόροι ἐπεσκέφθησαν τὸ Βαρὺ Πυροβολικόν, τὴν ἔδραν τῆς Φρουρᾶς Ἀθηνῶν, τὸ Ἱππικὸν κλπ.

Ἡ Ὑποδιοίκησις Πειραιῶς ἐπίσης ἀπέστειλεν ἀντιπροσωπεῖας εἰς τὸν Ἀερολιμένα Φαλήρου, εἰς τὸ Λιμεναρχεῖον Πειραιῶς καὶ τὸν Βασιλικὸν Ναύσταθμον.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν ἡ συγκέντρωσις κατὰ Ὑποτομεῖς ἐγένετο κανονικῶς, ἐπηκολούθησαν δὲ πατριωτικὰ ὁμίλια καὶ ἀνάπτυξις τῆς σημασίας τῶν ἁγίων ἡμερῶν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ γενικῶς διὰ τὸν Χριστιανισμόν.

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ὁμίλησεν εἰς Ν. Κοκκινιάν. Πρὸ τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου προηγήθη παρέλασις τῶν Τμημάτων 3ου καὶ 5ου Ὑποτομέων, ἥτις ἐπέτυχε πλήρως. Τὴν παρέλασιν παρηκολούθησεν ἐπίσης ὁ κ. Δήμαρχος μετὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ἀρχαί.

Ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποῖαν προσήλθον καὶ συνετάχθησαν, ἡ ζωηρὰ ἐκφρασις κατὰ τὴν παρέλασιν καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ὁ ὁποῖος ἐξεδηλώθη ἀκράτητος κατὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἐπρόδιδον τὴν ἀπόλυτον πίστιν τῶν Φαλαγγιτῶν πρὸς τὴν Ὁργάνωσιν.

Τὴν ἐπομένην ἐπίσης ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς ἐγένετο συγκέντρωσις Φαλαγγιτῶν ἐν στολῇ πρὸς τοὺς ὀφειλόμενους ὁμίλησεν ἐπίσης ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, διακοπτόμενος συνεχῶς ὑπὸ ζωηρῶν ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου, Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ὁργανώσεως, τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, Ἰδρυτοῦ καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν., τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. Τὴν ὁμίλιαν τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου παρηκολούθησε καὶ πλήθος κόσμου διὰ τῶν ἐγκατεστημένων μεγαφώνων ἔξωθι τοῦ Θεάτρου.

Εἰς ἅπαντα τὰ Τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ ἐγένοντο κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Πάσχα συγκεντρώσεις Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων, εἰς οὓς ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἐπηκολούθησεν ὁμίλια ἀνωτέρων βαθμοφόρων ἀναπτύξαντων τὴν μεγίστην σημασίαν τῆς ἁγίας ταύτης ἡμέρας. Εἰς τοὺς Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐγένετο ἐπίσης προβολὴ διὰ τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως τῆς ταινίας τῶν Παθῶν τοῦ Σωτήρος μὲ σχετικὰς ὁμιλίας.

Τὴν ἐπομένην τοῦ Ἁγίου Πάσχα ὁ 8ος Ὑποτομεὺς Ὑποδιοικήσεως Νότου ἐξέδραμεν εἰς τὴν τοποθεσίαν τοῦ Μεγάλου Πεύκου μὲ σεβαστὸν ἀριθμὸν συμμετεχόντων. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπέστρεψαν ἀργὰ τὸ βράδυ ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν θαυμασίαν ἡμέραν πού πέρασαν στὴν ἐξοχή.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Εἰς τὴν Διοίκησιν Θηλέων περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ κατὰ τὰς δύο παρελθούσας ἑβδομάδας ζωηροτάτη παρετηρήθη κίνησις εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας.

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Μεσογείων. Τῶν ἐγκαίνιων ἐπηκολούθησεν ἐορτὴ εἰς τὴν ὁποῖαν παρευρέθη ὁ Διοικητὴς κ. Καψάλης, ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Ἀττικο-

βοιωτίας μετὰ τῆς ὑπασιστρίας τῆς καὶ τοῦ λοιποῦ ἐπιτελείου.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ἐγένοντο ἀγωνίσματα σκυταλοδρομίας, δρόμου καὶ ρίψις ἀκοντίου, μετὰ δὲ ἐπηκολούθησαν διάφοροι ἑλληνικοὶ χοροὶ μὲ τοπικὰς ἐνδυμασίας κ. ἄ.

Εἰς τὸν Ὑποτομέα Λαυρεωτικῆς ἐγένετο σειρά διαλέξεων μὲ θέμα: Ἡθικοθηρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν παιδῶν καὶ τῶν γονέων. Ἐπίσης εἰς τὰ χωρία Πλάκα καὶ Καμάριζα ἀθρόοι ἐγγραφαὶ ἐγένοντο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Κορωπίου ἐγένετο διάλεξις μὲ θέμα: Ἡ Νεκράνάστασις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1821 εἰς τί ὠφείλετο. Εἰς τοὺς ὑπολοίπους Σχηματισμοὺς τακτικὰ ἐξακολούθησεν τὰ μαθήματα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως καθὼς καὶ ἡ ἐξάσκησις τῶν μελῶν εἰς διάφορα ἀγωνίσματα.

Τόσον εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς Ἀττικῆς ὅσον καὶ τῆς Βοιωτίας ἐπιτυχῶς διεξήχθη ἡ ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου μὲ διαφόρους ἑορτὰς καὶ ὁμιλίαις ἐκ μέρους τῶν στελεχῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς Θηβῶν καὶ Θεσπιῶν πατριωτικὰ ἑορτὰ λαβοῦσαι χώραν μᾶς ἔδωσαν λαμπρὰν ἐπίδρα διὰ τὰς μελλούσας ἐργασίας αὐτῶν.

Εἰς Κριεκούκιον καὶ Βίλλια ἡ παρέλασις τῆς 25ης Μαρτίου ὑπῆρξε μεγαλειωδεστάτη, κατετέθη δὲ καὶ στέφανος ἐκ μέρους τῆς Ὁργανώσεως εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων.

Εἰς τὸ Κορωπὶ ἐπίσης ἐκ μέρους τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων ἐστέφη τὸ Ἡρώων, στέφανον δὲ κατέθεσε μὲ τὰ ἀκόλουθα ἀπλὰ λόγια μία Φαλαγγίτισσα:

«Ἡ Φαλαγγίτισσα καὶ Σκαπανίσσα συγκεκινημένη στέκει ὑπὸ τὸν ἱερὸ τοῦτο βωμὸ καὶ προσφέρει μὲ εὐλάβειαν καὶ θαυμασμό τὰ ὀλίγα αὐτὰ φύλλα δάφνης».

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΠΟΤΟΜΕΑ ΘΕΣΠΙΩΝ ΤΗΣ Π. Δ. ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

ΘΕΣΠΙΑΙ. — Εἰς τὸν ἐφετεινὸν ἐορτασμὸ τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς ἐξαιρετικὴ κίνησις ἐσημειώθη εἰς τὸν Ὑποτομέα Θεσπιῶν. Τὴν λαμπρὰν ἐορτὴν πού ἐτελέσθη εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ὑποτομέως, Θεσπίας, ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας τοῦ ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητής.

Ὁ κ. Διοικητὴς ἀφίχθη εἰς τὰς 9 1/2 εἰς Θεσπίας ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασιστατοῦ του, ἐγένετο δὲ εἰς αὐτὸν θερμὴ ὑποδοχὴ ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. τοῦ Τμήματος Θεσπιῶν. Εἰς τὰς 10 ἀκριβῶς ἤρχισεν ἡ ἐπιδημητικὴ ἐορτὴ πρὸ τοῦ μνημείου τῶν πεσόντων. Ἐτελέσθη κατ' ἀρχὴν δοξολογία καὶ ἀκολουθῶς ὁμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Σχολείου καὶ ὁ Ὑποτομεάρχης. Ἀμφότεροί οἱ ρήτορες δι' ἐμπνευσμένων τῶν λόγων ἐξήραν τὴν δρᾶσιν τῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ κατέληξαν εἰς παραβολὴν τοῦ ἔργου ἐκείνων μὲ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἀκολουθῶς ἄσματα πατριωτικὰ ἐκτελούμενα ἀπὸ τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς ἐποίκιλλον τὸ πρόγραμμα τῆς ἐορτῆς. Ἑλληνικοὶ χοροὶ ἀπὸ τῆς Φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπανίσσας καὶ ἀπὸ ὁμίλους φουστανελλοφόρων καὶ γυναικῶν μὲ τοπικὰς ἐνδυμασίας ἔδιδον ἑνὰ ἔθνικόν τόνον εἰς τὴν ἐορτήν.

Τόσον κατὰ τοὺς λόγους ὅσον καὶ κατὰ τὴς ἐμφανίσεις τῶν ὁμάδων τῆς Νεολαίας ἐνθουσιωδῶς καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας ἐκάλυπτον τὴν ἀτμόσφαιραν. Οἱ Ὑμνοὶ τῆς Νεολαίας, τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὁ Ἐθνικὸς ἔσφραγγισαν τὴν λαμπρὰν ἐορτήν. Ἐπηκολούθησε γεῦμα εἰς τὸ Κοινωτικὸν κατάστημα, ὅπου προπῆσαι ἐνθουσιωδῶς ἔλαβον χώραν ὑπὲρ τῶν συνελευσάντων τοῦ Νέου Κράτους καὶ τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΒΑΓΙΑ. — Κατὰ τὴν διέλευσιν τοῦ κ. Περιφερειακοῦ ἐκ τοῦ Τμήματός μας τὸ ἀπόγευμα παρ' ὅλην τὴν ἐπικρατοῦσαν κακοκαιρίαν ἡ Νεολαία, αἱ Ἀρχαὶ καὶ πλήθος κόσμου ἦσαν συγκεντρωμένοι εἰς τὴν πλατείαν τοῦ χω-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ρίου. Ὁ κ. Περιφερειακὸς ἐξεφώνησε λόγον διακοπτόμενος συνεχῶς ἀπὸ τὰ ἀκράτητα χειροκροτήματα καὶ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ ἱλίου ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Νεολαίας.

ΕΛΕΥΣΙΣ.—Τὴν Κυριακὴν 12 Μαρτίου ἔγινεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δημ. Σχολείου Ἑλευσίνος διάλεξις ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ σχολείου με θέμα: «Τὰ ἰδεώδη τῆς ἀγωγῆς καὶ ἡ Ε.Ο.Ν.». Εἰς τὴν διάλεξιν παρέστησαν ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Διοικήσεως, ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος, ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς, οἱ ἐκπαιδευτικοὶ Ἑλευσίνος καὶ πλῆθος κόσμου. Μετὰ τὴν διάλεξιν ἐδόθη πρόγευμα, καθ' ὃ ἠγέρθησαν προποδοὶς ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΔΕΣΣΑ.—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Πέλλης ἀπέστειλε πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε. Ο. Ν.

Ἀθῆναις

Ἡ κινητοποίησης τῶν Τμημάτων ἐπέτυχε πλήρως. Ἀτελεύτητοι Φάλαγγες τῆς Ε.Ο.Ν. κατευθύνονται ταύτην τὴν στιγμὴν διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν εἰς τὴν ἑορτὴν εἰς τοὺς ὁρισθέντας τόπους συγκεντρώσεως. Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν μελῶν, μεταδοθεὶς καὶ εἰς τὸν Λαόν, ἐμφανίζει πρωτοφανὴ διὰ τὴν Ἑδεσσαν ἑορτασμόν.

Πρὸς ὕμνον τὸν ἄκονον ἐκτελεσθὴν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐκφράζω ἐκ μέρους Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανιστῶν τὴν ἀπειρὸν εὐγνωμοσύνην τῶν.

Ζήτω τὸ Ἔθνος!
Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!
Ζήτω ὁ Ἀρχηγός!

Περιφ. Διοικητὴς Πέλλης Κ. Κρανάκης

— Κατὰ τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἄπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως τῆς πόλεως μας ἀποτελουμένη ἀπὸ 600 Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσας μετέβη μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Γυμνασιάρχην εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἀγίων Ἀναργύρων, ἔνθα ἐγένετο εἰδικὴ λειτουργία καὶ ἐκοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Εἰς τὴν λειτουργίαν παρευρέθη καὶ ὁ Νομάρχης, Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν., ὅστις ἐκοινώνησε καὶ αὐτός.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ὁ Νομάρχης ὠμίλησεν ἐνθουσιωδῶς, συνδυάσας ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς τὴν θρησκείαν μετὰ τοῦ Κράτους.

— Συνεχίζονται αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, κατηρτίσθη δὲ τὸ μουσικὸν τμήμα τῆς φάλαγγος.

— Ὁ ὑπασιπότης τῆς Ὑποδιοικήσεως περιῆλθε τὴν προπαραλθούσαν ἐβδομάδα ἅπαντα τὰ Τμήματα Μεγαλοπλάτων, Μοναστηρακίου καὶ Σαρακηνῶν, τονίσας πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τῆς Ε. Ο. Ν.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐπεθεώρησε τὰ Τμήματα Σιθωνίας καὶ ὠμίλησεν εἰς Ἀγίον Νικόλαον ἔνθα εἶχον συγκεντρωθῇ, πλὴν τῶν Σχηματισμῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων, αἱ τοπικαὶ Ἀρχαὶ καὶ πλείστοι τῶν κατοίκων τῆς πόλεως.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἀνέπτυξε τὰς κατευθύνσεις τοῦ Ἑθνικοῦ Κράτους, τὸ ὅποιον ἐπαγίωσε τὴν ἐσωτερικὴν τάξιν καὶ ἀνεπτέρωσε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα.

— Συνεχίζων τὴν περιοδείαν τοῦ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ὠμίλησεν εἰς Ὀρμηλίαν διὰ τὰς δύο Ἐπαναστάσεις: τῆς 25ης Μαρτίου καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθη τὸν Ἀγίον Μάμαντα, Νέα Μουδανιά, Πορταριά, Καρκάρα, Βρωμόσυρτα, Νέαν Τέμενον, Π. Τρίγλειαν καὶ Νέαν Καλλικράτειαν, ἔνθα καὶ ἐπεθεώρησε τὰ Τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἀκολούθως μετέβη εἰς Ἀγίον Παῦλον καὶ ὠμίλησε δι' ὀλίγων πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τοῦ ἐκεῖ Τμήματος.

— Εἰς τὴν Καρκάραν Φαλαγγίται διὰ προσωπικῆς

ἐργασίας ἰσοπέδωσαν τὴν πλατεῖαν, καθὼς καὶ τὸ γήπεδον τῆς Ε. Ο. Ν.

— Συμφώνως μετὰ τὴν διαταγὴν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας ἰδρύθη εἰς Νέα Μουδανιά τὸ πρῶτον Ναυτικὸν Τμήμα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Χαλκιδικῆς, ὑπαγόμενον εἰς τὴν Α 233 Φάλαγγα.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Αἱ συγκεντρώσεις καὶ ὁμιλίας συνεχίσθησαν μετὰ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα.

Οὕτω, κατὰ τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτιστῶν ἀνεπτύχθη τὸ θέμα: «Ἡ Χριστιανικὴ Φιλανθρωπία καὶ ἡ δράσις τῆς Ἑλληνίδος», ὡς ἐπίσης καὶ τὸ θέμα: «Οἰκογένεια».

ΛΑΡΙΣΑ.—Συνεχίζεται ἐντατικῶς ἡ ἐργασία διὰ τὴν ὁργάνωσιν Σχηματισμῶν Θηλέων εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν. Μέχρι σήμερον ἔχουν διορισθῇ 50 διδασκάλισσαι, εἰς τὰς ὁποίας ἀνετέθη ἡ ὁργάνωσις Τμήματος Νεολαίας Θηλέων.

— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικητρίας, ἐπεσκέφθη τὰ ἐργοστάσια τῆς πόλεως. Αἱ ἐγγραφεῖσαι Φαλαγγίτισσαι ἀνέρχονται εἰς διακοσίας.

ΤΥΡΙΝΑΒΟΣ.—Ἡ Διοικητρία τῆς Ὑποδιοικήσεως Τυρνάβου μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τῆς ἐπεσκέφθη τὰ χωρία Ἀργυροπούλιον, Δελέρια, Ροδιά, Μυλόγουστα καὶ Δαμασοῦλιον, ὅπου ὠμίλησε πρὸς τοὺς κατοίκους περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ὁργανώσεως. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ἐγένετο ἐγγραφή πολλῶν Φαλαγγιτιστῶν.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔλαβε χώραν εἰς Ἀμπελώνα μεγαλοπρεπὴς τελετὴ ἐπὶ τῇ εἰσοδῷ τῶν μαθητῶν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς ἦτο πλουσιώτατον εἰς ποιήματα, τραγούδια κλπ. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν ἅπαντες αἱ Ἀρχαὶ τῆς κομποπόλεως.

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΝ.—Πρὸ ἐβδομάδος ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τοῦ Σχολείου Βαθμοφόρων Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν. Εἰς ταύτην παρευρέθησαν αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος κόσμου.

ΕΛΑΣΣΩΝ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν εἰς Τσαρίτσαιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν γραφείων τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς τὰ ὁποία παρέστησαν καὶ οἱ κάτοικοι Ἑλασσῶνος καὶ Τσαριτσαῖνης. Μετὰ τὸν ἁγιασμόν ἀνεγνώσθη ἐμπνευσμένη διαταγὴ τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ ἐξεφωνήθησαν λόγοι ὑπὸ βαθμοφόρων τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἐπικολούθησε παρέλασις εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος οἱ Φαλαγγίται Ἑλασσῶνος, Τυρνάβου καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων.

ΑΡΤΑ.—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συνεχίζων τὰς ἐπιθεωρήσεις του, ἐπεθεώρησεν ἐσχάτως τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν Κοινοτήτων Χαλκιδῶν, Ρόκκας, Κωστακιδῶν, Ράχης, Ἀνέζης, Κομμένου, Λουτροτόπου, Νεοχωρίου, Παχυκαλάμου, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς πανταχοῦ ὑπὸ τῶν κατοίκων.

— Τὴν 11ην παρελθόντος μηνὸς εἰς τὴν λιτανεῖαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς πολιούχου Ἀγίας Θεοδώρας, ἡ Περιφερειακὴ Διοικησις παρέταξε δύναμιν 1500 Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, ἐν στολῇ. Ἐπίσης Τμήμα Φαλαγγιτιστῶν ἐκ Πέτρα προσήλθε μετὰ τοπικὰς ἐνθουσιασάς.

Μετὰ τὴν λιτανεῖαν ἅπαντα τὰ Τμήματα συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν Ἰωάννου Μεταξά, ἐκεῖθεν δὲ μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὰς μουσικάς τῆς VIII Μεραρχίας καὶ τοῦ Συλλόγου Σκουφᾶ, παρήλασαν ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ, πρὸ τοῦ Νομάρχου-Γενικοῦ Ἐπόπτου, τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἀρτης καὶ Πρεβέζης, τοῦ στρατηγοῦ διοικητοῦ τῆς VIII Μεραρχίας, τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων.

— Εἰς τὴν παρέλασιν πρὸ τῶν ἐπισήμων ἔλαβον μέρος

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

καὶ 60 σπουδασταὶ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ἰωαννίνων.

— Μετὰ τὴν παρέλασιν εἰς ὅλους τοὺς Φαλαγγίτας, ἐντολῇ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου, παρετέθη ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως γεῦμα.

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Σχολῆς Μέσης Ἐκπαίδευσως, εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν ὅλων τῶν Τμημάτων καὶ τῶν κατοίκων, ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸ πλῆθος καὶ τοὺς Φαλαγγίτας, οἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς τὴν γενομένην τελετὴν. Μετὰ τοῦτον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀρτης ὠμίλησε περὶ τῶν σκοπῶν τῆς ὁργανώσεως καὶ τῶν καθηκόντων τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας πρὸς τὸ Κράτος.

— Ὡσαύτως τὴν 12ην παρελθόντος μηνὸς 50 Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγιτίσσαι μετὰ τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν ἐπὶ κεφαλῆς, ἕνα τετράρχην καὶ ἄλλους βαθμοφόρους μετέβησαν δι' αὐτοκινήτων εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Μελατῶν καὶ παρέστησαν μετὰ τοῦ Τμήματος τῆς Κοινότητος Μαρκευιάδος, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαίνιων τῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Καλεντίνης κατασκευασθείσης μεγάλης γεφύρας καὶ ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τὸν Νομάρχην καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους, οἵτινες παρευρέθησαν εἰς τὸν ἁγιασμόν.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετὰ τὴν τελετὴν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ τετράρχου καὶ τοῦ ὑπασιπότη τοῦ, ἐπεθεώρησε τὸν λόγον Μαρκευιάδος, ὠμίλησε δὲ πρὸς τὰ μέλη καὶ ἔδωκε σχετικὰς ὁδηγίας εἰς τοὺς βαθμοφόρους.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἑβδομάδος τοῦ Πρασίνου ἐφυτεύθησαν πλείστα δενδρύλλια εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας τῆς πόλεως ὑπὸ Φαλαγγιτῶν τῆς Διοικήσεως.

— Αἱ συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Μετσόβου ἐξακολουθοῦν τακτικῶς δις τῆς ἐβδομάδος.

Κατ' αὐτὰς γίνονται διάφοροι ὁμιλίας ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων καὶ πολλῶν ἐπιστημόνων.

— Ὡσαύτως ἤρχισεν ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς Βαθμοφόρων. Πρὸς τοὺς βαθμοφόρους Φαλαγγίτας ἀνεπτύχθη τὸ θέμα: «Οἱ σκοποὶ τοῦ Νέου Κράτους».

— Κατὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων ἐγένετο μεγαλειώδης παρέλασις ὅλων τῶν Τμημάτων τῆς Διοικήσεως πρὸ τῶν ἐπισήμων τῆς πόλεως, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας κατετέθη ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως στέφανος εἰς τὴν ἀναθηματικὴν στήλην τῶν πεσόντων κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν.

— Ζωηρὰ παρατηρεῖται ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν ὑπαίθρου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων. Τακτικῶς γίνονται διαλέξεις καὶ διοργανῶνται διάφοροι ἑορταί.

Οὕτω εἰς τὸν Σχηματισμὸν Βησσάνης κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ τῆς Ὁμαδάρχου με θέμα: «Ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας τῆς γυναικὸς».

— Ὡσαύτως εἰς τὸν Σχηματισμὸν Ἀνω Πεδινῶν αἱ διαλέξεις ἐξακολουθοῦν τακτικώταται ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων.

— Εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτιστῶν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἀνεπτύχθη τὸ θέμα: «Ἡ δύναμις τῆς θρησκείας καὶ αἱ ἀρεταὶ τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ».

— Μετὰ μὲγαλον ἐνθουσιασμόν καὶ ζήλον συνεχίζονται αἱ μορφωτικαὶ ὁμιλίαι τοῦ Σχηματισμοῦ Κουρηντῶν. Ἐπίσης εἰς τὸν Σχηματισμὸν Θηλέων Μετσόβου καθ' ἐκάστην Τετάρτην δίδονται μαθήματα χειροτεχνικῆς ἐξασκήσεως, ἡ δὲ Κοινότης ἐψήφισε νέον κονδύλιον διὰ τὴν ἐπένδυσιν ἁπασῶν τῶν Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν τοῦ Τμήματος Μετσόβου.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ.—Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Καταφυλίου ἰδρύθη καὶ λειτουργεῖ Γεωργοκτηνοτροφικὴ Βιβλιοθήκη, πλουτισθεῖσα μετὰ ἁπάντα τὰ βιβλία τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργικῆς Ἑταιρείας καὶ πλείστα ἄλλα μορφωτικά, ὡς καὶ διὰ διαφόρων περιοδικῶν.

Σκοπὸς τῆς ὡς ἄνω σχολῆς θὰ εἶναι νὰ μορφώνη κτη-

νοτροφικῶς καὶ γεωργικῶς τοὺς Φαλαγγίτας. Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια εὗρεν εὐμενὴ ὑποδοχὴν ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητος.

— Ὡσαύτως Φαλαγγίται τοῦ ἰδίου Σχηματισμοῦ ἐφύτευσαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν δύο τελευταίων ἐβδομάδων 3.000 ἀγριελιές καὶ πολλὰ καρποφόρα δένδρα εἰς ὁλοκλήρους γυμνάς περιοχάς.

— Ἡ Ἑθνικὴ ἐπέτειος τῆς 25ης Μαρτίου ἐωρτάσθη μετὰ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμόν καὶ ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν πόλιν μας.

Τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν μετέβησαν εἰς τὰ «Ἡρώα» ἔνθα καὶ κατέθεσαν στέφανον εἰς τοὺς πεσόντας κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα.

ΣΠΑΡΤΗ.—Κατὰ τὴν προπαραλθούσαν ἐβδομάδα Γερμανοὶ μαθηταὶ τοῦ Ἀμβούργου ἐπεσκέφθησαν τὴν πόλιν μας. Τούτους ὑπεδέχθησαν φιλοφρόνως Φαλαγγίται τῆς Διοικήσεως.

Οἱ Γερμανοὶ φεύγοντες ἀπήνθουναν πρὸς τὴν Διοίκησιν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Παρακαλοῦμεν δεχθῆτε θερμότητάς εὐχαριστίας καθηγητῶν, μαθητῶν Ἀμβούργου καὶ ἡμῶν. Γερμανοὶ οὐδέποτε λησμονήσωσιν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν ὑμῶν, Νεολαίας καὶ ὠραίας πόλεώς σας. Φεύγουσι κατενθουσιασμένοι Ἑλλάδος.

Ξεναγὸς Μπωνίης Μωραΐτης»

— Συγκεντρώσεις Φαλαγγιτιστῶν τῶν Σχηματισμῶν Σπάρτης ἐξακολουθοῦν τακτικῶς. Εἰς τὰς συγκεντρωθείσας ὠμίλησαν διάφοροι βαθμοφόροι τοῦ Ἐπιτελείου με θέματα: «Τί πρέπει νὰ χρωστώμε στὸ μεγάλο μας Ἀρχηγό» καὶ περὶ «Πειθαρχίας».

Ἐπίσης ἡ Ὑποδιοικητρία Θηλέων Λακωνίας ὠμίλησεν εἰς συγκεντρώσιν Φαλαγγιτιστῶν διὰ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν.

Εἰς κοινὴν συγκέντρωσιν Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν ὠμίλησεν ὁ Φαλαγγάρχης τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων περὶ τοῦ «Σκοποῦ τῆς Ὁργανώσεως».

Εἰς συγκέντρωσιν Σκαπανιστῶν ἡ Τετράρχης τῆς I Τετραρχίας ὠμίλησε με θέμα: «Ἀρχαῖες Σπαρτιάτισσες - Σύγχρονες Σπαρτιάτισσες τῆς Ε. Ο. Ν.».

— Ἐξακολουθοῦν ἀνελλιπῶς τὰ μαθήματα τῆς ἀεραμύνης καὶ Σχολῆς Νοσοκόμων ἡς τὴν διευθύνει ἀνέλαθεν ἑγκριτὸς ἱατρός τῆς πόλεως.

ΣΚΟΥΡΑ.—Εἰς τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ ἐδόθη ὁμιλία «Περὶ Πατρίδος». Ἐπικολούθησαν διάφοροι ἀσκήσεις καὶ χοροὶ καὶ ἡ συγκέντρωσις αὕτη ἔληξε μετὰ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας.

ΓΥΘΕΙΟΝ.—Τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, συνοδευόμενα ὑπὸ τῶν Ὑποδιοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ἀνῆλθον εἰς τὸν λόφον «Κούμαρος» καὶ ἐφύτευσαν 500 πεῖθα, παραχωρηθέντα εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ δασάρχου Τριπόλεως.

Εἰς τὴν τακτικὴν συγκέντρωσιν τῶν Τμημάτων Θηλέων ὠμίλησεν ἡ Ὑποδιοικητρία με θέμα: «Τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ».

— Ἰδρύθησαν νέοι Σχηματισμοὶ εἰς τὰ χωρία Καστανιά, Μαυροβούνιον, Κουτουμοῦ.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ ΒΟΙΩΝ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο πανηγυρικὴ συγκέντρωσις τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν αἱ Ἀρχαὶ καὶ ἐπίλεκτα μέλη τῆς κοινότητος. Κατ' αὐτὴν ὠμίλησεν ἡ ἀρχηγὸς τοῦ Σχηματισμοῦ με θέμα: «Ἡ συμβολὴ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς οἰκοδομητικῆς», ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Συμβολαιογράφος τῆς πόλεως, ἐξάρας τὸ ἔργον τῆς Ὁργανώσεως. Ἐπικολούθησε λαχειοφόρος ἀγορὰ μετὰ πρῶτον λαχὸν ἀργυροῦν σκευὸς δωρηθὲν ὑπὸ τῆς ἀρχηγῆς τοῦ Σχηματισμοῦ.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΟΙΩΝ.— Έξακολουθοῦν αἱ συγκεντρώσεις τοῦ Τμήματος ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἐκκλησιασμός τῶν Φαλαγγιτιστῶν.

ΔΑΙΜΟΝΙΑ.— Μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν ἐγγράφονται Φαλαγγίτισαι καὶ Σκαπάνισσαι εἰς τὸν Σχηματισμὸν Δαιμονιάς.

— Εἰς τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν ὠμίλησεν ἡ ἀρχηγὸς τοῦ Σχηματισμοῦ ἀναπτύξασα τοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεως, περὶ τὸ τέλος δὲ ἐψάλησαν οἱ ὕμνοι τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ἀπαντα τὰ Τμήματα τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Διοικήσεως Ἡλείας ἐκκλησιάσθησαν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἐνοριῶν τῶν.

Οἱ Διοικηταὶ τῆς 100ῆς καὶ 101ης φάλαγγος περιώδυσαν ἅπαντα τὰ Τμήματα τῶν φαλάγγων, ὁμίλησαντες σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον τῆς Ὀργανώσεως. Ἐκ τῶν ἐκθέσεων τὰς ὁποίας ὑπέβαλον εἰς τὴν Διοίκησιν καταδεικνύεται πλήρως ἡ δημιουργικὴ ἐργασία τῶν Τμημάτων, ἡ πειθαρχία, ἡ τάξις καὶ ἡ πίστις εἰς τὰ ἰδεώδη καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον καὶ Κυριακὴν οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Φ. Α. 103 ἠσκήθησαν μετὰ τῆς χορωδίας εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν ὕμνων τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας ὠμίλησεν ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Β' Ὑποδιοικήσεως.

— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τῆς Σχολῆς Βαθμοφόρων. Εἰς τὴν τελετὴν παρευρέθησαν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας, ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ Φρούραρχος, ὁ Διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς καὶ πλείστοι ἀνώτεροι ὑπάλληλοι.

— Τὸ Τμήμα Κυλλήνης ἱδρυσεν βιβλιοθήκην, περιλάμβανουσαν βιβλία θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ περιεχομένου, ὡς ἐπίσης καὶ γεωργικὰ βιβλία χρησιμώτατα.

— Εἰς τὸ Τμήμα Τραγανοῦ ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Δημοδιδασκάλου περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

— Τὴν Κυριακὴν ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης μετὰ τοῦ βοηθοῦ του καὶ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ περιήλθε τὰ Τμήματα Γαστούνης, Καθασίλων, Ἀνδραβίδας, Βαρθολομίου καὶ Λεχαίνων.

— Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης συνεχάρη τοὺς βαθμοφόρους διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον καὶ διὰ τὴν πίστιν τῶν Τμημάτων πρὸς τὰ κελεύσματα τοῦ Ἀρχηγοῦ.

— Αἱ Φαλαγγίτισαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς Τετραρχίας Ἀμαλιάδος ἐξέδραμον εἰς ὠραίαν τοποθεσίαν ἔξω τῆς πόλεως, παραμείνανσαι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς Σχολῆς τῶν Βαθμοφόρων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ἅπανα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου.

— Ἐκτὸς αὐτῆς τῆς Σχολῆς ἡ Διοίκησις Μεσσηνίας ἔθεσεν εἰς λειτουργίαν δέκα εἰσέτι Σχολὰς εἰς τὰς ἔδρας τῶν μεγαλυτέρων Ὑποδιοικήσεων.

— Αἱ διδασκαλαὶ καὶ αἱ συγκεντρώσεις τῶν Τμημάτων ἐξακολουθοῦν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ πάντοτε.

— Ἀθρόα παρατηρεῖται ἐγγραφή νέων εἰς τὰς φάλαγγας τῆς Ὀργανώσεως, ἰδίως εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου.

ΜΕΣΣΗΝΗ.— Τὴν προπαραλθοῦσαν Κυριακὴν παρεδόθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐν Μεσσήνῃ ἡ Σημαία εἰς τὴν 92αν φάλαγγα, ἐγένετο δὲ ἡ ὀρκωμοσία τῶν φαλαγγιτῶν. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας ὡς ἀναπληρωτῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν. Μεσσηνίας, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, ὁ Ὑποδιοικητὴς, τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καὶ πλῆθος κόσμου.

— Ὁ ἀναπληρὼν τὸν Γενικὸν Ἐπόπτην, παραδίδων τὴν Σημαίαν, ὠμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς καὶ πρὸς τὸ συγκεντρωθέν πλῆθος ἀπὸ ὅλην τὴν ὑπαίθρου τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας, ἐξάρας δι' ἐμπνευσμένου λόγου τὸ συντελούμενον ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἔργον. Ἐπηκολούθησε παρέλασις εἰς τὴν ἔλαβον μέρος ἄνω τῶν 1500 Φαλαγγιτῶν χειροκροτηθέντες ζωηρότατα.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Ἀπαντες οἱ Σχηματισμοὶ τοῦ Νομοῦ εὐρίσκονται ἐν πλήρει δράσει.

— Ὅλοι οἱ Νέοι, ἀκόμη καὶ τῶν πλέον ἀπομεμακρυσμένων χωρίων, ἐνεγράφησαν εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ὀργανώσεως μὲ ἐνθουσιασμόν πρωτοφανῆ.

Αἱ διαλέξεις εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς καὶ τὰ Τμήματα τῆς Διοικήσεως ἐξακολουθοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Γεν. Ἐπόπτου. Ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως, ὡς ἐπίσης καὶ διάφοροι ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ καὶ ὑπάλληλοι, ἔγιναν οἱ νέοι ἀπόστολοι τῶν ἰδεωδῶν τῆς 4ης Αὐγούστου. Οὗτοι, περιερχόμενοι καὶ τὰ μικρότερα χωρία τοῦ Νομοῦ, ἀναπτύσσουν τοὺς σκοποὺς τοῦ Νέου Κράτους καὶ τὰς ἐπιδιώξεις καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Τὴν Κυριακὴν τῆς προπαραλθοῦσης ἐβδομάδος ἅπανα ἡ δύναμις τῶν Φαλάγγων ἀρρένων καὶ θηλέων μετὰ τῶν βαθμοφόρων μετέβη εἰς τὸ ἐκτεταμένον γήπεδον τοῦ Πολυγώνου, ἔθνα καὶ ἔκαμε διαφόρους ἐπιδεικτικὰς ἀσκήσεις καὶ βολὰς ὅλου συνοδείας.

— Ὅλης τῆς δυνάμεως προηγίτο ἡ φιλαρμονικὴ, κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῶν ἀσκήσεων ἐπαίανιζε διάφορα πατριωτικὰ θούρια καὶ ἐμβατήρια.

Τὰς ἀσκήσεις παρηκολούθησε καὶ ὁ Περιφ. Διοικητὴς ὡς ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ 8ου Πεζ. Συντάγματος. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀσκήσεων ἐγένετο παρέλασις πρὸ τῶν ἐπισήμων.

— Ἡ Λέσχη τῆς Διοικήσεως ἐπλουτίσθη μὲ ραδιοφώνον, ὁμιλοῦντα κινηματογράφον καὶ μὲ διάφορα ψυχαγωγικὰ παιχνίδια.

Κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἐβδομάδας εἰς τὸ Ἄργος ἐξηκολούθησαν αἱ δενδροφυτεύσεις.

Οὕτω, οἱ Φαλαγγίται τῆς Λυρκείας ἐφύτευσαν εἰς 6 στρέμματα κοινοτικοῦ χώρου 2.500 δενδρύλλια πεύκης.

ΠΑΤΡΑΙ.— Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε. Ο. Ν.

Ἀθῆναι

Σήμερον τὴν πρωΐαν ἐγένετο ἑναρξίς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς ἐπετείου, μὲ Γενικὴν συγκέντρωσιν Ε. Ο. Ν. Θηλέων Πατρῶν, εἰς Γυμνάσιον Θηλέων καὶ παρὰ τὴν συνεχὴ βροχὴν ἔλαβον μέρος 1.500 Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι παρουσία τοῦ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε. Ο. Ν., Νομάρχου Ἀχαΐας, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Νομαρχίας, τοῦ Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Σχολείων κλπ. Ἀρχῶν. Αἱ χορωδίαί τῆς Διοικήσεως Θηλέων ἔψαλαν τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας, ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ ὠμίλησεν ἡ Περιφ. Διοικητριά Θηλέων κ. Ὀλυμπία Δρακοπούλου, μὲ θέμα: «Ἐθνικὴ ἐπέτειος καὶ μεταγυροστιανὴ ἀναγέννησις», τονίσασα τὰ καθήκοντα τῆς Νεολαίας ἀπέναντι τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ ἔθνους. Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησεν ὁ κ. Νομάρχης καὶ ἡ συγκέντρωσις ἔληξε μὲ ἐπαύλησιν τοῦ Ὕμνου τῆς Νεολαίας καὶ ζωηρὰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Βασιλείου, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς νέας Ἑλλάδος.

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Χάριν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων προεβλήθη κινηματογραφικὴ ταινία, ἠθικοπλαστικοῦ περιεχομένου.

— Ἐπίσης ἐδόθησαν καθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ὁμιλίαι πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσας μὲ διάφορα θέματα καὶ ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Διοικήσεως.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (ΚΡΗΤΗΣ).— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἀνεπτύχθησαν πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπάνισσας ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως τὰ θέματα: «Ποία ἡ σημασία τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου» καὶ «Περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου».

— Ἐπίσης ἐξακολουθοῦν τακτικῶς τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς Βαθμοφόρων, ἔχει δὲ ἰδρυθῇ Τμήμα ἐνοργάνου μουσικῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς τοῦ γυμνασίου τῆς πόλεως.

Πλὴν τούτων κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας παρατηρεῖται ἀθρόα ἐγγραφή νεανίδων εἰς τὰς φάλαγγας.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (ΚΡΗΤΗΣ).— Μὲ ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐωρτάσθη ἐφέτος ἡ Ἐθνικὴ Ἑορτὴ εἰς τὴν πόλιν μας. Τὸν ὅλον τόνον τοῦ ἑορτασμοῦ ἔδωκεν ἡ Ε. Ο. Ν. διὰ τῆς συνολικῆς συμμετοχῆς τῆς εἰς τὴν δοξολογίαν

καὶ τοῦ λαμπροῦ διακόσμου τῶν γραφείων τῆς. Ἡ μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπακολούθησασα παρέλασις τῶν Τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. κατενεθουσίασε τὰ παρακολουθοῦντα πλῆθη διὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ λαμπρὸν παράστημα τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν. Ἐπηκολούθησαν εἰτα χοροὶ, ἀπαγγελίαι καὶ ἄγων δρόμου 4 χιλιάδων μέτρων, ἀπονεμηθέντων μεταλλίων εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας Παπαγιαννάκη, Κοκκίνη καὶ Σεργάκη.

Τὸ ἐσπέρας ἐγένετο λαμπαδηδρομία ἐπιτυχεστάτη καὶ ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρον ὑπὸ μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. τὸ ἔργον τοῦ κ. Φρέρη «Μπροστὰ στὸ θάνατον».

Εἰς τὸ παρὸν τεῦχος δημοσιεύεται ὅλη ἡ κίνησις τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἐπαρχιῶν, ἡ ὁποία λόγῳ ἑλλείψεως χώρου, δὲν εἶχε καταχωρηθῇ εἰς τὰ πανηγυρικὰ τεύχη τῆς 25ης Μαρτίου καὶ τοῦ Πάσχα.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΩΝΤΑΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 878)

ρίαν τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν, αὐθύπαρκτος, μὲ ἰδίαν δυνάμει, μιμούμεθα δουρικῶς σήμερον ἄλλους λαοὺς, οἱ ὅποιοι, ὅταν ἡμεῖς ἀνεδεικνύομεν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα μας ἀνθρώπους ὅπως ὁ Πίνδαρος, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Δημοσθένης, ὁ Θουκυδίδης, αὐτοὶ εὐρίσκοντο εἰς νηπιώδη ἀκόμη κατάστασιν. Τοῦτο, ἀκριβῶς, γεννᾷ τρομερὰς ὑποχρεώσεις καὶ τοῦτο ἀσφαλῶς εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ Ἄρχηγος ὁμιλῶν περὶ Τρίτου Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν.

Ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἰδίαν ἀτομικότητα, προαιωνίους παραδόσεις, ἐφ' ὅσον ἀπειρα πράγματα μᾶς πείθουν ὅτι διατηροῦμεν ὡς φυλὴ καὶ ὡς ἄτομα τὴν προσωπικότητα τῶν προγόνων, διατὶ τάχα δὲν ἠμποροῦμεν νὰ δημιουργήσωμεν ἕνα νέον πολιτισμὸν βασιζόμενον εἰς τὰς ἰδίας μας δυνάμεις, εἰς τὰς ἰδίας μας ψυχικὰς ἰκανότητες, μὲ καθαρῶς ἑλληνικὸν χαρακτήρα; Ὑπ' αὐτὸ τὸ πρίσμα πρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν τοὺς φωτεινοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὸν Τρίτον Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν.

Ἄς κατανοήθῃ τοῦτο καλὰ. Δὲν εἶναι μόνον ὁ ὄγκος ποῦ ἐπιτρέπει τὴν ἐκκόλαψιν ἑνὸς πολιτισμοῦ. Ἄν αὐτὸ συνέβαινε, τότε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὁ ὁποῖος ἦτο πάντοτε περιορισμένος εἰς ἀριθμόν, ἐν συγκρίσει βεβαίως μὲ σημερινούς λαοὺς ποῦ ἀριθμοῦν πενήντα, ἑξήντα καὶ ἐβδομήντα ἑκατομύρια, δὲν θ' ἀνεδεικνύετο ἡ πρώτη Φυλὴ εἰς τὴν γῆν, τῆς ὁποίας ἀνωθεν διεγράφη, νομίζει κανεὶς, ἡ μοῖρα, νὰ προμαχῇ, ν' ἀφαιμάσσεται διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπίσης καὶ ἄλλοι λαοί, οἱ ὅποιοι ἐπλήρωσαν σελίδας ὀλοκλήρους τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, δὲν θ' ἀνεδεικνύοντο ποτέ. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι οἱ λαοὶ αὗτοι δὲν εἶχαν τὰς ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς ἰκανότητας καὶ τὴν χαλυβδωμένην ἀντοχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ διέγραψαν τὴν τροχίαν τῶν εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἔσθυσαν. Τὸ μόνον ποῦ ἀπομένει σήμερον ἀπὸ τούτου θαλασσοκράτορας Φοίνικας, ἀπὸ τούτου Ἀσσυρίους, τοὺς Βαβυλωνίους, εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἀνάμνησις. Ἀπὸ τούτου Ἑλλήνας, τὸ ζωντανόν, πάντοτε νεάζον ἔθνος, τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορικὴν ζωὴν αἱ διεξαγόμεναι ἀνασκαφαὶ τεῖνον νὰ τοποθετήσουν οὐχὶ πλέον εἰς τὰ πεντακόσια ἢ ἑξακόσια πρὸ Χριστοῦ, ἀλλὰ τρεῖς καὶ τέσσαρας χιλιετηρίδας πρὸ Χριστοῦ.

Πολιτισμὸς ὅμως ἐθνικὸς δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ χωρὶς πίστιν καὶ προσήλωσιν εἰς τὴν παράδοσιν. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κατανοήσωμεν καλὰ. Δὲν ἐννοῶ, βέβαια, νὰ ἐπαναπαυώμεθα, ὅπως ἔκαμαν γενεαὶ ὀλοκλήροι Ἑλλήνων, εἰς τὴν προγονικὴν δόξαν καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης δάφνης νὰ ἐπισείωμεν τὴν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, τῆς Σπάρτης ἢ τοῦ Βυζαντίου. Ὁχι, πρὸς Θεοῦ! Ἐννοῶ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ δώσωμεν τὸν τρίτον αὐτὸν Ἑλληνικόν

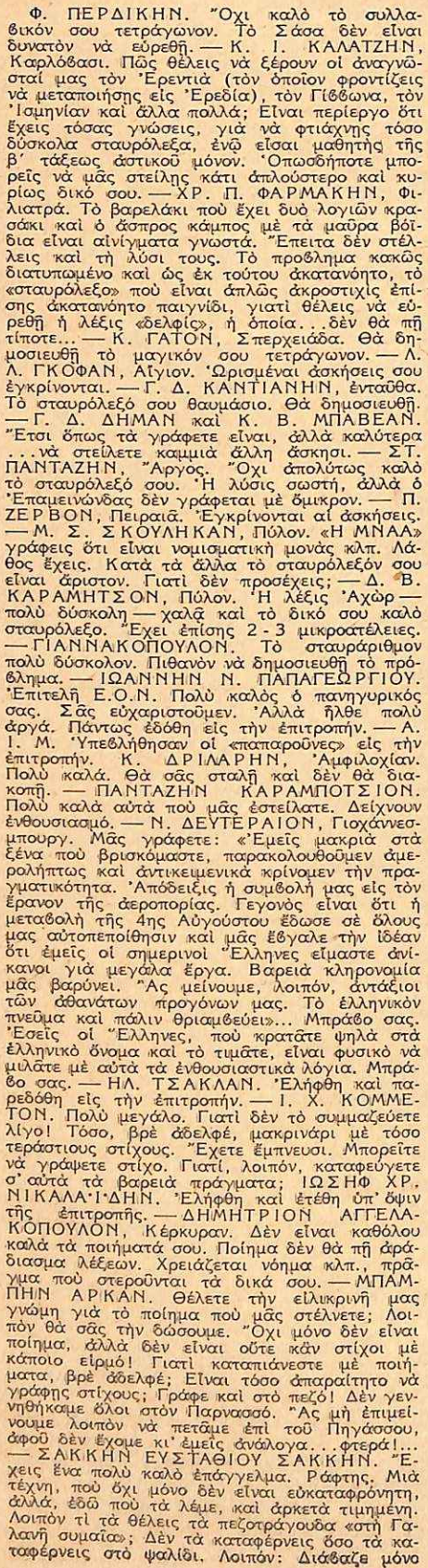
κὸν πολιτισμὸν βασιζόμενοι εἰς τὰς ἰδίας μας ἰκανότητας καὶ τὰ ἀρχαῖα πρότυπα. Τὰ Ἑλληνόπουλά μου, ὅσα τοῦλάχιστον ζοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ μὲ καταλάβουν ἂν κυττάξουν ὀλόγουρά των. Θὰ ἴδουν ὅλα τὰ παλαιὰ ἀθηναῖκά στίτια νὰ φέρουν καταφανῆ τὴν ἐπιδρασίαν τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς· θὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων τῶν πρώτων ἐλευθέρων Ἀθηνῶν προσεπάθησε νὰ προσαρμόσῃ τὸν ἀρχαῖον ρυθμὸν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Καὶ δὲν ἀπέτυχε. Τὶ ἔπραξαν οἱ σημερινοὶ ἀρχιτέκτονες; Ὑπὸ τὸν ἀθηναϊκὸν ἥλιον καὶ εἰς τὴν διαύγειαν τῆς ἀττικῆς ἀτμοσφαιρας μετεφύτευσαν ξενικά πρότυπα, ποῦ καθίστανται μὲ τὴν βορεινὴν τὴν προέλευσιν ἢ πένθημα ἢ γελοῖα κάτω ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Βράχον, εἰς τὸν ὅποιον θεοποιεῖται ἡ ἀπλή γραμμὴ καὶ ἐξαίρεται ἡ ἀπέριττος καὶ ἀληθινὴ ἐμπνευσις.

Καὶ διὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τοὺς Σπαρτιάτας, οἱ ὅποιοι ἐθεώρουν διαφθοράν τῶν ἡθῶν τὴν προσθήκην μερικῶν χορδῶν εἰς τὴν λύραν, πρέπει νὰ τονίσω ὅτι τὸ ἴδιον συνέβη μὲ οἰαδήποτε ἄλλην καινοτομίαν τὴν ὅποιαν ἐπενόησεν ἡ ἀνθρωπίνη πρόοδος. Ὑπερβολὴ, θὰ ποῦν πολλοί. Ἐγὼ ὅμως θ' ἀπαντήσω ὅτι μὲ τὴν ὑπερβολὴν αὐτὴν ἔζησε καὶ ἔλαμψεν ἡ ἀρχαία Σπάρτη. Ἡ μουσικὴ, ὅπως ἔπρεπε, ἀπετέλει βασικὸν μάθημα εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας. Κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ θεωρηθῇ μορφωμένος ἂν δὲν ἔζησε νὰ κρούῃ τὴν λύραν, νὰ αὐλῇ. Καὶ φυσικὰ εἰς τὰ σχολεῖον ἐμάνθανε μουσικὴν. Σκοπὸς ὅμως τῆς διδασκαλίας τῆς μουσικῆς ἦτο νὰ παρασκευάζετα ἄπλως ὁ Ἀθηναῖος καὶ νὰ καθίσταται ἱκανὸς ὅπως λάθῃ μέρος εἰς τὰς λαμπρὰς θρησκευτικὰς ἢ ἄλλας ἑορτάς;

Ὁχι. Θὰ ἦτο καθαρὸς παραλογισμὸς νὰ ἐπιτεύομεν τοῦτο. Ὁ Πλάτων, ὑποθέτω, καθορίζει λαμπρῶς τὴν ἐξήτουσαν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὴν ἐπιμελεμένην διδασκαλίαν τῆς μουσικῆς εἰς τὰ παιδιά: «Τὰ μὲν τοῖνον τῆς φωνῆς μέχρι τῆς ψυχῆς πρὸς ἀρετῆς παιδείαν οὐκ οἶδα ὄντινα τρόπον ὀνομάσωμεν μουσικὴν». Καὶ ἀκριβῶς, τὴν παιδαγωγικὴν αὐτὴν θεωρίαν πρέπει νὰ ὑπολάβωμεν ὡς λόγον, ὡς βαθυτέραν αἰτίαν τῆς ἑλληνικῆς προσήλωσεως εἰς τὴν ἰδέαν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς μουσικῆς. Μὲ τὴν ἐπιμελὴ καὶ προσεκτικὴν διδασκαλίαν τῆς θ' ἀναπτυχθῇ εἰς τὸ παιδί τὸ αἶσθημα τῆς τάξεως, τοῦ ρυθμοῦ, θὰ προληφθοῦν τὰ πάθη, θὰ καταστῇ εἰς τὰ παιδιά καὶ ἀκολούθως εἰς τοὺς μεγάλους προσφιλεῖς ἢ ἁρμονία τῶσον εἰς τὸν ἡθικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸν φυσικόν βίον. Ἐξ αὐτοῦ ἠμποροῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ γηραιοῦ Δάμωνα: «οὐδαμοῦ κινδυνεῖται μουσικῆς τρόποι ἀνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων».

Δυστυχῶς, ὁ χρόνος ἐπιβάλλει νὰ βάλω τελείαν διὰ σήμερον τοῦλάχιστον. Εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ ἴδωμεν ποῖαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης θεώρησαν καταλληλοτέραν μουσικὴν διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα τῶν Ἀθηνῶν.

Ἑλλην πατριώτης

καὶ μὴ γράφης. Εἶσαι νέος καὶ μπορεῖς ἀκούει,
χωρὶς σχολικὴ μάρτυρι, να μορφωθῇς μόνο δια-
βάσεων. "Επειτα, ποῖος ἔχει, μπορεῖ να μά-
θῃς κι' εὖ να γράφῃς καλύτερα ἀπὸ κάθε ἀλ-
λῃ. — ΔΙΟΧΡΗΣΙΟΝ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐπι-
σθ. — ΔΙΟΧΑΡΙΣΤΟΝ — ΓΙΑΝΝΗΝ. Χ. ΜΑΡ-
ΚΟΔΗΜΗΤΡΑΚΗΝ, Ἀρχαν. Ἐγκρίνεται τὸ
σαυρωλὲσό σου. Εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα
ποῦ ἔχομεν λάβει. — Ν. ΜΥΔΩΝΑΚΟΝ, Γυ-
θειν. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέροντι ἀσκή-
σεις σου. — Ν. ΧΡ. ΚΟΚΟΤΑΝ, Ἐνθαθα. Τὸ
σαυρωλὲσό σου, 7×12, ἔχει μόνον ἑξὶ λέξεις,
ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἀνορθόγραφος (ιστάτην,
ἐνὶ εἶναι ὑστάτην). Ἀκατάλληλον. — ΓΕΡ.
ΤΟΥΛΙΑΤΟΝ. Ἄν ἐπρόκειτο λίγο, θὰ παρου-
σιάζες ἕνα πολὺ καλὸ σαυρωλὲσό. Ἡ Κ ἀνὰ
δὲν δὲν κλίνεται καὶ ἐπομένως δὲν διακρίσται ἡ
βῆλῃς εἰς τὸ σαυρωλὲσό σου τῆς Κ ἀνὰ ἡ
λῶθος ἐπίσης ἔχεις καὶ εἰς τὴν λέξιν Κ ὁ νό-
τῃς ἡ ὅποια δὲν εἶναι δοτικὴ γεωμετρικὸν σχήμα-
τον (ὁ κύκλος, τῶ κύων)! — Μ. ΠΑΠΑΧΡΗ-
ΣΤΟΥ, Αἰτωλοακαρνανίαν. Εἶναι ἀκατάλλη-
λον τὸ σαυρωλὲσό σου λόγῳ τῶν ἀνορθογ-
ραφῶν. Λέγομεν μιὰρὰ καὶ ὄχι μυερά, ἀναιρῶ
καὶ ὄχι ἀνερά, Ἄτας καὶ ὄχι "Εας (καὶ ὁ Ἄτας
δὲν εἶναι βέας, ἀλλὰ ἥρας τῆς "Ιλιδος). —
Γ. ΜΠΑΧΤΗΝ, Νεάπολιν Βοιω. Εἰς τὴν λύ-
σιν τὸ σαυρωλὲσό ἔκαμες 2-3 μικρὰ λάθῃ.
Τὸ τρίγωνον πιθανόν να δημοσιεῖται. — Ε.
ΒΕΝΕΤΟΝ, Πειραιά. Ἦταν ἀνάγκη να βῆλῃς
στὸ σαυρωλὲσό σου ἐκείνο τὸ "Ἀτέν; Ἐπειτα
δὲν λέγομεν ρευματισμό, ἀλλὰ ρευματισμός,
πόε, ἀλλὰ μποε. Ἀπορρίπτεται. — ΑΛ. ΚΥ-
ΡΙΑΖΗΝ, Ἐνθαθα. Ὅρθῃ ἡ λύσις. — Γ. ΦΙ-
ΛΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Πολὺ εὐκόλος εἰς τὴν λύ-
σιν ἡ ἀσκήσις σου. Ἀκατάλληλον. — ΧΡ. Ι.
ΦΑΝΟΝ, Τρίπολιν. Τὰ δύο πρῶτα σαυρωλὲά
σου χωρίζονται σὲ πολλὰ μικρότερα καὶ ἐπο-
μένως δὲν εἶναι σαυρωλὲά. Τὸ τρίτον εἶναι
καλὸ, ἀλλὰ ἡ λέξις Φ ο λ ῶ εἶναι πολὺ ἐξε-
τρημένη καὶ χαλὰ ὁλόκληρον τὸ σαυρωλὲσό.
— ΗΛ. ΤΖΑΝΝΕΤΟΥΛΑΤΟΝ, Γῦθειν. Τερᾶστιον
σχῆμα καὶ ἐλάχιστον διασπλάσσει καὶ τρισυλ-
λαθοὶ λέξεις, ἀποτελοῦσαι 4 μικρὰ σαυρωλ-
εῖς... Γιατί δὲν προτιμᾷς τὰ ὅπλα σαυρω-
λεῖς; — Ο. Ι. ΟΡΦΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Τρίπολιν.
Τὸ τετράγωνον ἀπορρίπτεται διότι δὲν εἶναι
λαθεῖ, ἀλλὰ λαθεῖ, οὔτε ἄβρα, ἀλλὰ ἄβρα. Τὸ
σαυρωλὲσό σου δὲν παρουσιάζει ἐπίσης ἐνδια-
φέρον. — Γ. ΚΑΡΟΥΣΟΝ, Κουρφαλώνες.
Πρῶτον, εἰς τὸ σαυρωλὲσό σου δὲν ἔχεις βᾶ-
λει τὰ μαῦρα τετραγώνια, τὰ ὅποια δὲν εἶ-
ναι δυνατόν να μαυρῶσιν. Δεύτερον, ὁπάρ-
χουν λέξεις ἀπίθανοι, ὅπως τὸ ἰ ὁ μ α ἰ. Ἐπο-
μένως... ἀκατάλληλον. Εἰς τὴν ὁλὴν ἀσκή-
σιν, ἐπρεπε να τοποθετήσῃς ἐνὶ ὅλῳ μόνον
λέξιν, ἐνὼ ὅχι ἔχεις καὶ ἑπτὰ τρισυλλαβον
(δὲ-ὠ-κ). — Ι. Π. ΚΟΤΣΙΑΝ, Φιλιπρά. Τὸ
ἀίνιγμα «Μοῦρέντα, χορέντα, ποδέντα, νοῦ-
ρέντα, γλυορέντα κλπ. εἶναι τοῦλάχιστον ἀνόη-
τον καὶ δὲν ἐνδιαφέρει τὴν "Μεσολάν. Ἡ
ἀκροστιχὶς σου εἶναι καλὴ. Θά δημοσιεῖται. —
Μ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐνθαθα. Συγχαρητή-
ρια διὰ τὰς ὁρᾶς λύσεις τῶν ἀσκήσεων. Τὰ
σχήματα ἰδίως εἶχαν δυσκόλον λύσιν καὶ φαί-
νεται ὅτι ἐλάχιστοι τὴν ἐπέτυχον. — Ν. Γ.
ΒΑΣΙΛΙΑΤΟΝ. Τὸ σαυρωλὲσό σου δὲν εἶναι
κακὸ, ἀλλ' ὄχι καὶ δημοσιεύσιμο. Ἀπόφευ-
γε τὰ ἴδια ὀριζήτως καὶ καθέτως. — ΑΝ. Κ.
ΜΠΟΥΡΒΙΑΗΝ, Ἐνθαθα. Τὸ σαυρωλὲσό
σου (7×7) χωρίζεται σὲ 4 μικρὰ. Ἀκατά-
λληλον. — ΒΑΣ. ΒΙΚΕΛΑΝ, Ἀργος. Γιατί
τῆρες αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καί... ἀνέσεις τὸ
ἐπιθετικόν σου; Τὸ σαυρωλὲσό δὲν εἶναι δυνα-
τὸν να κριθῇ ἐνδοτικῶς, ἐπειδὴ χωρίζεται σὲ 7
μεμονωμένα σαυρωλὲά. — Ν.Κ. ΧΑΙΡΕ-
ΤΑΝ, Μυτιλήνην. Ἐγκρίνονται αὐτὰ σαυρω-
λεῖς σου. — ΙΩ. ΤΣΙΓΚΗΡΟΝ, Καλάμας. Τὸ
σαυρωλὲσό σου ἔχει τὰς λέξεις ΝΑΓΙΑ, ΡΥ-
ΠΑΩ, ΑΕΜΑ, ΝΟΜΙΑ, ποὺ τὸ χαλόν. Πρόσε-
χε ἄλλῃ φορὰ. Ἡ ἀκροστιχὶς ἐγκρίνεται. —
Χ. Δ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Πιθανόν νὰ
δημοσιεῖται τὸ σαυρωλὲσό σου. Μὴ γράφῃς
νέ κόνικην μελάνην. — Ν. Ε. ΚΩΤΣΙΡΗΝ, Πύ-
λον. Ἐλαβον οὐραν. — Σ. Δ. ΛΥΚΟΓΙΑΝ-
ΝΗΝ, Τραγανό. Καὶ τὸ δικόν σου σαυρωλὲ-
σὸν χωρίζεται σὲ μεμονωμένα. Εἰς τὸν συλλαβό-
γράφον σου ἔχεις λέξεις ἀνεπιτυχεῖς (Θεάτρον
τῶν Ἀθηνῶν). — Γ. ΒΛΑΣΣΗΝ, Πύλον. Θά
δημοσιεῖσθον μερικὰ. — Α. ΜΥΖΑΛΗΝ, Καρ-
πενήσιον. Ἐχεις μερικὰ λαθάκια εἰς τὴν ὁλ-
σιν (Ρενὰν καὶ ὄχι Ρυνὰν, Πελιάς κλπ.). —
Β. ΤΑΜΒΑΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐνθαθα. Ἐγκρίνε-
ται τὸ μικρόν σου σαυρωλὲσόν. — Α. Σ. ΠΑ-
ΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ. Αἱ λέξεις χαύνῃ, βερ-
μόν, κορελῇ, φοουκί, ἀλκονική, κνὴν κλπ. εἶναι
ἡ ἀνταρκτικὴ ἡ εἰδικὰ ἡ δυσκόλου καὶ ἐπομέ-
νως δὲν ἐπρεπε να μῶνουν εἰς τὰ δύο σου σαυ-
ρωλὲα. — ΜΑΡ. ΙΩΝΑ Γ. Η. ΤΡΙΑΝΤΑ-
ΦΥΛΑΟΥ Α. Π. ΚΑΡΑΚΑΛΟΝ. Ὅρθαι αἱ
λύσεις τοῦ σαυρωλὲσού. — ΠΑΝΟΝ ΛΑΓΑ-
ΚΗΝ. Ἄνω Μακρινού, Γνωστὰ τὰ προβλή-
ματά σου. Ἐπειτα δὲν τὰ διατυπώνεις κατὰ
τρόπον σαφῆ. — Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ, Πει-

ραιά. Δεν έπρεπε περί δυσκόλου σταυρολέου, άλλα περί ενός εκ των δυσκόλων τέρων που έδημιούργααν στην «Νεολαία». Αυτό είχε γραφή και έπρεπε να το προσέχεις, όποτε θα απέφευγες τα μεγαλοπρεπή αποστομυπτικά. Ο Χαθρινός δημούσε πια. Μερικά από τα κυκλόλεα κλπ. που μάς έστειλες είναι ακατάλληλα, άν και άριστα, έπειδή έχουν δυσκόλους λέξεις. Άπλουστερα άλλη φορά. — Β. ΒΑΡΒΕΡΙΝΗ, Φιλιατρά. Καλό το αινιγμα σου. — Γ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΝ, Πόλον. ΤΟΥΒΡ, ΑΚΚΗΣ και ΝΑΝΚΙΚΓ ακατάλληλα δια τα σαυρόλεον. Όπως και το ΣΑΔΑΝ, είς το τεράγωνον. Στείλε κάτι πιο άπλο. — ΣΤ. Σ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΝ. Αί άσκήσεις πού στέλλεις πρέπει να είναι πρωτότυποι. Κάνε κάτι δικό σου και άν είναι καλό θα δημούσει. — Σ. ΛΑΜΠΡΟΥ, Κέρκυρα. Όρθή ή λύσις. — Γ. ΑΝΑΓΝΟΥ, Κατερίνη. Τι γυρεύεις έκείνο το ΙΣΝΑΓ στο σταυρόλεό σου; Έξ άλλου ό Στρυμνόν δέν γράφεται με ι. — Δ. Γ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, ένταυθα. Στείλε κανέναν άλλο σταυρόλεο, κοινού σχήματος. Ή λύσις λαμβανόμενη ός το άνισον-σαλτάς. — ΑΘ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΝ, Καλλιθέαν. Έγκρίνεται. — Π. ΚΑΡΑΤΖΑΝ, Πειραιά. Έκτός του σταυρόλεου του 21ου φύλλου, θλαι αι άλλα λύσεις απολύτως όρθαι. — Δ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκη. Καί αι άσκήσεις σου, άλλα όχι δημούσιμοι. — Γ. Δ. ΜΟΥΤΟΝ, Καρφίτσαν. Δυστυχώς το σταυρόλέό σου έχει λίγες λέξεις και πολλά μαύρα τετραγώνια. — Ε. Σ. ΚΑΡΠΑΝ, Ναύπακτον. Σωστή ή λύσις. Έπαμεινώνδας όμως και όχι Έπαμεινώνδας. — ΕΥΔ. Α. ΚΟΝΤΑΞΗΝ, ένταυθα. Όρθή ή λύσις του σταυρολέου και του κρυπτογραφικού. — Α. και Π. ΣΙΑΝΝΟΝ ένταυθα. Έαχον σειράν δημούσεως αι άσκήσεις σας. — Α. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ. Όρθή ή λύσις της άκροστιχίδος. — Λ. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκη. Αί λύσεις, έκτός της άκροστιχίδος, όρθαι. Ό άλγινός συλλαβόγραφος ακατάλληλος (Βρυέλλαι με δύο λ). Από τα άλλα θα δημούσειθόν μερικά. — ΜΑΚΗΝ ΣΚΑΝΔΑΜΗΝ. Άμαλιάδα. Καλά τα σταυρόλεά σου. Θά δημούσειθ ή ένα από τα δύο. — ΒΡ. ΓΥΡΑΝ, Ίωάννινα. Όρθή ή λύσις του πρόβληματος. ΜΑΡΙΑΝ ΚΩΣΤΗ, Βέροιαν. Καλή ή έργασία σου, άλλα όχι και τελεία διά να δημούσθ. Νά προτιμάς τα άπλα σταυρόλεα. Ι. ΜΠΟΥΡΝΙΑΝ και Χ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Όρθαι αι λύσεις σας (σέσκουλα όμως και όχι σαρδέλλες). — Ν. ΚΑΛΑΜΗΝ, Πύλον. Έλήφθ όθ' όμην ή διαβεβαίωσις σου και μάς είναι άρκετή. Θά δημούσθ. — ΣΤΑΥΡ. ΒΟΣΣΥΝΙΩΤΗΝ. Έλήφθ το «Γιορτάζει πατρίδα». Πολύ καλό. Πάντως παρεπλήρωθ στην έντροπή. — ΑΝΤΩΝ. Γ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ. Δεν ξέρουμε, φίλτατε, άν το ποιήμα σας στέκεται ή όχι στά πόδια του, δέν στέκεται όμως στά χέρια ενός νέου σάν και σένα και μάλιστα για περιεχικό όπως ή «Νεολαία». — Β. ΤΑΞΙΝ ΜΙΚΤΟ Γυμνασίον Λεωνιδίου. Πολύ καλή ή μετάφρασις. Άλλά θέλουμε έλληνικά πρωτότυπα. — ΗΛΙΑΝ Δ. ΠΡΩΤΟΥΑΛΤΗΝ. Έλήφθ το ποιήμα σας. Άλλα δέν θα δημούσθ, μολοντί είναι καλό, διότι δέν δημούσιμεν, κατ' άρχην, ποιήματα μεγάλων. Το «Βήμα» άνήκει στους Νέους. Καί γι' αυτό το λέμε το «Βήμα των Νέων».

Έλάθομεν την κατωτέρω έπιστολήν, την όποιαν και δημούσιμεν ευχαρίστης, άφιμήνης της φροντίδος εις τον ανεργάτην μας κ. Μιχαλόπουλον νά άποκαταστήση την ιστορικήν αλήθειαν.

Κύριε Διευθυντά,

Έπιτρέψατέ μου νά κάνω μίαν ιστορικήν διόρθωσιν επί του άρθρου του κ. Φάνη Μιχαλόπουλου: «Η πρώτη ύψωση της σημαίας της επαναστάσεως στις Σπέτσας». Η σημαία της επαναστάσεως ύψώθη πρώτον εις τάς Σπέτσας υπό του Γεωργίου Πάνου επί του πλοίου αυτού «Σόλων» και όχι υπό του Λαζάρου εις το πλοίο του Άθανασίου Γουδί, όπως ό κ. Μιχαλόπουλος αναφέρει. Ο Γεώργιος Πάνου, προΰχων εκ Σπετσών, εκλήφθ προσωπικά υπό του Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ό όποιος τον έμψυνεν εις τάς της Φιλικής Έταιρίας. Τα άνωτέρω έπιβεβαιώνονται εξ ιστορικών πηγών, δύναμαι δέ νά τά έπιβεβαιώσω και έγώ ως άπ' εύθείας άπόγονος του άεμνίστου Γ. Πάνου. Παρακαλώ θερμάς όπως ή «Νεολαία» φιλοξενήσθ τα άνωτέρω χάρην της ιστορικής αλήθειας.

Μετ' έξαιρέτου τιμής

ΧΡ. Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ένωμοτάρχης του Α' Υποτομέως

Τύποις: «ΠΥΡΞΟΥ» Α. Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ	ΔΡΑΧ	1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1938)	,	10.800.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Προεόφλησις συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, τοκομεριδίων καὶ ἄλλων οὐλομένην ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν τίτλων. — Ἀγὼρὰ καὶ πώλησις ἐξωτερικῶν συναλλαγμάτων. — Δάνεια καὶ πιστώσεις δι' ἀντικετοῦ λήσῃ δι' ἐνεχρῶν δημοσίων γεγραμμένων, μετοχῶν καὶ ὁμολογίων ἐταίρων, ἐμπορευμάτων καὶ ἐνεχυρογραφῶν. — Προκαταβολὰ ἐπὶ φορτωτικῶν καὶ πιστώσει πρὸς παραλαβὴν φορτωτικῶν ἐν τῇ ἡμεδαυῇ καὶ ἀλλοδαπῇ. — Δάνεια πάσης φύσεως πρὸς συνεταιρισμοὺς, κτηματίας καὶ παραγωγούς. — Καταθέσεις ὁμεις, προθεσμίας καὶ διαρκείας. — Καταθέσεις Ταμιευτηρίου. — Τηλεγραμμικὰ καὶ ταχυδρομικὰ ἐντολὰ πληρωμῆς ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. — Ἐκδόσεις πιστωτικῶν ἐπιστολῶν. — Ἐκδόσεις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. — Εἰσπραξις συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπιταγῶν φορτωτικῶν καὶ ἄλλων ἀξιών. — Ἀγὼρὰ καὶ πώλησις μετοχῶν καὶ χρεογράφων ἐν τῇ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διὰ λογαριασμῶν τρίτων. — Φύλαξις χρηματογράφων παντός εἴδους καὶ κινωτῶν ἀδελφῶν περιεχομένου. — Ἐκμίσθωσις χρηματοκινωτῶν πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων. — Παροχὴ ἐγγυήσεων ὑπὲρ τρίτων. — Γενικῶς ἐκτέλεσις τραπεζικῶν ἐργασιῶν πάσης φύσεως.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στοά Σπυρομήλιου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας καὶ Σπυρίδωνος Τρικούπη

ΖΗΤΗΣΑΤΕ από τὰ Γραφεῖά μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας
Πρόξενό μας νὰ σας ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τὸ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακανονίζει ταχέως
καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ τὸ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν
Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Αθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΤΗΔΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής και εμπορίας της κορινθιακής σταφίδος.— Βελτίωση της ποιότητος. Κοινή έναποθήκευσις της σταφίδος.— Οίνοποιήσις χλωρᾶς σταφίδος.— Διαφήμισις της σταφίδος εἰς τὸ Ἑξωτερικόν καὶ τὸ Ἑσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστος ξηρός καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς. — Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίναις. — Ἐχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ὑπερκενυμένον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὠφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγίαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἔθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΕΡΓΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^Α
ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

